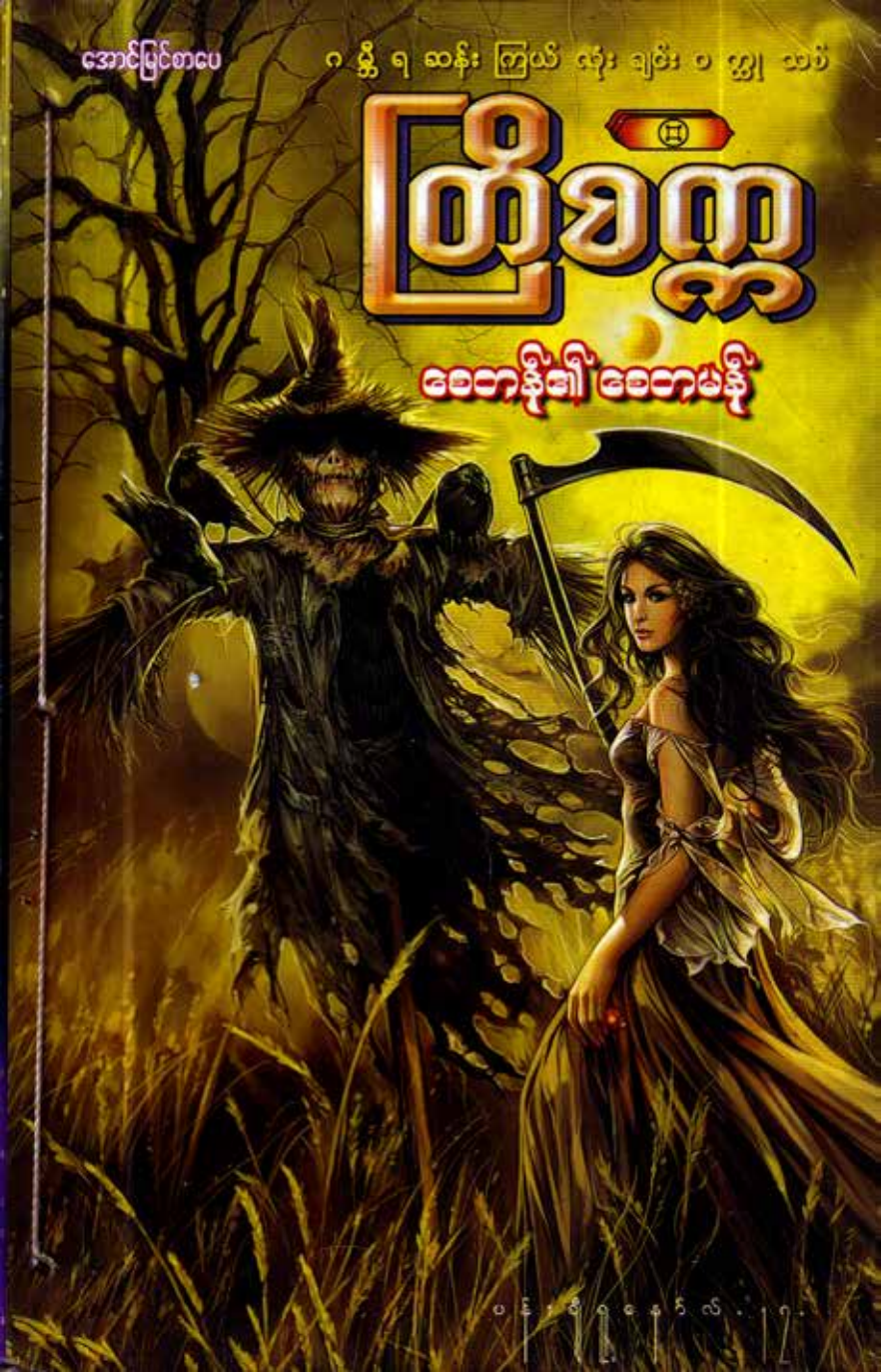

အောင်မြင်စာပေ

ဂန္ထီရ ဆန်း ကြယ် လုံး ချမ်း ဝတ္ထု သစ်

ကြိတ်

စောနို့၏ စောပန်

ပုံနှိပ်ရေးနှင့်ဖြန့်ဖြူးရေးဦးစီးဌာန

အောင်မြင်

စာပေ

ပုံနှိပ်ပတ်တမ်း

စာပေနှင့်မြို့သူ့အနုပညာ
 ၅၀၀၇၅၆၀၃၀
 မုခ်ကုန်းမြို့နယ်၊ အနုပညာ
 ၅၀၀၇၄၃၁၂၀၀

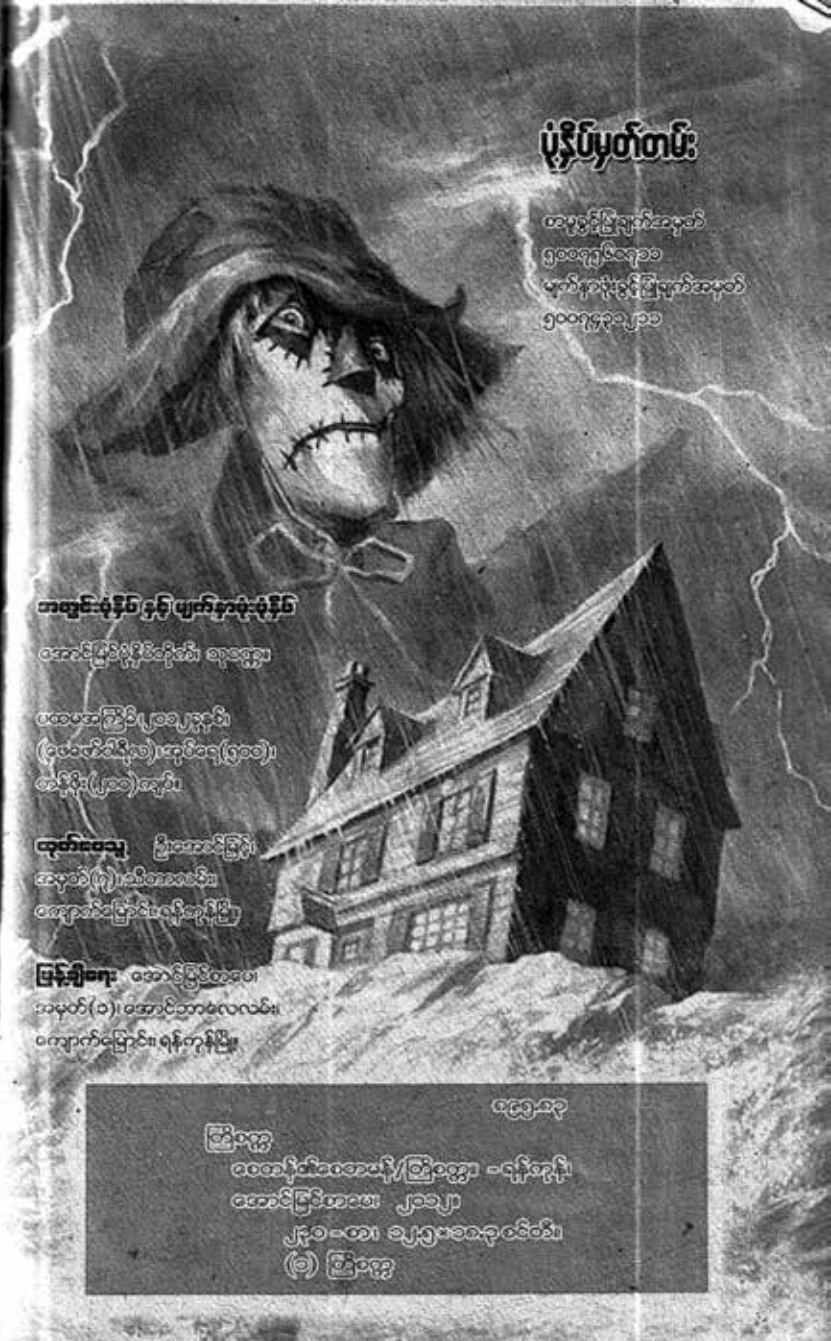
ဘာကြွင်းမဲ့ပိုင်၊ မှန်ပျက်မှာမဲ့ပိုင်

အောင်မြင်၊ မိုက်မိုက်မိုက်မိုက်၊ ရာဇဝတ္ထု

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်
 (ဒုတိယအကြိမ်)၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊
 ၂၀၀၄ ခုနှစ်

ထုတ်ဝေသူ၊ မြို့အောင်မြင်
 အနုပညာ (ပုံနှိပ်)၊ အနုပညာ
 ကျောင်း၊ မြို့အောင်မြင်

မြန်မာ့စာပေ အောင်မြင်စာပေ
 အနုပညာ (ပုံနှိပ်)၊ အောင်မြင်စာပေ
 ကျောင်း၊ မြို့အောင်မြင်

စာပေ

မြို့အောင်

စာပေနှင့်မြို့သူ့အနုပညာ/မြို့အောင် - ရန်ကင်း၊
 အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၂
 ၂၂၀ - အ၊ ၁၂၅၀၀၀၃၀၀၀၀
 (၀) မြို့အောင်

ဒဿနုလက်ဆောင်

- အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ အကျအရှုံး မရှိတဲ့အပေါ်မှာ မတည်ဘူး ရှုံးနိမ့်မှုနဲ့ တွေ့တိုင်း ပြန်ထနိုင်မှသာ အောင်မြင်မှုအစစ်လို့ သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်။
- ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ကြီးမားတဲ့စွမ်းအားတွေ ရှိတယ် မမြင်ရတဲ့တန်ခိုးပါဝါတွေ ရှိတယ် ထိုအရာကို သိပြီး အသုံးချနိုင်ပါမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့အနှစ်သာရကို ခံစားခွင့်ရမယ်
- ရေနစ်တော့မယ့်အချိန်မျိုးမှာ အသက်ကယ်ကြိုး မရှိတဲ့နေရာမှာ အသက်ကယ်ကြိုး ပစ်ပေးမယ့်သူကို မျှော်လင့်မနေပါနဲ့ ရှေ့ကိုသာ ဆက်ကူးသွားပါ ဖိုတွယ်စရာ တစ်ခုခု တွေ့ပါလိမ့်မယ်။

ဒဿနုလက်ဆောင်

- အခြားသူများရဲ့ကူညီမှုကို အပြည့်အဝ မျှော်လင့်ပြီး ယုံကြည်မနေပါနဲ့ အဓိက.က ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြည့်အဝ ယုံကြည်ထားဖို့ လိုပြီး လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်နေဖို့ပါပဲ
- ကောင်းကင်မှာ ရောက်နေတဲ့ စွန်တစ်ကောင်ဟာ လေစုန်ကိုချည်း မျောလှိုက်သွားရင် မကြာခင် ပြေပြင်ပြန်ရောက်လာမှာပါ လေဆန်ကို ဆန်တက်နိုင်မှသာ... အမြင့်ဆုံးနေရာကို ရောက်မှာပါ။
- သူများတွေ ဒုက္ခရောက်နေတာ ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မနေပါနဲ့ ကိုယ်.ကိုယ်တိုင် ဒုက္ခနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်စဉ်းစားထားသင့်ပါတယ်...

ဤဝတ္ထု၌ ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း(၁) ဒွေးသင်္ဂါ၏စာခြောက်ရုပ်
- အခန်း(၂) ပြောင်းခင်းထဲမှအဖြစ်သို့
- အခန်း(၃) ကိုင်းတောအတွင်းမှပိညာဉ်ပုံရိပ်
- အခန်း(၄) နီမောင်နှင့်သရဲခြောက်သောမြေကွက်
- အခန်း(၅) အကူအညီပေးသောသဘက်ကြီးလွန်းပင်
- အခန်း(၆) ဦးနက်ကျော်နှင့်ပဟေဠိများ
- အခန်း(၇) သွေးစွန်းသောမိန်းကလေး
- အခန်း(၈) မျက်ရည်ရွမ်းသောမျက်ဝန်းရိပ်မှာ
- အခန်း(၉) အသက်ဝင်နေသည့်စာခြောက်ရုပ်
- အခန်း(၁၀) ပြောင်းခင်းထဲမှလက်ဖျံရိုးသုံးချောင်း
- အခန်း(၁၁) သေမင်းကျောတွင်းသို့တိုးဝင်မိခြင်း
- အခန်း(၁၂) စာခြောက်ရုပ်နှင့်ထူးဆန်းသောငွေအိတ်
- အခန်း(၁၃) မပျော်လင့်သောလူသတ်တရားခံ
- အခန်း(၁၄) သုသာန်အတွင်းမှအော်သံ
- အခန်း(၁၅) ပိဏ္ဍာပိညာဉ်အန္တရာယ်
- အခန်း(၁၆) စေတနာ၏စေတမန်

အခန်း(၁)

ဒွေးသင်္ဂါ၏စာခြောက်ရုပ်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်ခန်းအတွင်းမှာ ရှိသောစာအုပ်များကို သူ့ဘာသာရပ်နှင့်သူ သူ့အမျိုးအစားနှင့်သူ စနစ်တကျဖြစ်စေရန် ခွဲခြားနေလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်တွင် ရှေးဟောင်း စာအုပ်များမှသည် ယခုကာလ ထွက်သော စာအုပ်အသစ်များအပါအဝင် စာအုပ်ပေါင်းမြောက်များစွာ ရှိပေသည်။

ဘာသာရပ် စုံလင်သလို စာအုပ်အမျိုးအမည်လည်း အတော်ပင် စုံလင်လှပေသည်။

* နိုင်ငံခြားမှ ထွက်သော မူရင်းဝတ္ထုများ၊ ထိုဝတ္ထုများကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထားသော ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများ၊ မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်သောစာအုပ်များ၊ ထို့အပြင်... ဗဟုသုတ ရစေနိုင်မည့်စာအုပ် အမြောက်အများတို့လည်း ရှိပေသည်။

စာပေရေးသားသူ တစ်ယောက်အတွက် စာအုပ်စာ တမ်း ပြည့်စုံခြင်းနှင့် ဗဟုသုတ ပြည့်စုံခြင်း ရှိရန်မှာ များစွာ အရေးကြီးသောအချက်ဖြစ်ပေသည်။

စာအုပ်စာတမ်း ပြည့်စုံပြီး လက်တွေ့ဗဟုသုတများ မရှိ ပြန်လျှင် စာရေးသားသောအခါ ဟာကွက်များ ရှိနေနိုင်ပြီး လက် တွေ့ ဗဟုသုတ ရှိသော်လည်း မှီငြမ်းကိုးကားရမည့် စာအုပ်စာ တမ်းများ မပြည့်စုံသောအခါ မိမိရေးလိုသော အချက်အလက် အကြောင်းအရာအချို့ကို ထိထိမိမိ မရေးသားနိုင်ဘဲ ရှိနေတတ် ပေသည်။

သို့ကြောင့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်အတွက် စာအုပ် စာတမ်း ပြည့်စုံခြင်းနှင့် ဗဟုသုတပြည့်စုံရန် အရေးကြီးလှပေ သည်။

စာအုပ်စာတမ်း စုဆောင်းသိမ်းဆည်းရာမှာလည်း ရသ စုံ အကြောင်းအရာစုံကို လေ့လာနိုင်ရန်အတွက် မိမိနှစ်သက် သော စာအုပ်များကို ရွေးချယ်စုဆောင်းကြရသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ရသစာပေအရေးအဖွဲ့တွင် ဆရာငြိမ်း ကျော်ကို သဘောကျသဖြင့် ၎င်း၏ 'နှလုံးသားမြို့ဟောင်း တူး ဖော်ချက် နောက်ဆုံးအစီရင်ခံစာ' စာအုပ်ကိုသော် လည်း

ကောင်း၊

ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် စံနမူနာ ယူ ထိုက်သော ဆရာကြီး တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ 'သူငယ်ချင်းလိုပဲ ဆက်၍ခေါ်မည်ခိုင်' စာအုပ်ကိုသော်လည်းကောင်း။

ကျေးလက်သဘာဝများကို ဖွဲ့ဆိုရာတွင် လက်ရာ မြောက်လှသော ဆရာကြီးလင်းယုန်သစ်လွင်၏ 'ဓမ္မဝိလာသ' စာအုပ်ကိုသော်လည်းကောင်း။

ထိုကဲ့သို့သော စာအုပ်များကို နမူနာအဖြစ် အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းထားလေသည်။

နောက်ပိုင်းရောက်လာတော့ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းနှင့် ဆရာကြီး ဒဂုန်ရွှေမျှားတို့၏ စာဖတ်ပရိသတ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေမျှားကို ဇာတ်လမ်းအရေးအဖွဲ့ ဖန်တီး မှု အတတ်ပညာတွင် သဘောကျပြီး...

ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းကို စကားပြေ ရေးဖွဲ့ရာတွင် သုံး နှုန်းသော စကားလုံးများ ရွေးချယ်ရာ၌ နှစ်သက်မိလေသည်။

သို့ဖြင့် နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း ရေးသားခဲ့ သော ဝတ္ထုတို ဝတ္ထုရှည်များကို လက်လှမ်းမီသလောက် စု ဆောင်း သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည် ကျွန်ုပ်ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့ သော စာရေးဆရာကြီးများထဲတွင် ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်ခဲ့လေသည်။ ဆရာကြီးသည် အကြောင်းအရာမျိုးစုံ စာမျိုးစုံတို့ကို ရေးသားနိုင်

ပြီး စိတ်ဝင်စားအောင်လည်း ရေးသားနိုင်ပေသည်။

'တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည်... ' ဟူသော စကားပြေ အရေးအသားသည် ဆရာကြီးရွှေခင်၏ စတင်ရေးသားခဲ့သည့် စကားပြေ အရေးအသားဖြစ်ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် အသုံးပြုခဲ့သော အရေးအသားဖြစ်သော်လည်း ယခုထက်တိုင် နောက်ပိုင်း စာရေးဆရာအချို့(ကျွန်ုပ်အပါအဝင်)က ယူသုံးကြသော်လည်း ဖတ်၍ အဆင်ပြေလှသော စကားပြေပင်ဖြစ်ပေသည်။

စုံထောက်ဝတ္ထု၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုများတွင် ထိုစာသားဖြင့် အစချီပြီး ရေးမှ လိုက်ဖက်သည်ဟု ထင်ကြသည်အထိ ထိုစကားပြေအရေးအသားမှာ အများလက်ခံမှု ရှိကြလေသည်။

ဆရာကြီးရွှေခင်သည် နိုင်ငံခြားစာပေမှ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများကို အချို့ တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်၍ သော်လည်းကောင်း၊

အချို့ မှီငြမ်း၍ ဇာတ်လမ်းရေးဖွဲ့ရေးသားရာ၌ စကားလုံး ဖလှယ်ရာ ရွေးချယ်ရာ၌ အထူးကောင်းမွန်လှပေသည်။

မြန်မာတွေ နှစ်သက်ကြသည့်လေသံနှင့် တစ်ထပ်တည်း ကျအောင် ဖွင့်လှစ်နိုင်သူဖြစ်ပေသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်ရေးသားမည့်ဇာတ်လမ်းမှာ နယ်မှာ နေသော ကျွန်ုပ်၏ပင်တိုင်ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးဖြစ်သည့် 'နီမောင်' ရေးပို့ပေးလိုက်သော ဇာတ်လမ်းပင်ဖြစ်သည်။

အဓိက အကြောင်းအရာကတော့ ပရလောကသားများနှင့် ပတ်သက်သည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပင်ဖြစ်ပေသည်။

၎င်းရေးပို့သောအကြောင်းအရာထဲမှာ စာခြောက်ရုပ်နှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းအရာအချို့လည်း ပါပေသည်။

စာခြောက်ရုပ်အပါအဝင် အရုပ်များနှင့် ပတ်သက်သည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အကြောင်းအရာများကို မကြာခဏ ရေးသားခဲ့ဖူးပါသည်။

ယခု နီမောင်ရေးပို့ပေးခဲ့သော အကြောင်းအရာမှာ အရုပ်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော အကြောင်းအရာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ကြိုတင် အစီရင်ခံထားရပေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စာခြောက်ရုပ်နှင့် ပတ်သက်သော ဇာတ်လမ်းရသောအခါ 'ဆရာကြီးရွှေခင်၏' ရေးသားသော စာအုပ်များထဲမှ အကောင်းဆုံးလက်ရာတစ်ခုဖြစ်သည့် 'ဒွေးသင်္ဂါ၏စာခြောက်ရုပ်' ဝတ္ထုကို သတိရမိလေသည်။

ထိုဝတ္ထုမှာ ပရလောကသားများနှင့် ပတ်သက်ပြီး အကောင်းဆုံးလက်ရာတစ်ခုအဖြစ်လည်း ပါဝင်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်ရေးသားမည့်အကြောင်းအရာနှင့် အတော်ပင် တိုက်ဆိုင်လှသောကြောင့် ဆရာကြီးရေးသားခဲ့သည့် စကားပြေအရေးအသားကို အနည်းငယ် ဖော်ပြပေးပါမည်။

ဆရာကြီးသည် ထိုဝတ္ထုကို ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း အတွဲ(၄) အမှတ်(၄၆) (မတ်လ ၁၉၅၁) တွင် စတင်ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး မူရင်းမှာ "The Feather's Top" by Nathaniel Hawthorne ဖြစ်သည်။

“ပေါက်တူးရေး... ငါ့ဆေးအိုးဖို့ မီးယူခဲ့ဟေ့”

ဒွေးသာဂီသည် ရွာအနောက်စွန်း ခြံစည်းရိုးအနီး၌ ထပ်လျက် ဘိုးနက်ကျော်လက်ထက်က ဆောက်ထား၍ သက်ငယ်အဖို့တွင် အဖာတစ်ရာ၊ ဝါးထရံ ဗရချာ ဖြစ်နေသော တဲကုပ်ထဲ၌ အရှေ့စူးစူးလှည့်ကာ ထိုင်၍ ဆေးရိုးမှုန့်နှင့် ဆေးရွက်ကြီးမှုန့် ရောစပ်ထားသည့် “သာဂီကတ်” ကို အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲမှ ထုတ်ယူကာ ဒန်တိုထဲသို့ ထည့်ပြီးနောက် သွားမရှိသောပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းရင်း အထက်ပါစကားများကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒွေးသာဂီ၏ခင်ပွန်း ဘိုးနက်ကျော်မှာ ငယ်စဉ်က ပျားဖွတ် ယုန်လိုက်၍ ဖားရိုက်ခဲ့သောအပြစ် ဒုစရိုက်များကြောင့် အဝီစိသို့ ရောက်လိမ့်မည်ဟု ရွာကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးက ဟောဖူးသည်။

သို့သော် အဝီစိမီးသည် ဖားကောင် ဖောင်းဖောင်းဝဝ မရ၍ ဒွေးသာဂီ နားပူခြင်းထက် ပို၍ပူနိုင်စရာမရှိဆို၍ ဒုက္ခများလှသော လောကကြီးမှ သက်တမ်းတစ်ဝက် မပြည့်မီ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။

ယုန်လိုက် ဖားရိုက်၍ ကျွေးမည့်သူ မရှိသောအခါ ဒွေးသာဂီမှာ စပါးရိတ်ချိန်တွင် ကောက်သစ်ကောက်ခြင်း၊ လင်လိုချင်သော တောသူကလေးများအား “စာရေးကြီးနှင့် ရလိမ့်မည်” “မြို့ဝန်မင်းက ညည်းကို ကြိုက်နေသည်” စသည်ဖြင့် လက္ခဏာဖတ်ခြင်း၊ ဗေဒင်မတောက်တခေါက် ဟောခြင်း၊ ခြေပွတ်တိုင်

လည်သောလူ၊ လက်ဆစ်လွဲသောသူ၊ မျက်စိကျိန်းသောလူ စသည်များကို “ခြေကဖွား” ဆို၍ တံတွေးကလေးနှင့် ပွတ်သပ်ကာ “ဥဖု၊ ချေးတုံးမတ်တတ်ထ” စသည်ဖြင့် မန်းမှုတ်ပေးခြင်း စသောအလုပ်များဖြင့် အသက်ခန္ဓာကိုယ် တည်မြဲအောင် ဖန်တီးရလေတော့သည်။

အချို့ရွာသားများက ဒွေးသာဂီအား စုန်းမကြီး ဟူ၍ သမုတ်ကြ၏။

အိမ်နီးချင်း မနက်ထော်ကလည်း ဆွမ်းကျွေးတရားပွဲမှ ပဲကြီးဟင်းနှင့် မန်းကျည်းပွင့်သနပ်တွေကို ဝိုက်ကားအောင် စားခဲ့၍ ၎င်း၏နို့စိုကလေး ဝမ်းဗိုက်နာသည့်အခါ ဒွေးသာဂီ ပြုစားသည်ဆို၍ လက်ဖက်တစ်ထုပ်နှင့် တောင်းပန်သည့်အခါမှ ကလေးဗိုက်နာပျောက်သွားသည်ဟု သတင်းလွတ်သည်။

ဒွေးသာဂီကမူ စုန်းထင်လိုကထင်၊ ကဝေသမုတ်လိုက သမုတ်၊ လက်ဖက်လှိုင်လှိုင်စားရ၍ “ချွတ်လွဲ” သည့်အခါတိုင်း မှန်ဆီကြော်နှင့် မုန့်ကြာခွက်တို့ကို စကောနှင့် ထည့်ကာ “အစွဲဝစ်” ကြသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျေနပ်သည့်လက္ခဏာ ရှိ၏။

ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဒွေးသာဂီသည် ဒန်တိုကို နှုတ်မေးကြား၌ ညှပ်လျက်...

“ပေါက်တူးရေး... ငါ့ဆေးအိုးဖို့ မီးယူခဲ့ဟေ့”

ဟု ဆိုကာ ဒန်တိုကို ဖွာလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နေညီသူ၏လက်နှင့် ကိုင်ထည့်လိုက်သည်မသိ၊ ဒွေးသာဂီ၏စဉ်ဆေးအိုးသည် ရဲခနဲဖြစ်လာ၍ ဒွေးသာဂီ၏ပါးစပ်ထဲမှလည်း

မိန်းမများ တချောင်းချောင်း ထွက်လာတော့သည်။

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ နေရာကျတယ်၊ ကိုင်း... ငါ့သား ကြီး... တေးဝေးမသွားနဲ့ဟေ့၊ ခေါ်လိုက်ရင် ကြားပစေ၊ အမေကြီး စာခြောက်ရုပ် လုပ်ရဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဒွေးသာဂိသည် တဲကလေး အကြံအကြားမှ တိုလီမိုစ ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူလာခဲ့၏။

ဒွေးသာဂိသည် ရွာသချိုင်းကုန်းအနီး၌ မည်သူမျှ မစိုက်ပျိုးသည့် ကုန်းမြေကလေးပေါ်တွင် မျက်စိကျိန်း၍ သူ ပျောက်အောင် မန်းပေးဖူးသည့် ဖိုးလူနီက ထွန်ယက်ပေးသည် နှင့် ပြောင်းတလမယ် ကြံထားရာ အနှံ့များကို စာကလေးများ ပြုတ်ချွေစားသည်ဆို၍ စာခြောက်ရုပ်နှင့် ခြောက်လှန့်ဖို့ စိတ်ကူး ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒွေးသာဂိသည် သူတစ်ပါးကို ကြောက်အောင် ခြောက် သည့်အလုပ်မျိုးတွင် ပါရမီရင့်ခဲ့သူဖြစ်၏။

သူမတွင် စာကလေးများကို မဆိုထားဘိ၊ အလွန် စာ တတ်သော ရွာကျောင်းဘုန်းကြီးကိုပင် ထိုလမ်းမှ ဆွမ်းခံမကြွင့် လောက်အောင် ကြောက်ဖွယ်ရာကောင်းသည့် စာခြောက်ရုပ်မျိုး လုပ်နိုင်သည့် စိတ်ကူးဉာဏ်ရှိ၏။

ထိုနေ့နံနက်အဖို့၌ ဒွေးသာဂိသည် ရွာခေါင်း၏သမီး ဗိုက်နာပျောက်အောင် မန်းဓူတ်ပေးသည့်အတွက် ကောက်ညှင်း ပေါင်းနှင့် ဖားကင်ခြောက် ကန်တော့သည်ကို စားထားသဖြင့် စောစောစီးစီး ဝမ်းဗိုက်တောင့်လျက် စိတ်ကောင်းဝင်နေခိုက်

ဖြစ်သောကြောင့် စာခြောက်ရုပ် လှလှပပ လုပ်ဖို့အကြံ ဖြစ်နေ ၏။

ဆေးတစ်ဆုံ သောက်ဖွာလိုက်ရသည့်အတွက်လည်း အလွန်ဉာဏ်ရွှင်လျက်ရှိတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဒွေးသာဂိသည် တဲအကြံအကြားမှ ဆွဲထုတ် ယူခဲ့သော တိုလီမိုစပစ္စည်းများဖြင့် ခေတ်မီ၍ စတိုင်ကျသော လူချော စာခြောက်ရုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလေ၏။

လူမှန်လျှင် ကျောရိုးတောင့်မှ တန်ဖိုးရှိသည်ဟု ဝေါဟာ ရ ပြောကြသည့်အတိုင်း ဒွေးသာဂိသည် ဘိုးနက်ကျော် ရှိစဉ်က ကိုင်ခဲ့ဖူးသည့် (ဖားရိုက်သော) ဝါးရင်းတုတ်ကို ကျောရိုးအဖြစ်နှင့် အခြေတည်လိုက်၏။

လက်မောင်းတစ်ဖက်မူကား မျဉ်းခုံမှ ပြုတ်နေသော လက်ရန်းတစ်ဖက်ကို တပ်၍ အခြားတစ်ဖက်ကိုမူကား အဆံ တုန်လှမတတ်ဖြစ်၍ လှဲမရသဖြင့် ပစ်ထားသော တံမြက်စည်းတို တစ်ချောင်းကို တပ်လိုက်၏။

တံတောင်ဆစ်ကွေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မီးဖိုထဲမှ ဒီးမလောင်သဖြင့် ကျန်နေသော ထင်းအမျက်တုံးနှစ်ချောင်းကို ကောက်ရိုးမျှင်များနှင့် ကရော်ကမယ် ချည်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် လက်များ ဖြစ်လာကြတော့သည်။

ခြေထောက်များမှာ တစ်ဖက်တွင် စပါးပုံပေါ်၌ကောက် မိုးခြစ်သည့် ထွန်ခြစ်လက်ကိုင်အံ့တစ်ခုကို တပ်လိုက်၏။

ကိုယ်လုံးအဖို့မှာ လွယ်အိတ်စုတ်တစ်လုံး တပ်၍ အ

သည်းနှလုံးနှင့် တိုလီခိုလီ ဝမ်းတွင်းသားအဖြစ်ဖြင့် ကောက်ရိုး တစ်ဆုပ်နှင့် ဖြည့်စွက်ထည့်လိုက်၏။

ဤတွင် အောက်ပိုင်းအဖို့ လုံလောက်၍ အထက်ပိုင်း အတွက်မျှသာ ကျန်လေတော့သည်။

ဒွေးသာဂိသည် ဘူးတောင်းကွဲတစ်လုံးကို ယူ၍ မျက်လုံးအပေါက်အတွက် နှစ်ခု၊ ပါးစပ်အတွက် ခပ်ကျယ်ကျယ် အပေါက်တစ်ခု ဖောက်ပြီးလျှင် နှာခေါင်းနေရာတွင် မီးသွေးခဲနှင့် ရေးခြစ်၍ ပခုံးနှစ်ဖက်အကြား၌ ချည်ထားလိုက်၏။

ဒွေးသာဂိသည် အထက်ပါ အစုအဝေးကို ကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် ကြည့်နေပြီးနောက်...

“ဪ... တစ်ခုလိုပါသေးကလား၊ ဦးနှောက်ရှိမှ ဉာဏ်ရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ မဖြစ်သေးဘူး... ထည့်ပေးဦးမှ”

ဟု ဆို၍ ခေါင်းအုံးစုတ်ထဲမှ ရှမ္မေလုံး မှို့တစ်ဆုပ်ကို ထုတ်ယူကာ ဘူးတောင်းထဲသို့ ထိုးသွင်းလေ၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... နေရာကျလိုက်တာ၊ ဦးနှောက်က မှို့တွေဆိုတော့ ငါ့သားကြီး သိပ်ဉာဏ်ကောင်းမှာပေါ့၊ နက်နဲသော အကြံအစည်များ တီထွင်နိုင်လိမ့်မယ်၊ ဟီးဟီးဟီး သိပ်နေရာကျတယ်ဟေ့၊ ဟား... ဟား... ဟား”

ဒွေးသာဂိသည် မိမိ၏လက်ရာကို ကျေနပ်စွာနှင့် ဟိုဘက် ဤဘက် လှန်လှော့ကာ ရှုစားနေသေး၏။

ထို့နောက်...

“တောင်းမှာအကွပ်... လူမှာအဝတ်တဲ့ကွဲ့ ငါ့သားရဲ့ ဘူးတောင်းကွဲ့ ခေါင်းတပ်ပြီး ကောက်ရိုးသွပ်တဲ့ လွယ်အိတ်စုတ် တို့ ကိုယ်လုပ်ထားရပေမယ့် အဝတ်အစား ကောင်းရင် အပေါ်တဖုံးသွားမှာပါကွဲ့”

ဟု ပြောလျက် ဒွေးသာဂိသည် ထင်းရှူးသေတ္တာ တစ်လုံးထဲ၌ သိမ်းထားသည့် ဒိုးပတ်မင်းသား ဝတ်သော ထိုင်မသိမ်း အင်္ကျီစုတ်ကြီးတစ်ထည်နှင့် ရုပ်သေးမင်းသားကြီး အရုပ်ဟောင်း မှ ဖြုတ်ခွာထားသော ကြယ်စီ တောင်ရှည်ပုဆိုးစုတ်ကြီးကို ထုတ်ပြီးလျှင် ထင်းချောင်းများဖြင့် လုပ်ထားသော လက်မောင်းများနှင့် ခြစ်ခုံရိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခြေထောက်များတွင် ဝတ်လျှိုးပေးလေ၏။

ရွာသူရွာသားများက ကြယ်စီပုဆိုးမှာ ၎င်းရွာသို့ လာရောက် ကပြ၍ လမ်းစရိတ် မရှိသော ရုပ်သေးအဖွဲ့တစ်ခုထဲမှ အပေါင်ခံထားလိုက်ရသောပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသော်လည်း ဒွေးသာဂိကမူ ဘိုးတော်ဘုရားငယ်စဉ်က ဝတ်၍ ကြီးပြင်းသောအခါ ၎င်း၏မိခင်အထိန်းတော်ကြီးအား ပေးသနားတော်မူခဲ့သော ဝတ်လတော် ပုဆိုးကလေးဖြစ်သည်ဟု ပြောလေသည်။

ထို့နောက် ဘူးတောင်းပေါ်၌ ရွှေကျင်ခတ် ပုဝါစုတ်ကြီးများကို ဝှေ့ထိုးပေး၍ ခြေထောက်အဆုံးဖြစ်သော ခြစ်ခုံရိုးအဖျားတွင် ဇာတ်ပွဲမှ ဟင်္သာခြေနင်းစုတ်ကြီး တပ်ပေးလိုက်ရာ ရွှေကျင်ခတ်ပုဝါမှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာရှည်လှပြီ ဖြစ်၍ ဆွေးမြေ့လျက် အမျှင်များ လျှောက်နေသော်လည်း ဒွေးသာဂိက...

“ဒီပုဝါမျိုးကို တောသူတောင်သား မဆိုထားနဲ့၊ ရွှေမြို့တော်ကြီးမှာ ဆင်းရဲသားတောင် ပေါင်းနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး ငါ့သားရဲ့”

ဟု ချီးကျူးသေး၏။

နောက်ဆုံး၌ ဌေးသားဂိသည် အဝတ်အစားအပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ထားသော စာခြောက်ရုပ်ကို တဲထောင့်၌ ထောင်ကာ ကြည့်နေလိုက်ပုံ မျက်နှာထားသည်ကား မင်္ဂလာပွဲထိုင် အခမ်းအနားသို့ သွားခါနီးတွင် မိမိ၏သားလူပျိုအား ဝတ်စားဆင်ပြင်ပေးပြီးနောက် ကျေနပ်အားရစွာနှင့် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေသော မိခင်တစ်ဦး၏မျက်နှာထားနှင့် တူလှပေတော့သည်။

စာခြောက်ရုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကန့်လန့်ဖြတ် လှီးဖြတ်ထားသဖြင့် ခပ်ပြိပြိဖြစ်နေသော ၎င်း၏ပါးစပ်ကြီးမှာ မိခင်၏ပြင်ဆင်ပေးခြင်းအတွက် နှစ်သက်သဘောကျလှ၍ ပြုံးဖြဲဖြဲကြီး လုပ်နေခြင်းနှင့် တူပေတော့သည်။

“ပြုံးမယ်ဆို ပြုံးထိုက်တယ်ကွဲ့၊ သားကြီးရဲ့၊ စာခြောက်ရုပ်တွေထဲတော့ နင်အချောဆုံးပဲကွဲ့၊ တကယ်ဆိုတော့ စာခြောက်ရုပ်နဲ့တောင် မတန်ဘူးဟယ်၊ အဟုတ်ကို ပြောတာ၊ ကိုင်း.. ကိုင်း.. ပြောနေတာ ကြာရော၊ ဆေးကလေးတစ်ဆုံလောက် သောက်ပြီး ပြောင်းခင်းထဲ သွားပို့ချေဦးမှ တော်တော့မကိုး”

ဌေးသားဂိသည် ဒန်တိုတွင် “သားဂိကတ်” သိပ်ထည့်ရင်း မိမိ၏လက်ရာကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိရာ သူ၏အတတ်

ကြောင့်ပေလော မဆိုနိုင်။

ကိုးရိုးကားရား ပြုလုပ်ထားသော စာခြောက်ရုပ်မှာ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အသက်သွင်းထားသော လူတစ်ယောက်နှင့် တူလာ၍ ၎င်း၏မျက်နှာထားသည်လည်း လူသားအစစ်နှင့် တူအောင် ပြောနေခြင်းကဲ့သို့ ရွမ်းတမ်းတမ်း နောက်တောက်တောက် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

“ပေါက်တူးရေ.. ငါ့ဆေးအိုးဖို့ မီးတစ်ခဲ ယူခဲ့ဦးဟေ့”

ဌေးသားဂိက ယင်းကဲ့သို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းပါးစပ်၌ ခဲထားသော ဆေးအိုးသည် ရဲတက်လာ၍ ရှေးနည်းအတူ အခိုးများ တလူလူ ထွက်လာလေတော့သည်။

ဌေးသားဂိသည် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သည့်ဟန်ပန်ဖြင့် ဒန်တိုမှ ခပ်ရှည်ရှည်တစ်ချက် ဆွဲရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် နှာခေါင်း၊ ခံတွင်း စသည့် ခွါရပေါက်များမှ မီးခိုးများ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရာတွင် ထရံပေါက်များမှ ဝင်လာသော နေရောင်ခြည်အတန်းများထဲတွင် ဆေးခိုးများ အလိပ်အလိပ် တက်သွားကြလေတော့သည်။

ဌေးသားဂိသည် ဒဟတ်သားခေါက်မှ ဖြစ်သော မီးကျီခဲကိုသာလျှင် မိမိ၏ဒန်တို၌ အသုံးပြုလေ့ရှိရာ မည်သူက ဒဟတ်သားခေါက် မီးကျီခဲကို ရအောင်ရှာ၍ သူ၏ဆေးတံထဲသို့ လာထည့်ပေးသည်ဟု မပြောတတ်ပေ။

သူမသည် ဒန်တိုကို ခဲလျက် “ပေါက်တူး” ကို တလိုက်သည့်အခါတိုင်း မီးကျီခဲ ရောက်လာ၍ ဆေးအိုးမှ အငွေ့တချောင်းချောင်း ထွက်လာသည်ကား အမှန်ဖြစ်တော့သည်။

ဒွေးသဂိသည် ဒန်တိုကို ဖွာရင်း မိမိလုပ်ထားသော အရပ်ကို ကြည့်လျက်. . .

“အေးဟေ့. . . စေ့စေ့တွေးတော့ ရေးရေးမြင် ဆိုတာ လို ဒီကောင်ကို နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် ပြောင်းခင်းထဲ ထားရမှာ ငါနမြောလာပြီဟေ့၊ တန်တော့. . . တန်တော့၊ ဒီလောက် လှတဲ့ကောင်ကို ဒီအလုပ်လောက်နဲ့ အသုံးချလို့ မတော်ပေဘူး ထင်တယ်၊ စုန်းကဝေ ညီလာခံအစည်းအဝေးမှာ ဒါလောက် မနိပ်တဲ့အကောင်တွေနဲ့တောင် ငါအဖော်လုပ်ခဲ့ရသေးတာကပဲ၊ အေး. . . ဟုတ်ပြီ. . . ဟုတ်ပြီ၊ လောကမှာ သူ့လို မှီဦးနှောက်နဲ့ ကောက်ရိုးအသည်းနှလုံးနဲ့ လူ့အဆံချောင်တွေ အပုံကြီး ရှိတာကပဲ၊ ဒီကောင်ကို သူတို့အထဲ လွှတ်စမ်းကြည့်ပြီး ပြိုင်စေရရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဟား. . . ဟား. . . ဟား၊ ဟုတ်ပြီ. . . ဟုတ်ပြီ၊ ဟန်ပြီ. . . ဟန်ကျပြီ”

ဆိုလျက် ဒွေးသဂိသည် ဒန်တိုကို သုံးလေးချက် ဆက်လက်၍ ရှုရှိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တဖန် ဆက်လက်၍. . .

“ဟုတ်သားပဲကိုး. . . သွားချင်ရာသွားကြည့်၊ သူ့လို လူစားမျိုးတွေ အပုံပဲကပဲ၊

ကိုင်း. . . ကိုင်း၊ ဒီကနေ့အဖို့မှာ ကိုယ့်အတတ်ကလေးကို ဒန်တိုမီးညှိရုံလောက်နဲ့ သုံးစမ်းမယ် အောက်မေ့တာ၊ မဟုတ်သေးဘူးဟေ့၊ လက်စွမ်းမပြရတာကလဲ အတော်ကြာပြီ၊ ကိုင်းပြောနေ ကြာရော့မယ်၊ ငါ့အကောင်ကို အသက်သွင်းမဟေ့”

ယင်းကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေပြီးနောက် ဒွေးသဂိသည် မိမိပါးစပ်မှ ဒန်တိုကို ဖြုတ်၍ စာခြောက်ရုပ်၏ ပါးစပ်ဖြူကြီးထဲသို့ ထိုးသွင်းလျက်. . .

“ဥုံ့. . . အိမ်ကြိုအိမ်ကြား၊ ချေးစားထွက်တဲ့ အိန်ဒလိန့် စုန်းအပေါင်းတို့၏ဥက္ကဋ္ဌ၊ ချာယာမင် ပြီစီဒင် အစစ်ကြီး ဖြစ်ထသော ကျွန်ုပ်အရှင်သူယုတ် ဒွေးသဂိ၏အမိန့်တော်”

ဟု ဆိုလိုက်သည်တွင် စာခြောက်ရုပ်လည်း လှုပ်ရှားစပြုလာရာ. . .

“ဖွာလိုက်စမ်းကွ သားကြီးရ”

ဟု ထပ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာတွင်မူကား ပါးစပ်တွင် တပ်ထားသောဒန်တိုမှ ဖွားခနဲ အငွေ့တစ်ချက် ထွက်လာလေတော့သည်။

“အေး. . . ဟုတ်လှပြီ၊ ဖွာလိုက်အုံးကွ နောက်တစ်ချက်” ဖွားခနဲ အငွေ့တစ်ချက် ထွက်ပြန်၏။

“နောက်တစ်ချက်ကွ”

ဖွားခနဲ ထွက်လာပြန်၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဆက်ခါဆက်ခါ တစ်ဒါလင်ခန့်မျှ အမိန့်ပေးလိုက်ရာတွင်မူကား စာခြောက်ရုပ်သည် အလိုအလျောက် ဆက်လက်၍ ရှုဖွာနေတော့သည်။

“ရှိုက်ကွနော်. . . ရှိုက်ချလိုက်၊ ရှိုက်နိုင်သမျှ မင်းအသက် ပြင်းလာလိမ့်မယ်”

ဟု ဒွေးသဂိက အားပေးသည့်အတိုင်း စာခြောက်ရုပ်

၏ပါးစပ်ပေါက်မှ ရှိုက်သွင်းသော မီးခိုးများသည် မျက်လုံးပေါက် များမှပင် ထွက်လာကြတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ကား ဒန်တိုမှ ထွက်လာသောမီးခိုးများသည် ဒွေးသင်္ဂါ၏တဲကလေးသို့ တိုးဝင်သော နေရောင်ခြည်အတန်း များတွင် တလူလူ တလိပ်လိပ် တက်ကြွနေပြီဖြစ်သည်။

ဤအခြေအနေကို တဲပြင်မှ ကြည့်နေသူ ရှိခဲ့လျှင် တဲကို မီးလောင်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာရှိ၏။

သို့ရာတွင် ဒွေးသင်္ဂါ၏တဲမှာ ရွာ၏အစွန်းအဖျား ချောင်ထဲတွင် ရှိနေသောကြောင့် မည်သူကမျှ ဂရုစိုက်၍ ကြည့် နေမည် မဟုတ်ချေ။

ထိုအတောအတွင်း၌ ထင်းချောင်းတွင် ထိုင်မသိမ်း ဖုံးထားသောလက်မောင်းများ၊ လွယ်အိတ်တွင် ကောက်ရိုးသိပ် ထားသည့် ကိုယ်လုံးနှင့် ခြစ်ခုံလက်ကိုင်တစ်ဖက်၊ လွန်ခြစ်တစ် ဖက် လုပ်ထားသော ခြေထောက်များသည် လေထိုးသွင်းလိုက် သော တိုင်ယာများကဲ့သို့ ဖောင်းဖောင်းပွပွ ဖြစ်လာ၍ ဘူးတောင်း ကွဲတွင် တော်သလို ခြယ်ထားသည့်မျက်နှာလည်း လူသား၏ မျက်နှာကဲ့သို့ မျက်နှာထားနှင့်တကွ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ဒွေးသင်္ဂါသည် အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲမှ ဆေးမှုန့်ကို ဒန်တို ထဲသို့ ဖြည့်စွက်ထည့်ပေးလျက်...

“ရှိုက်လိုက်စမ်းကွ မေ့သားကြီး၊ ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ ကြိတ်လိုက်ကွ... သောက်လိုက်ကွ”

စသည်ဖြင့် အားပေးတိုက်တွန်းသည့်အတိုင်း ပါးစပ်

ပေါက်ထဲမှ မီးခိုးများ အဆက်မပြတ် ရှူကယ်ရှူကယ် ထွက်လျက် ရှိတော့သည်။

ဒွေးသင်္ဂါသည် တစ်ခဏထက် တစ်ခဏ လူနှင့်တူလာ သော မိမိ၏လက်ရာကို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ကြည့်ရာမှ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းလျက်...

“လာခဲ့ပါတော့လားကွ့၊ အမေ့ဆီကို၊ လှမ်းခံပါလားကွ့၊ လူကလေးရဲ့၊ လာခဲ့လေကွယ် ငါ့သား၊ လူလုပ်စရာတွေ အများ ကြီး ရှိသေးတယ်ကွ့၊ လာခဲ့ပါ... ရဲ့ရဲ့လှမ်းခဲ့ပါ”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်တွင် စာခြောက်ရုပ်သည် ဒယ်း ဒယ်ိုင်နှင့် ရှေ့သို့ ခြေတစ်ချက် လှမ်းလိုက်လေတော့သည်။

“အေး... ဟုတ်လှကပြီ၊ တိုးခဲ့ဦးကွ့၊ တစ်လှမ်း”

ဟု ပြောသည်နှင့် နောက်တစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်ရာတွင် လဲတော့မည်ကဲ့သို့ ဟတ်ထိုးဖြစ်သွားပြီးမှတစ်ဖန် ဟန်နိုင်တော့ သည်။

“သတိထားကွ့၊ ငါ့သား၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ကွ့... အရင် မလိုနဲ့ကွ့၊ နော်”

စသည်ဖြင့် ဒွေးသင်္ဂါက သတိပေးရ၏။

ခြစ်ခုံတစ်ဖက်၊ ထွန်ခြစ်တစ်ဖက်တွင် ဟင်္သာဖိနပ် စီး ပေးထားသော စာခြောက်ရုပ်အဖို့မှာ ဤမျှလောက် လှမ်းနိုင်လျှင် ပင် တော်ပါပေပြီ။

ဒွေးသင်္ဂါ၏အတတ်ပင်လော။

စိတ္တိဒ္ဓါပါဒ် ခေါ် (Will Power) စိတ်တန်ခိုး ထက်သန်

ခြင်းပေလော မပြောတတ်။

တုတ်ချောင်းများ၊ ကောက်ရိုးများနှင့် အဝတ်စုတ်များ၏ အစုအဝေးမျှသာဖြစ်သော စာခြောက်ရုပ်သည် ဒွေးသားက အဟုတ်တကယ်လုပ်၍ စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ခေါ်ယူတိုင်း ခြေတစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း လျှောက်လာရတော့သည်။

... အထက်ပါ အကြောင်းအရာများမှာ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း ရေးသားသည့် ဒွေးသား၏စာခြောက်ရုပ် ဝတ္ထုမှ နိဒါန်းပျိုးထားသောစာပိုဒ်အချို့ပင်ဖြစ်ပေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒွေးသားက ၎င်းဖန်တီးထားသော စာခြောက်ရုပ်ကို အသက်ဝင်အောင် ပြုလုပ်၍ လူအသွင် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပြီးနောက် မြို့ဝန်ဦးရွှေအိုး၏သမီး ခင်ခင်ကြီးနှင့် ရင်းနှီးအောင် ကြံဆောင်ခဲ့ပုံ၊

မြို့ဝန်သမီး ခင်ခင်ကြီးကလည်း သဘောကျ မေတ္တာမျှ ခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး မှန်တစ်ချပ်ရှေ့ ရောက်သောအခါတွင် မှန်ထဲတွင် မူလဇာတိရုပ် ပြန်ပေါ်လာတော့မှ အရှက်ကွဲပြီး ဒွေးသားက ရှိရာ ပြန်ပြေးခဲ့ပုံများနှင့် ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်ထားလေသည်။

ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းသည် ထိုဇာတ်လမ်းကို ဖန်တီးရာတွင် ရည်ရွယ်ချက်အတော်များများ ထည့်သွင်း၍ ရေးသားခဲ့ကြောင်း အသေအချာ ဖတ်ရှုသောအခါမှ သိရပေသည်။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ကတော့ စာခြောက်ရုပ်က အသက်ဝင်လာခြင်း မဟုတ်ဘဲ သုသာန်မှာ ရှိသော ပရလောကသားများက ၎င်းတို့ ကမ္မဇိဗ္ဗိ

အစွမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်သော အကြောင်းအရာတို့ကို သဘောကျမိခြင်းဖြစ်သည်။

နီမောင် ပေးပို့လိုက်သည့် အဖြစ်အပျက်များမှာလည်း ဒွေးသား ဖန်တီးခဲ့သော စာခြောက်ရုပ်နှင့် အတော်များများ တူညီနေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဘာမှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုနေရန် အကြောင်းမရှိပါဘဲ စာဖတ်ပရိသတ်များ ဝေဖန်ဖတ်နိုင်ရန်သာ တင်ပြရန်အကြောင်းရှိပါတော့သည်။

အခန်း[၂]

ဖြောင်းခင်းထဲမှ အဖြစ်ဆိုး

အချိန်ကာလမှာ ကိုလိုနီခေတ်အခါဖြစ်သောကြောင့် တိုင်းပြည်အဝှမ်းမှာ မငြိမ်မသက် ရှိနေသောအချိန်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

တောမီးလောင် တောကြောင် လက်ပန်းပေါင်းခတ် ဆိုသကဲ့သို့ တိုင်းပြည်အခြေအနေ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသောအချိန်မျိုးတွင် အာဏာစက် မက်မောသူများ၊ မတရားသောနည်းဖြင့် စီးပွားရှာနေကြသည့် ငွေရှင်ကြေးရှင်များ၊ သောင်းကျန်းသူများ၊

သူနိုးခါးပြတို့လည်း ထကြွသောင်းကျန်းလျက် ရှိနေသောအချိန် မျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

ငွေရှင်ကြေးရှင်များမှာ လယ်ယာမြေအလုပ်သမားများ ထံမှ ချပေးထားသောငွေကြေးများ မဆုံးရှုံးစေရန်အတွက် နည်း အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးပမ်းနေရသော အချိန်ကာလလည်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က စစ်ကိုင်းဘက် မြို့စွန်နေရာမှာ သူဌေးကြီး ဦးနေဒွန်း၏ခြံကျယ်ကြီး ရှိသည်။ ဦးနေဒွန်းမှာ အသက်(၅၀) ကျော်အရွယ်ခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် မှ အမွေများ ရခဲ့သောကြောင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝနေသူဖြစ်သည်။

၎င်းအမွေရခဲ့သောအရာများထဲတွင် ရွှေငွေများအပြင် လယ်ယာမြေ အတော်များများ ပါဝင်လေသည်။ စစ်ကိုင်း၊ မုံရွာ သွားသောလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ၎င်းပိုင်ဆိုင်သော လယ်ယာ မြေ မြောက်များစွာ ရှိလေသည်။ အချို့လည်း အခကြေးငွေဖြင့် အငှားချထားသည်။ အချို့ကိုတော့ သီးစားခဖြင့် ပေးထားလေ သည်။

၎င်းထံမှ လယ်ယာမြေများကို ငှားရမ်းလုပ်ကိုင်သူများ မှာ စီးပွားရေး မချောင်လည်ကြသူများသာဖြစ်ကြသောကြောင့် လယ်ယာမြေ အငှားချသည့်အပြင် လယ်စရိတ်များပါ ထုတ်ချေး ပေးထားရသည်။

သီးနှံထွက်လာတော့မှ လယ်စရိတ်နှင့် ချေးထားသော ကြေးများကို သိမ်းယူလေသည်။ လယ်သမား၊ ယာသမားများမှာ သီးနှံပေါ်ချိန်ရောက်တော့မှ ရသမျှသီးနှံများကို ကြွေးဆပ်ပေးရ

သောအခါ နောက်တစ်နှစ်အတွက် စရိတ်ပင် မကျန်ကြပေ။

ထိုအခါ ဦးနေဒွန်းထံမှ ငွေချေးကြရပြန်သည်။ ကြွေး ထပ်ယူကြရပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကြွေးသံသရာနွံအတွင်းမှ ရုန်းမထွက်နိုင်ကြ ဘဲနှင့် သံသရာလည်နေကြရသည်။

အချို့လည်း အသီးအနှံ အထွက်မကောင်းသဖြင့် ရာသီ ကုန်သည်အထိ ကြွေးကျေအောင် မဆပ်နိုင်ကြပေ။

ကြွေးမဆပ်နိုင်သူများ၊ ကြွေးမပေးချင်သူများထံကို တော့ ဦးနေဒွန်း၏ တူတော်သူ ကျော်ဇေယျက ဦးဆောင်ပြီး လိုက်လံတောင်းရသည်။

ကျော်ဇေယျသည် အသက်(၃၀)ဝန်းကျင်အရွယ်ခန့် ရှိပြီး သတ္တိကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ လိုင်စင်ဖြင့် ကိုင်သော သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုယ်နှင့်မကွာ အမြဲကိုင်ထားသည့်အပြင် သူ့တွင် တပည့်တပန်း လူမိုက်များစွာတို့လည်း ရှိသည်။

ကြွေးတောင်း သွားသည့်အခါ ထိုလူမိုက်များပါ ခေါ် သွားသည့်အပြင် လက်နက်အပြည့်အစုံပါ ထည့်ယူသွားသည်။ ကြွေးမပေးသည့်အပြင် မချေမငံ ဆက်ဆံသူများကို ကောင်းစွာ နှိပ်စက်တတ်ကြလေသည်။

သို့ကြောင့် တစ်နယ်လုံးက ကျော်ဇေယျကိုတော့ ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

ဦးနေဒွန်းထံမှ လယ်မြေအချို့ကို အကြွေးဖြင့် ဝယ်ယူ လုပ်ကိုင်နေသူများထဲတွင် ဦးကြာမုံလည်း တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်

သည်။

ဦးကြာပုံတို့မှာ သားအဖသုံးယောက်သာ ရှိပြီး မြေတစ်ကွက်ကို အကြွေးဖြင့် ဝယ်ယူပြီး ရာသီထွက်သီးနှံများ စိုက်ပျိုးလေသည်။

သို့သော်လည်း အတိုးစရိတ်က ကြီးသောကြောင့် တစ်နှစ်၊တစ်နှစ် ရသမျှ သီးနှံအားလုံး ပေးဆပ်နေသည့်တိုင် အတိုးက တက်မြဲတက်နေသည်။

ကျော်ဇေယျကလည်း ကြွေးလာတောင်းတိုင်း ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ယူထားတဲ့ကြွေးက ဒီတစ်သက် ကျေပါဦးမလား၊ ကြွေးမဆပ်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း မြေကို ပြန်သိမ်းသင့် သိမ်းရမှာပဲ”

“ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ကျော်ဇေယျရယ်၊ ကျုပ်တို့ မိသားစုတွေက ဒီမြေကွက်ကလေးကိုပဲ အားကိုးပြီးတော့ ဝမ်းစာရှာနေရတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်... ဒီနှစ် မကျေလည်း နောက်နှစ်တော့ ကျေအောင်ဆပ်ပျံမယ်”

ဦးကြာပုံအပြင် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ငွေရုံကပါ ဝင်ရောက်၍ တောင်းပန်ပြောဆိုလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ပြောလိုက်ရင် ဒီစကားမျိုးပဲ ပြောတာပဲ၊ ကျုပ်က သူဌေးကို ကာကွယ်ပြောထားလို့ ခင်ဗျားတို့ အခုလို အခြေအနေမပျက် နေကြရတယ်မှတ်ပါ”

ကျော်ဇေယျက ကိုယ်ရည်သွေးပြီး ပြောလိုက်သည်။ အမှန်တော့ ကျော်ဇေယျက ဦးကြာပုံ၏သမီး မာလာကို သဘောကျနေသည်။

မာလာက အသက်(၂၀)ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ချောမောလှပသူဖြစ်သည်။

ကျော်ဇေယျက မာလာကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် သိမ်းပိုက်ချန် ကြံစည်အားထုတ်နေသည်။

ကျော်ဇေယျမှာ ဦးကြီးတော်သူ သူဌေးဦးနေဒွန်း အရှိန်အဝါကို သုံးပြီး မိန်းကလေးအတော်များများကို ခြေတော်တင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျေးလက်တောရွာများ၌ နေကြသည့် ရိုးသားဖြူစင်ကြသော တောသူမလေးများမှ ကျော်ဇေယျကို အထင်ကြီးမိကြသဖြင့် ဘဝပျက်ခဲ့ကြရသည်။

ကျော်ဇေယျက မည်သည့်မိန်းကလေးကိုမှ အတည်အတံ့ မယူပေ။

သူ့လိုချင်သော အမျိုးသမီးကို ရအောင်ယူပြီးနောက် ကျေနပ်သည်နှင့် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီး နောက်တစ်ယောက် ရှာဖွေပြန်လေသည်။

၎င်းလက်ချက်ကြောင့် အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ကာ လူတောမတိုးဝံ့လောက်အောင် ဘဝအခြေမျိုး ရောက်ရသူများ၊ အချို့အသက်သေဆုံးခဲ့ရသူများပင် ရှိကြလေသည်။

မာလာက ကျော်ဇေယျ၏သတင်းများကို အတန်အ

သင့် ကြားသိထားပြီးသောကြောင့် သူ့လာလျှင် ဝေးဝေးမှပင် ရှောင်နေသည်။

ကျော်ဇေယျကလည်း ရိပ်မိသည်။

သို့ကြောင့် မရေရအောင် ကြိုးစားရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏။ သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ မာလာခမျာ မလွဲမရှောင်သာတော့ဘဲ ကျော်ဇေယျနှင့် တွေ့ရလေသည်။

“နင်က ငါလာရင် ဘာကြောင့် ရှောင်နေတာလဲ”

“ရှင်နဲ့ တွေ့စရာမှ အကြောင်းမရှိတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ရမှာလဲ”

“နင်က အတော်မာနကြီးပါလား”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ရှိသင့်တဲ့မာနမျိုးတော့ ထားရမှာပဲ၊ လိုက်လျောနေရင် အခွင့်အရေးယူချင်တဲ့ လူမျိုးနဲ့ တွေ့တော့ ဘဝပျက်သွားမှာပေါ့”

မာလာက ခပ်အေးအေးပင်ပြန်ပြောသော်လည်း ကျော်ဇေယျမှာ အနာပေါ် တုတ်ကျသွားလေသည်။

သို့ကြောင့် စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြီး . . .

“တစ်နေ့တော့ နင့်လို မာနကြီးတဲ့မိန်းမမျိုး ငါ့ခြေဖဝါးအောက် ရောက်ရမှာပါ”

ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

နောက်ထပ် လအနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဦးကြာမုံတို့ မိသားစုသုံးယောက် နေသည့်တဲသို့ ခါးပြတိုက်လေတော့သည်။ ဦးကြာမုံတို့မှာ မိသားစုသုံးယောက်တည်းသာ ရှိသော်

လည်း သတ္တိကောင်းသော ဦးကြာမုံက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရင်း ခါးပြသုံးယောက်လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားလေသည်။

ဒေါ်ငွေရုံကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းရန် ကြိုးစားသောကြောင့် ခါးပြတစ်ယောက်က နှုတ်ပိတ်လိုက်လေသည်။

အဖေနှင့်အမေ သေသောအခါ မာလာမှာ မနီးမဝေးမှာ ရှိသော ပြောင်းဖူးခင်းအတွင်းသို့ ဆင်းပြေးလေတော့သည်။

အချိန်မှာ ညဉ့်နက်မိုင်းအချိန် ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ကောင်းကင်၌ လရောင်တစွန်းတစ ရှိနေသောကြောင့် စိုက်ခင်းအတွင်းမှာ အလင်းရောင်အချို့ ရှိနေလေသည်။

ပြောင်းခင်းမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းလေသည်။

ပြောင်းပင်များမှာ အသီးသီးချိန် ဖြစ်သောကြောင့် လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်ခန့် ရှိလေသည်။

ပြောင်းမင်းအတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်သွားလျှင် ပျောက်သွားနိုင်လေသည်။

မာလာ ထွက်ပြေးသွားသည်ကို မြင်သော် တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်မည်း ခြုံထားသော လူတစ်ယောက်က နောက်မှ လိုက်လာလေသည်။

၎င်းလက်ထဲမှာ သွေးစွန်းနေသည့် အဖျားချွန်ပြီး အသွားထက်လှသော ခါးကောက်ကြီးတစ်လက် ပါလာသည်။ ထိုခါးကောက်ကြီးမှ သွေးများ တစက်စက် ကျနေလေသည်။ မာလာကတော့ အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကြောင့် ခြေဦးတည့်ရာ

သို့ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလေသည်။
 သို့စေကာမူ မလွတ်သာပေ။
 သူမ ပြေးမည့်ဘက်မှာ ရန်သူက ရောက်နေပြီး ခြေသံများနှင့် တောတိုးလာသံများ ကြားနေရသည်။
 ပြောင်းပင်များမှာ ရှည်လျားသောကြောင့် အပေါ်ပိုင်းမှာသာ အရွက်များ ရှိနေပြီး အောက်ခြေကတော့ ရှင်းနေသည်။
 သူမ ပြေးလွှားနေသောခြေသံကို အတော်ဝေးဝေးမှ ကြားနိုင်ပြီး လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း လှမ်းမြင်နိုင်ပေသည်။ မာလာခမျာ ပြေးရလွန်းသောကြောင့် အသက်ရှူမှားမတတ် မောပန်းနေလေပြီ။
 သို့သော် မနားဝံ့ပေ။
 နားလိုက်သည်နှင့် လူသတ်သမားက သူ့အနားသို့ ချက်ချင်း ရောက်လာတော့သည်။
 ထို့ကြောင့် ကြိုးစားပြီး ဆက်ပြေးရပြန်သည်။
 နောက်ဆုံးမှာတော့ ဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘဲ ပြောင်းခင်းအတွင်းမှာ လဲကျသွားလေတော့သည်။
 “အမယ်လေး”
 သူမ လဲကျသွားသောနေရာမှာ လူသတ်သမား ရပ်နေသည် ခြေရင်းပင်ဖြစ်သည်။
 ကျားရှေ့မှောက် ဒူးထောက်ရက် လဲကျသောအဖြစ်မျိုးပင် ဖြစ်တော့သည်။
 မာလာက ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပြေးရန် ကြိုးစားသော်လည်း အခွင့်မသာတော့ပေ။

လူသတ်သမားက သူမကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်လာလေတော့သည်။ ထို့နောက်မှာတော့ သူမ၏သန့်စင်သောဘဝမှာ ပြောင်းခင်းအတွင်းမှာ ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရတော့သည်။
 မှောင်မိုက်သောညအချိန်တွင် မာလာဘဝက အမှောင်ဖုံးသွားခဲ့ရလေသည်။
 လူသတ်သမားသုံးယောက်စလုံးက သူမဘဝကို အားရအောင် ဖျက်ဆီးကြရုံမက နောက်ဆုံးတွင် လက်စဖျောက်သည့် အနေနှင့် သူမကိုပါ သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။
 “အား...”
 အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသောအချိန်တွင် တစ်ခုသော ပြောင်းခင်းတွင်းမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏စူးစူးဝါးဝါးအော်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။
 မရှေးမနှောင်းမှာပင် ပြောင်းခင်းအနီးတစ်ဝိုက်တွင် အိပ်တန်းတက်နေကြသော ကျီးငှက်တို့၏ ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်သံများလည်း ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

အခန်း(၃)

ကိုင်းစောအတွင်းမှ ဝိညာဉ်ပုံရိပ်

ဦးကြာမုံတို့ မိသားစုသုံးယောက်စလုံး သေဆုံးသွားကြပြီးနောက်ပိုင်း ထိုမြေကွက်ကို လာရောက်လုပ်ကိုင်သူများ ရှိကြသည်။

အချို့လည်း နှစ်ကုန်သည်အထိ မလုပ်နိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးကြရသည်။ အချို့မှာ နှစ်ကုန်သည်အထိ ဆက်လုပ်ကြသော်လည်း သီးနှံပေါ်ချိန်ရောက်ပြီဆိုပါက အနှောင့်အယှက်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု၊ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရသောကြောင့် လယ်ထွက်သီးနှံများ ပြည့်ဝစွာ မရကြပေ။

သို့ကြောင့် အချိန်တန်သောအခါ ဦးနေဖွန်း၏ကြွေး
များ ထပ်တိုးလာသည်သာ အဖတ်တင်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ထိုမြေကွက်ကို လုပ်ဝံ့မည့်သူ မရှိဘဲ ပစ်ထား
ရာ လယ်မြေရိုင်းသဖွယ်ဖြစ်လာတော့သည်။

ထိုအခါ ခြောက်လှန့်မှုများက ပိုမိုဆိုးလာတော့သည်။
နေရာအနှံ့အပြားတွင် ကိုင်းတောများ ဖုံးလွှမ်းနေသောကြောင့်
ထိုကိုင်းတောများအတွင်းမှ သရဲခြောက်သည်ဟု နာမည်ထွက်
နေတော့သည်။

ထိုမြေကွက်ရှိသောနေရာမှာ စစ်ကိုင်းနှင့်မုံရွာဘက်သို့
သွားသောကားလမ်းနှင့် မဝေးလှပေ။

အချိန်မရွေး ထိုလမ်းပေါ်မှ ခရီးသွားလာနေကြလေ
သည်။ ညအချိန် သွားလာသူအချို့မှာ ထိုနေရာရောက်သည်နှင့်
ကိုင်းတောကြီးအတွင်းမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏စူးစူးဝါးဝါး အော်
သံ ကြားရသည်။

အချို့လည်း ထိုကိုင်းတောအစပ်မှ ရပ်လျက် ကားလမ်း
ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည့် ဆံပင်ဖားလျားချထားသည့် မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဟု ဆိုကြလေသည်။

ထိုမြေကွက်နှင့် မနီးမဝေးတွင် 'သပြေတန်း' ရွာရှိသည်။

ထိုရွာမှာ ရွာကြီးတစ်ရွာ မဟုတ်ဘဲ လယ်ယာမြေ လုပ်
သူများ စုပေါင်းနေထိုင်ကြသည့်ရွာမျိုးဖြစ်သည်။

အချို့က ထန်းတောထဲမှာ နေသည်။

အချို့က မိမိတို့ လုပ်သော လယ်မြေယာမြေအနီးမှာ

အိမ်ဆောက်ပြီး နေသည်။

အချို့ကျတော့လည်း ယာယီတဲများ ထိုးနေကြသည်။
အိမ်အစုအဖွဲ့၊ တဲအစုအဖွဲ့ များလာသောအခါ ထိုနေရာကို
သပြေတန်းရွာဟု သတ်မှတ်ခေါ်ဝေါ်ကြခြင်းဖြစ်ကြလေသည်။

ရွာသေးသည်ဆိုသော်လည်း ထိုရွာတွင် ထန်းတော ပိုင်
ရှင်များ၊ လယ်ယာမြေ ကိုယ်ပိုင်ရှိသူများ ရှိပြီး အချို့ပျဉ်ကာ
သွပ်မိုးဖြင့် နေနိုင်သူအချို့ပင်ရှိကြသည်။

ထိုခေတ်အချိန်အခါက သွပ်မိုးဖြင့် နေနိုင်သူမှာ လူ
တန်းစားတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

ကျေးလက်တောရွာများမှာ သွပ်မိုးပြီး ဓါတ်စက်ဖွင့်နိုင်
သူ၊ အောက်လင်းဓါတ်မီး နေ့စဉ်ထွန်းနိုင်သူဆိုလျှင် ပိုက်ဆံရှိသူ
ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။

ရှေးအခါက ရေဒီယိုပင် နားထောင်ဖို့ မလွယ်လှသော
ကြောင့် ညအခါ ဓါတ်စက်ရှိသောအိမ်မှ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်
ဓါတ်စက်ဖွင့်သောအခါ မနီးမဝေးမှ ရပ်၍သော်လည်းကောင်း၊
ထိုင်၍သော်လည်းကောင်း၊ ကောက်ရိုးပြတ်ပေါ် လဲလျောင်းပြီး
အကျအန သွားရောက်နားထောင်ကြရသည်။

ရှေးအခါကတော့ ယခုအချိန်အခါကဲ့သို့ ခေတ်ပေါ်
သီချင်းများ၊ ဇာတ်လမ်းများ မရှိသေးဘဲ ဇာတ်မင်းသားများ သွင်း
ထားသော နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုတ်၊ ဇာတ်လမ်းများကိုသာ နား
ထောင်ကြရလေသည်။

သပြေတန်းရွာတွင် နေအိမ်ကို သွပ်မိုးပြီး အောက်လင်း

ခါတ်မီးထွန်း၍ ခါတ်စက်မှန်မှန်ဖွင့်နိုင်သူနှစ်ဦးသာ ရှိသည်။
 တစ်ဦးက အရှေ့ဖျားဘက်မှာ နေသော မြေပိုင်ရှင်
 ဦးထွန်းညိုတို့အိမ်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးက အနောက်ဖျားဘက်မှာ
 နေသော ထန်းတောပိုင်ရှင် ဦးဘရွှေတို့ မိသားစုပင်ဖြစ်သည်။
 ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ လုပ်ငန်းသဘာဝချင်း မတူသော်လည်း
 ငွေကြေးပြည့်စုံမှု ရှိတာချင်းတော့ တူကြလေသည်။
 ရှေးအခါက ဂုဏ်ယူထိုက်သောစကားနှင့် ပြောရလျှင်
 တော့ ရွာမျက်နှာဖုံးနှစ်ဦးဖြစ်ကြလေသည်။
 သို့ကြောင့် ရွာနှင့် ပတ်သက်သော သာရေးနာရေးကိစ္စ
 မှန်သမျှ ၎င်းတို့ကပင် ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုကြသည်။ ဦးထွန်းညို
 ရော ဦးဘရွှေပါ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်သာ ရှိကြသေးပြီး
 စီးပွားရေး လုပ်နိုင်ကြသေးသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်ခြည်
 ပြတ်မခံဘဲ အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ပြိုင်ဆိုင်လုပ်ကိုင်ကြသည်။
 စီးပွားရေးချင်း ပြိုင်သကဲ့သို့ အိမ်ချင်း၊ ခါတ်စက်ချင်း၊
 အောက်လင်းခါတ်မီး၊ အခြားအသုံးအဆောင်များပါ ပြိုင်ကြ
 သည်သာမက သားသမီးချင်းပါ ပြိုင်ဆိုင်ကြသည်။ ဦးဘရွှေတို့
 မိသားစုတွင် သားတစ်ယောက်ရှိပြီး ဦးထွန်းညိုတို့ မိသားစုမှာ
 သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။
 တစ်ဦးက သားသမီးကို မြို့ကျောင်းမှာ ပညာသင်လျှင်
 ကျန်တစ်ဦးကပါ လိုက်သင်သည်။
 ဦးဘရွှေ၏သားမှာ စံနက်ကျော်ဖြစ်ပြီး အသားမည်း
 မည်း အရပ်ပုပုနှင့် အကြည့်ရဆိုးသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိသည်။

အသက်(၂၅)နှစ်ခန့်အရွယ် ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် အဝတ်
 အစားကောင်းများ ဝတ်ဆင်သော်လည်း အဝတ်တခြား လူ
 တခြားဖြစ်နေသည်။
 ဦးထွန်းညိုတို့မိသားစုတွင် သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။
 နာမည်က မြဝင်းသူဖြစ်ပြီး အသက်(၂၀)ဝန်းကျင်အရွယ်ခန့် ရှိ
 သည်။
 ရုပ်ရည်ချောသလောက် မိဘဂုဏ်အရှိန်ဖြင့် မာနကြီး
 သူ ဖြစ်သည်။
 သူတို့နှစ်ယောက်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ရွာမှ ဘုန်း
 ကြီးကျောင်းမှာ စာသင်ကတည်းက ကျောင်းနေဘက် ဖြစ်ခဲ့ကြ
 သော်လည်း သင့်မြတ်မှု မရှိကြပေ။
 စံနက်ကျော်က တွေ့တိုင်း စသည်။
 “နင့်အဖေက မြေကြီးယက်နိုင်မှ ထမင်းစားရတာ”
 ထိုအခါ မြဝင်းသူကလည်း တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောလေ
 သည်။
 “ငါတို့က မြေကြီးယက်မှ ထမင်းစားရပေမယ့် အပြစ်
 ကင်းတယ်၊ နင်တို့လို ထန်းပင်ဖက်တက် အရက်ချက်ရောင်းမှ
 ထမင်းစားရတဲ့အလုပ်မျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”
 ထိုသို့ပြန်ပြောလျှင်တော့ စံနက်ကျော်က စိတ်မဆိုးဘဲ
 ရယ်နေတတ်သည်။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...
 လူပျိုအရွယ် အပျိုအရွယ် ရောက်လာသောအခါ မြဝင်း

သူ၏အလှကို သဘောကျပြီးနောက် ရရှိရန် ကြိုးပမ်းနေသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

မြဝင်းသူကတော့ စံနက်ကျော်ကို စိတ်မဝင်စားပေ။ သူတို့နှစ်ယောက်အပြင် အခြားကျောင်းနေဘက် ငယ်သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ရှိသေးသည်။

နီမောင်ပင်ဖြစ်သည်။

နီမောင်က သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ငယ်သူငယ်ချင်း ကျောင်းနေဘက်ဟုသာ ပြောရသော်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်း မှာ စာသင်ချိန်တုန်းကသာ အတူတူဖြစ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်က စစ်ကိုင်းမြို့ပေါ်မှာ ကျောင်းသွားတက်သောအခါ ကွဲကွာသွား လေသည်။

တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် နီမောင်က ဘဝ အခြေအနေချင်း မတူပေ။

နီမောင်တို့မိသားစုက မိသားစု များပြီး ဆင်းရဲသည်။ ကိုယ်ပိုင်လယ်မြေ မရှိသောကြောင့် တစ်နှစ်တစ်နှစ် စားလောက် ရုံသာ ရပြီး အပိုအလှုံတော့ မစုဆောင်းမိပေ။ နီမောင့်မိဘနှစ်ပါး က ဦးဘရှိန်နှင့်ဒေါ်ကျင်မေဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး (၅၀)ကျော် အရွယ်ရောက်နေချေပြီ။ သူ့မှာ ညီတစ်ယောက် ညီမတစ် ယောက် ရှိသည်။ ညီဖြစ်သူ ရွှေမောင်းက (၁၅)နှစ်အရွယ် ရှိနေ ပြီး ညီမဖြစ်သူ မြလေးကတော့ (၁၀)နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ညီဖြစ်သူ ရွှေမောင်းမှာ အသက်(၁၅)နှစ်အရွယ် ရောက်လာ သည်အထိ ရှင်မပြုရသောကြောင့် အစ်ကိုဖြစ်သူနီမောင်မှာ တစ်

နှစ် တစ်နှစ် ထိုအတွက်ကိုသာ ကြိုးပမ်းနေရလေသည်။

သို့သော် ယခုအချိန်ထိတော့ အထမမြောက်သေးပေ။ နီမောင်က မိမိမှာ ချို့တဲ့သောကြောင့် စံနက်ကျော်နှင့် မြဝင်းသူ တို့နှင့် ကင်းကင်းနေသည်။

ယခုနှစ် လယ်သိမ်းပြီးချိန် ရောက်သောအခါ လယ်ပိုင် ရှင်က ကြွေးမကြေသောကြောင့် ဆက်မငှားချင်တော့ပေ။ သို့ ကြောင့် နောက်တစ်ဦး အငှားချတော့မည့်အကြောင်း ကြိုတင် ပြောလာသည်။

“အင်း.. . ငါတို့မိသားစုတွေမှာလည်း ကိုယ်ပိုင် လုပ် ကိုင် စားသောက်စရာမြေ မရှိတော့ တစ်နှစ်တစ်နှစ် ဒီအတွက်ပဲ စိတ်ပူနေရတာပဲ”

ဟု ဦးဘရှိန်က ညည်းသည်။

“ဒါကတော့ ကိုယ့်မှာမှ မရှိတာ၊ ဒီလိုပဲ ရှာရမှာပေါ့ ကိုဘရှိန်ရယ်”

ဒေါ်ကျင်မေက ဝင်ရောက်ပြောသည်။

“မင်းက ပြောတာပဲ... မြေရဖို့က မလွယ်လှဘူး၊ ဒီ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ မိမိ့ လယ်တွေယာတွေကလည်း သူ့လူနဲ့သူ ပြည့်နေကြတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲတောင် မစဉ်းစား တတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

ထိုအခါ နီမောင်က ပြောသည်။

“ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား အဖေ”

“ဘယ်လိုလဲကွယ့်... ပြောပါဦး”

“ဟို... ဦးကြာမုံတို့ လုပ်သွားတဲ့မြေက ဘယ်သူမှ မလုပ်ကြဘူး၊ အဲဒါ ပိုင်ရှင်တွေကို ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ သွား လုပ်ရရင် မကောင်းဘူးလား”

ဦးဘရိန်က အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားနေလေသည်။

အတန်ကြာမှ... .

“ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူးကွယ်”

ဟု ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေရဲ့၊ သရဲခြောက်တယ်လို့ နာမည် ကြီးနေလို့လား၊ သရဲခြောက်တော့လည်း မေတ္တာပို့ အမျှအတန်း ဝေပေးရင် ရမှာပေါ့၊ အဲဒီနေရာလုပ်ခွင့်ရရင် နေစရာအိမ်လည်း အဆင်သင့်ပဲ၊ ဘေးမှာ ဂိုဒေါင်လို အဆောက်အဦးကြီးတစ်လုံး တောင် ပါသေးတယ်”

နီမောင်က အတန်တန် ပြောတော့မှ အခြားနေရာမှာ လည်း အကမ်းအလှမ်း မမြင်တော့သဖြင့် စိတ်ပျက်နေသော ဦးဘရိန်က အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားလာပုံရသည်။

“အေးလေ... မတတ်သာရင် လုပ်သင့်လုပ်ရမှာပဲ၊ မင်းနဲ့ငါ အခြေအနေ သွားကြည့်ကြရအောင်”

ဟု ပြောပြီး သားအဖနှစ်ယောက် ခါးတစ်လက်စီ ယူပြီး ထိုမြေကွက်ရှိရာသို့ သွားကြလေသည်။

ဦးကြာမုံတို့ လုပ်ခဲ့သောမြေကွက်မှာ ရွာအစွန်ဘက်၌ ရှိပြီး ကားလမ်းနှင့်လည်း မဝေးလှပေ။

ကားလမ်းပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် အချို့နေရာများမှာ

ကိုင်းတောကြီးများ ဖုံးနေသည်ကိုပင် လှမ်းမြင်ရသည်။

ဝင်လုပ်သည့်လူတိုင်း အဆင်မပြေကြသောကြောင့် နောက်ထပ်မည်သူမှ မလုပ်ကြဘဲ ပစ်ထားကြသောကြောင့် ထိုမျှ ကိုင်းတောကြီးများ ဖုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။

နီမောင်နှင့် ဦးဘရိန်တို့နှစ်ယောက်သည် ခါးတစ်လက် စီ ကိုင်ပြီး နေရာအနှံ့ လိုက်ကြည့်ကြလေသည်။

ကိုင်းတောများ ပေါက်နေသော်လည်း မြေရိုင်းမဟုတ် ပေ။ စိုက်ပျိုးလျှင် သီးနှံဖြစ်ထွန်းနိုင်သည့် မြေမျိုးပင်ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် မြေကွက်နှင့် မနီးမဝေးမှာ ရေထွက်ကောင်း သော ရေတွင်းတစ်တွင်း ရှိသည်။

ထိုရေတွင်းမှ ရေကို သွယ်ယူပြီး စိုက်ခင်းအတွင်းသို့ ပို့ကာ အသုံးပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။

“ဒီရေတွင်းလည်း အကောင်းသားပဲ၊ သီးနှံစိုက်ရင် တောင် ရေအတွက် မပူရနိုင်ဘူး”

ဦးဘရိန်က ရေတွင်းကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်သွားလေသည်။

နောက်မှ ပါလာသော နီမောင်က ထိုနေရာရောက် တော့ တစ်ချက်ငုံကြည့်လေသည်။

“ဟင်... ”

နီမောင် စိတ်ထဲမှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ... .။

ရေတွင်းထဲမှာ ပက်လက်အနေအထား ပေါ်နေသည့်

မျက်နှာတစ်ခုကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မာလာ့မျက်နှာပင်ဖြစ်သည်။

ပထမ မျက်လုံးမှိတ်ထားရာမှ နီမောင် ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအချိန်တွင် ဖျတ်ကနဲ မျက်လုံးပွင့်လာပြီး လှမ်းကြည့်သည်။

ရုတ်တရက် မြင်လိုက်သဖြင့် လန့်သွားသောကြောင့် ချက်ချင်း ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်သည်။

ဦးဘရှိန်ကတော့ အခြားနေရာများသို့ ရောက်သွားချေပြီ။

နီမောင်က စိတ်ကို တင်းပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ရေတွင်းထဲမှာ သူ့မျက်နှာပုံရိပ်သာ ပြန်မြင်ရပြီး အခြားဘာမှတော့ မတွေ့ရပေ။

“ငါစိတ်ထင်နေလို့ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု တွေးပြီး ထိုနေရာမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

တကယ်တော့ သေဆုံးသွားခဲ့ကြသော မာလာတို့ မိသားစုမှာ သူတို့နှင့် တစ်ရွာတည်း နေထိုင်ကြကာ သိကျွမ်းခင်မင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

ကိုင်းတောများနှင့် မနီးမဝေးမှာ နေအိမ်တစ်လုံးနှင့် ပစ္စည်းများ ထားရန် ပြုလုပ်ထားဟန်ရှိသော အဆောက်အဦးတစ်ခုလည်း တွေ့ရသည်။

ထိုအဆောက်အဦးနှစ်ခုမှာ တံခါးပိတ်ထားပြီး တစ်ခုနှင့်

တစ်ခု ဆက်လျက်သား ဆောက်ထားလေသည်။

နီမောင်မှာ ထိုနေရာရောက်သောအခါ ကံဆိုးရှာသော မာလာတို့မိသားစုများအကြောင်းကို တွေးမိသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ အဖေ”

“မြေကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ရေတွင်းလည်း ရှိတော့ ရေအတွက်လည်း မပူရဘူး၊ အေးလေ... တခြားမှာလည်း လုပ်စရာမှ မရှိတော့တာ၊ ပိုင်ရှင်နဲ့ သွားတွေ့ပြီးတော့ သူခွင့်ပေးရင်တော့ လုပ်ကြတာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောကာ တောများအတွင်းမှ ဖြတ်ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့နှင့် မနီးမဝေးမှ ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲ ဖြတ်ပြေးသွားသောပုံသဏ္ဍာန်များ ရှိနေသည်ကို တွေ့ကြရသည် ဦးဘရှိန်က သတိမထားမိသော်လည်း နီမောင်ကတော့ ဆိုပုံရိပ်များကို တွေ့ရသည်။

ထို့ပြင် ကိုင်းသစ်တောများအတွင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အား...”

ထိုအော်သံကို ကြားသဖြင့်နီမောင်မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေလေသည်။

မနီးမဝေး ရောက်သွားသော ဦးဘရှိန်က ပြန်လှည့်

ကြည့်ကာ လှမ်းမေးသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ နီမောင်... ဘာတွေ့နေလို့လဲ”

“ကိုင်းတောထဲက အော်သံ ကြားလိုက်ရလို့ အဖေ၊ အဖေ မကြားလိုက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ငါတော့ ဘာသံမှ မကြားမိပါဘူး၊ မင်း စိတ်ထင်နေလို့ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် နီမောင်လည်း ဦးဘရိုန် ရှိရာသို့ ခပ် သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလေသည်။

ထိုသို့လျှောက်သွားစဉ်မှာတော့ နောက်ထပ် မည်သည့် အသံမှ ထပ်မကြားရတော့ပေ။

အတန်ကြာသောအခါ သားအဖနှစ်ယောက် ကိုင်း တောအပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ရွာလမ်းဘက် ရောက်ပြီး အနောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုင်းတောအတွင်းမှ ထွက်လာကာ သူတို့ ရှိရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်တစ်ခုကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဘဝဆိုးခဲ့သော မာလာဆိုသော မိန်းကလေး၏ပုံရိပ် ဖြစ်သည်ကိုတော့ ကောင်းစွာမှတ်မိလိုက်လေသည်။

အခန်း(၄)

နီမောင်နှင့် သရဲခြောက်သောမြေကွက်

ဦးကြာပုံတို့မြေကွက်ကို လုပ်ကိုင်ရန် စတင်ပြောဆိုသူ မှာ နီမောင်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သားအဖနှစ်ယောက် ထိုနေရာသို့ သွား ရောက် ကြည့်ပြီးသောအခါ စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်ဖြစ်နေသူမှာ လည်း နီမောင်ပင်ဖြစ်နေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေရာ သွားရောက်ကြည့် စဉ်က ဓားပြများလက်ချက်ဖြင့် အသက်သေဆုံးခဲ့ရသောမာလာ

၏ပုံရိပ်များကို တွေ့ခဲ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ထိုကဲ့သို့သော အကြောင်းများကြောင့် တော့ မလုပ်ဘဲ နေ၍ရမည် မဟုတ်ပေ။

မိသားစု၏ဝမ်းစာရေးက အရေးကြီးသည်။

ထိုမြေကွက်ပိုင်ရှင် ဦးနေဥန်းထံ သွားရောက်ပြောမည့် အချိန် နီးသောအချိန် ရောက်သောအခါမှ ညီဖြစ်သူ ရွှေမောင် က အမှတ်မထင် ပြောလေသည်။

“အစ်ကို”

“ဘာလဲကွ”

“အစ်ကိုတို့... ဦးကြာမှူးရဲ့မြေကွက်မှာ အလုပ်လုပ် မလို့လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်ကွ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် တစ်နေ့က အဲဒီကိုင်တောထဲမှာ ငှက်ပစ် သွားတော့ ဦးကြာမှူးကြီးကို တွေ့ခဲ့ရတယ်ဗျ”

နီမောင်က ရယ်လိုက်သည်။

“ဦးကြာမှူးကဖြင့် သေတာကြာပြီ၊ မင်းက သူ့ကို ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ကိုင်တောထဲမှာ ရပ်နေတာကို တွေ့ခဲ့ရတာ၊ ဒါပေ မယ့် အရင်တုန်းက ပုံမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး”

“အခု ဘယ်လိုပုံမျိုးဖြစ်နေလို့လဲ”

“မျက်နှာကတော့ သူ့မျက်နှာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ကိုယ်ကတော့ အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး၊ စာခြောက်ရုပ်ကြီးဖြစ်

နေတယ်ဗျ”

“လယ်ကွက်တွေထဲမှာ စာခြောက်ရုပ်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ ဦးကြာမှူးတို့ မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ နောက်ပိုင်းလာလုပ်တဲ့လူ တွေ လုပ်ထားခဲ့တဲ့ စာခြောက်ရုပ်အဟောင်းပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အစ်ကိုနီမောင်ကလည်း... ကျွန်တော် သေသေချာ ချာ မြင်ခဲ့ရလို့ ပြောတာဗျ၊ သူ စာခြောက်ရုပ်လို ငြိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်လာလို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရတာဗျ”

နီမောင်က စိတ်ထဲက အံ့ဩသွားသော်လည်း ရွှေ မောင် ကြောက်ရွံ့မည်စိုးသောကြောင့် ရယ်နေလေသည်။

“မင်းကလည်းကွာ... စာခြောက်ရုပ်ကတော့ အသက် ဝင်ပြီး မလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ မင်းကို ကိုင်းတောထဲက သရဲခြောက် လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တော့ အဲဒီနေရာမှာ အလုပ်လုပ်မှာမကြိုက် ပါဘူး၊ တခြားနေရာမှာ လုပ်လို့မရဘူးလားဟင်”

“တခြားနေရာမှာက မြေကွက်တွေ မရှိတော့ဘူးကွ၊ ဒီ နေရာတောင် ပိုင်ရှင်ဆီမှာ သွားပြောရဦးမှာ၊ ရမယ် မရဘူး အသေအချာ မသိရသေးဘူး”

ထိုသို့ပြောလိုက်မှ ရွှေမောင်လည်း နောက်ထပ်ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ နေရာမှ ထသွားလေသည်။

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ နီမောင်နှင့်ဦးဘရှိန်တို့ သား အဖနှစ်ယောက် စစ်ကိုင်းသို့ သွားကြလေသည်။

စစ်ကိုင်းမြို့စွန်ဘက်မှ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခြံရှိပြီး ထိုခြံ ကျယ်ကြီးအတွင်း၌ ရှေးဟောင်းလက်ရာဖြင့် ဆောက်ထားသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ရှိသည်။

သားအဖနှစ်ယောက် ထိုအိမ်ကို ရောက်သောအခါ ဦးနေဒွန်းနှင့် တွေ့ရသည်။

“ဘာကိစ္စရှိကြလို့လဲ”

“မြေငှားချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

“ဘယ်မြေကွက်လဲ... ကျုပ်ပိုင်တဲ့ မြေကွက်တွေလည်း ငှားစရာ မရှိတော့ပါလား”

“သူ့ငွေမင်း ဦးကြာပုံဆီက သိမ်းယူထားတဲ့မြေကွက်ကို ငှားပြီးလုပ်ချင်တာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ဦးနေဒွန်းမှာ အတော်ကလေး အံ့ဩ သွားဟန်ရှိသည်။

ချက်ချင်းစကားမပြန်သေးဘဲ ကွမ်းအစ်အတွင်းမှ ကွမ်း တစ်ယာ ယာစားနေရင်း စဉ်းစားနေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ...

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်ရွာသားတွေလဲ”

ဟု မေးသည်။

“သပြေတန်းရွာကပါပဲ”

“သပြေတန်းက ဆိုတော့ ဦးကြာပုံတို့အကြောင်းကို တော့ သိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မေးပါရစေဦး၊ အဲဒီမြေကွက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော့ ခြောက်လှန့်တာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာကကော အမှန်ပဲလား ဟု”

“ကျွန်တော်တို့ မသိပါဘူး၊ တကယ်လို့ မကျွတ်လွတ်တဲ့ လူတွေ ရှိနေရင်တောင် မကြောက်ပါဘူး... လုပ်ပုံပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ငွေမင်းဆီမှာ မြေငှားတာပါ။

တကယ်လို့ သူ့ငွေမင်းက ခွင့်ပြုတယ်ဆိုရင် လုပ်ချင်ပါတယ်”

“အေးဗျာ... ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို တခြားက လာပြီး မြေငှားတဲ့လူတွေမှတ်ပြီး မေးတာပါ။ ခင်ဗျားတို့က သပြေတန်းရွာ က ဆိုတော့လည်း ထွေထွေထူးထူး ပြောစရာမရှိပါဘူး၊ ကျုပ် လည်း ဒီမြေကွက်ကို အလကား ပစ်ထားရသလို ဖြစ်နေတာပဲ ဟု”

ထိုစကားကြောင့် သားအဖနှစ်ယောက် ဝမ်းသာသွား ကြသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဒီမြေကွက်ကို မငှားပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ”

“မငှားဘူးဆိုတာ ရောင်းချင်လို့ ပြောတာပါ”

စောစောက ဝမ်းသာစိတ်ကလေးများ ပျောက်သွားပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ မြေဝယ်ဖို့ ငွေမရှိပါဘူး သူ့ငွေမင်း ရယ်”

“စိတ်မပူမနဲဗျာ... ခင်ဗျားတို့က ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိရင် ကျုပ်က အကြွေးရောင်းမှာပါ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဖဲ့ဆပ်တော့ ခင်ဗျားတို့လည်း မြေပိုင်ကလေး ရနိုင်တာပေါ့ မကောင်းဘူးလား”

“ဟို... ဟို... ကြွေးနဲ့ ပေးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မြေဖိုးက ဘယ်လောက်သတ်မှတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့က ဘယ်နှစ်နှစ်အတွင်း အပြီးဆပ်ရမှာလဲ”

“မြေဖိုးက မများစေရပါဘူး။ ကြွေးဆပ်ဖို့ အချိန်ကာလကို သုံးနှစ်ပေးမယ်ဗျာ၊ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ဖဲ့ဆပ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် တတ်နိုင်လို့ တလုံးတခဲတည်းပဲဆပ်ဆပ် ရပါတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဟု မြေတန်ဖိုးကိုပါ ပြောပြလေသည်။

မြေတန်ဖိုးကတော့ သိပ်မများလှပေ။

သို့သော် သုံးနှစ်အတွင်းမှာ မိမိတို့မိသားစု စားလောက်အောင် ချန်ပြီး မြေဖိုးဆပ်၍ ကျေနပ်ပါ့မလားဟုတော့ တွေးမိကြသည်။

“ဒါ.. ဒါထက်... သုံးနှစ်ပြည့်လို့မှ ကျေပွန်အောင် မဆပ်နိုင်ရင်ကော ဘယ်လိုစီမံမှာလဲ သိပါရစေခင်ဗျာ”

“အင်း... ဒါကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ သုံးနှစ်ပြည့်လို့မှ မြေဖိုးမကျေနိုင်ရင်တော့ မြေကို ပြန်သိမ်းယူမှာပေါ့။ ဒါ့အပြင် သုံးနှစ်စာ မြေငှားခတော့ ထပ်ပေးရမှာပေါ့”

လွယ်တော့ မလွယ်လှပေ။

အကြွေးဖြင့် လယ်ဝယ်လုပ်ပြီး ကြွေးမကျေပါက လယ်

ပြန်အပ်ရရုံမက မြေငှားခ သုံးနှစ်စာ ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သုံးနှစ်အတွင်း ကြွေးကျေလျှင်တော့ မြေပိုင်ခွင့် ရပြီး မြေငှားခ ပေးစရာမလိုပေ။

တကယ်တော့ ထိုအလုပ်မှာ စွန့်စားရမည့်အလုပ်တစ်ခုလဲ ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့အတွက်ကတော့ ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိတော့ပေ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သားအဖနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး လက်ခံလိုက်ကြတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ သူဌေးမင်း ပြောတာကို လက်ခံပါမယ်၊ အဲ့ဒီမြေကွက်ကို ဝယ်ပါမယ်၊ အခုလို ကျွန်တော်တို့ကို အကြွေးနဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဦးနေဒွန်းက စစ်ကိုင်းမြို့ပေါ်မှာ ဝတ်လုံတစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူပြီး စာချုပ်ပြုလုပ်စေသည်။

ဝယ်သူနေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးရသောအခါ ဦးဘရှိန်က စာမတတ်သောကြောင့် နီမောင်ကပင် ကိုယ်စားဝင်၍ လက်မှတ် ထိုးပေးလိုက်ရသည်။

လက်မှတ်ထိုးပြီးသောအခါ ဦးနေဒွန်းက ထုံးစံအတိုင်း ပြောသည်ဆိုသော်လည်း အနည်းငယ် ထူးဆန်းသောစကားမျိုး ပြောလေသည်။

“ဦးကြာမူရဲ့မြေကွက်က စောစောကအချိန်အထိတော့

ကျပ်ပိုင်တဲ့မြေကွက်ပဲပေါ့ဗျာ၊ အခု စာချုပ်ချုပ်ပြီးသွားပြီဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့မြေကွက်ဖြစ်သွားပြီဆိုပါတော့။

ဒီမြေကွက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကောင်းမှုဆိုးမှု မှန်သမျှ တော့ ခင်ဗျားတို့တာဝန် ဖြစ်သွားပြီဗျို့၊ ကိုင်း... ကိုင်း... လုပ်ရကိုင်ရတာ အဆင်ပြေကြပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်”

ဟု ပြောကာ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို ပေးလိုက်လေသည်။

နီမောင်နှင့် ဦးဘရိန်တို့သားအဖနှစ်ယောက်လည်း ဝမ်းသာစိတ်နှင့်ဝမ်းနည်းစိတ်များ ရောထွေးလျက် ရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

ဝမ်းသာစိတ်က သူတို့တစ်သက်တာမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှ မြေကွက်မပိုင်ခဲ့ဖူးရာမှ ယခု မမျှော်လင့်ဘဲ မြေကွက်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရသောကြောင့်ဖြစ်ပြီး...

စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်ရသည်ကတော့ အခြားမဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ သုံးနှစ်ပြည့်၍မှ အရင်းကြေးအောင် မဆပ်နိုင်ပါက မြေကွက်ကို ပြန်အပ်ရမည့်အပြင် (၃)နှစ်စာ မြေငှားခကိုပါ ပေးရမည်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

သို့သော် ယခုမှတော့ နောက်မဆုတ်သာတော့ပြီ။ သူတို့ သားအဖ ရွာသို့ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ ထိုသတင်းက ပြန်နဲ့ သွားလေတော့သည်။

နီမောင်တို့ကတော့ ထိုမြေကွက်ရှိရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းရန်

အတွက် ပြင်ဆင်နေကြရသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြဝင်းသူ ရောက်လာသည်။

မြဝင်းက သူက နီမောင်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စာသင်ဖက် ဖြစ်ပြီး ပြောမနာဆိုမနာ ခင်မင်သူလည်းဖြစ်သည်။

တွေ့သည်နှင့် မြဝင်းသူက စကားနာထိုးသည်။

“နင်က နေ့ချင်းညချင်း မြေပိုင်ရှင်ဘဝ ရောက်သွားတာနဲ့ ငါတို့တတွေကိုတောင် သတိမရတော့ဘူး မဟုတ်လား နီမောင်”

“မဟုတ်ပါဘူး မြဝင်းသူရယ်၊ မြေပိုင်ရှင်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူများဆီက ကြွေးနဲ့ ယူထားရတာပါ”

နီမောင်က အခြေအနေကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် နင်တို့ ဦးကြာမုံမြေကွက်မှာ တကယ်လုပ်ကြမှာပေါ့နော်”

“အေးလေ... တကယ်လုပ်မှာပေါ့၊ ငှားတောင်ပြီးနေမှပဲ”

“အဲဒီမြေကွက်က ဒီလောက် သရဲခြောက်နေတာ... မကြောက်ကြဘူးလား”

“ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲဟာ... သရဲရှိတော့လည်း သူလည်း သူ့ဖာသာသူနေ၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အလုပ် လုပ်ရမှာပဲပေါ့”

“ဦးကြာမုံတို့ သားအဖတစ်တွေက သူများသတ်လို့ သေရတဲ့အပြင် ဘယ်သူမှလည်း သူတို့အတွက် အမျှအတန်း ဝေပေး

တာ မရှိတော့ ဘယ်ကျွတ်မှာလဲ။

အရင်ငှားလုပ်တဲ့လူတွေကတော့ တစ်နှစ်တောင် ပြည့်အောင် မလုပ်ဝံ့ဘဲ ထွက်ပြေးကြရတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ နင်တို့ရော ဖြစ်ပါမလား။”

“ငှားပြီးမှတော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပဲ။ မလုပ်လို့ ပြန်အပ်ရင်လည်း သုံးနှစ်စာ မြေငှားခ ပေးရမှာဆိုတော့ သရဲခြောက်လည်း လုပ်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်တော့ မြဝင်းသူလည်း ပြန်သွားလေတော့သည်။

နောက်ပိုင်းရက်မှာတော့ နီမောင်တို့မိသားစု ထိုမြေကွက် ရှိရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းကြလေသည်။

လူကြီးသုံးယောက်ကတော့ အလုပ်လော ကပ်နေကြသဖြင့် မသိသာကြသော်လည်း ရွှေ့မောင်နှင့်မြလေးတို့ ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ထိုနေရာမှာ နေရမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေကြဟန်ရှိသည်။

ထိုနေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းကြသောအခါ သူတို့မိသားစုအတွက် နေစရာအိမ်ကတော့ အဆင်သင့် ရှိနေသည်။ ဦးကြာမူတို့ နေသွားသောအိမ်ပင်ဖြစ်သည်။ လူမနေတာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် အမိုးအကာအချို ပျက်စီးနေသည်မှလွဲပြီး ကြီးကြီးမားမား ပျက်စီးနေခြင်းမျိုးတော့ မရှိသေးပေ။

အနည်းငယ် ပြုပြင်လိုက်ရုံနှင့် နေထိုင်၍ရသည်။ ထို့ပြင် နံဘေးမှာ ကျယ်ပြန့်သော ဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီးတစ်လုံးလည်း ရှိ

သေးသည်။

ထိုဂိုဒေါင်အတွင်းမှာတော့ လယ်ယာသုံး ပစ္စည်း ကိရိယာ အဟောင်းအပျက်များသာ ရှိသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာတော့ ကောက်ရိုးခြောက်များ ရှုပ်ထွေးနေသည်။

အိမ်ကို နေ၍ရအောင် ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ အိမ်နှင့် မနီးမဝေးမှာ ရှိသော မြေကွက်ကို စတင်ရှင်းလင်းကြရလေသည်။ မြေကွက်တစ်ခုလုံး ကိုင်းပင်များ ဖုံးလွှမ်းနေသောကြောင့် တစ်အိမ်လုံး ဆင်းပြီး ခုတ်ထွင်ရှင်းကြရလေသည်။ တစ်ယောက်လျှင် ခါးတစ်လက်စီ ကိုင်ပြီး ရှင်းကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ရှင်းနေကြစဉ် ရွှေ့မောင်း ရှင်းနေသောနေရာဘက်မှ အော်သံပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဒီဘက်မှာ စာခြောက်ရုပ်ကြီး တွေ့တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်နေတယ်”

ဟု ပြောပြီး အော်ဟစ်ကာ ပြေးလာလေသည်။
“ရွှေ့မောင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟိုဘက်ကိုင်းတောထဲမှာ စာခြောက်ရုပ်ကြီး တွေ့တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်နေရုံ မကဘူး၊ ပါးစပ်ကြီး ဖြိုပြလိုက်သေးတယ်”

ဟု ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ပြောလေသည်။
“ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ဟိုဘက်နားမှာ”

“လာ... ငါလိုက်ကြည့်မယ်”

“ဟာ... ကျွန်တော်ကြောက်တယ်”

“ဘာမှကြောက်စရာ မလိုဘူး၊ အသက်မရှိတဲ့ စာ
ခြောက်ရုပ်က ငါတို့ကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောပြီး နီမောင်က ရွှေမှ သွားသောအခါမှ ရွှေ
မောင်လည်း မရဲတရဲနှင့် နောက်မှ လိုက်လာလေသည်။

ရွှေမောင် ရှင်းသောနေရာ ရောက်သောအခါ ခုတ်
ဖြတ်ထားသော ကိုင်းပင်အချို့ကို တွေ့ရသည်။

“ဘယ်မှာလဲ စာခြောက်ရုပ်”

“စောစောက ဟိုကိုင်းတောထဲမှာ တွေ့ရတယ်”

ရွှေမောင်က မနီးမဝေးမှာ ရှိသော ကိုင်းတောကို လက်
ညှိုးထိုးပြသောကြောင့် နီမောင်က ထိုနေရာသို့ သွားကြည့်လေ
သည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာတော့ စာခြောက်ရုပ် မဆိုထားနှင့်၊
ကိုင်းတောအတွင်းမှာ ပြုလုပ်ထားသောစာသိုက်ပင် မတွေ့ရ
ပေ။

“မင်း အတော် မဟုတ်တာ ပြောတာပဲ၊ ဘယ်မှာလဲ
မင်းပြောတဲ့ စာခြောက်ရုပ်”

“စောစောက အဲဒီတောစပ်မှာ ရပ်နေတဲ့ စာခြောက်ရုပ်
ကြီးကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ မြင်ရတာဗျ၊ အခု ဘယ်
ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး”

ဟု ပြောပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သို့

လိုက်လံရှာဖွေကြသော်လည်း ဘာမှမတွေ့ကြရပေ။

အဖြစ်အပျက်များက ထိုမျှနှင့်တော့ မပြီးသေးပေ။

နီမောင်တို့တတွေ ကိုင်းတောကြီးကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း
နေကြစဉ် ကိုင်းတောအတွင်းမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါး
အော်ဟစ်သံများ၊

ကိုင်းတောအတွင်းမှ ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲ ဖြတ်ပြေးသွား

သော အရိပ်သဏ္ဍာန်များကို တွေ့ကြရသည်။

ထို့ထက်တော့ ပိုပြီး အန္တရာယ်ပြုခြင်းမျိုးတော့ မရှိပေ။

အခန်း(၁၅)

အကူအညီပေးသော သဘက်ကြီးလွန်းပင်

နီမောင်တို့ သားအဖတစ်တွေ၏ကြိုးစားအားထုတ်မှုကြောင့် ပထမနှစ်မှာ သီးနှံအထွက် အတန်အသင့် ကောင်းခဲ့သဖြင့် ကျွေးမဆပ်နိုင်သည့်တိုင် မြေကွက်ကို ထွန်ယက်ရန်အတွက် နွားတစ်ရှဉ်း ဝယ်ယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုတစ်နှစ်လုံးမှာတော့ ခြောက်လှန့်နှောင့်ယှက်မှု အနည်းငယ်တော့ ခံကြရသည်။

ဦးဘရိုန်က ထိုနေရာသို့ ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင်

ရွာဦးကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီး ပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်ခြင်း၊ တရားနာ ယူခြင်းနှင့် အမျှအတန်းများ ဝေပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

နီမောင်ကလည်း ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သို့ လိုက်လံပြောဆို လေသည်။

“မာလာ... နင်နဲ့ငါတို့နဲ့က ရန်သူတွေ မဟုတ်ကြဘူး၊ နင်အသက်ရှိတုန်းက ငါတို့က တစ်ရွာတည်းသားချင်းတွေပဲ၊ ငါတို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ငါတို့ ဒီနေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ပါရစေ”

ထိုသို့ပြောဆိုထားသောကြောင့်လား...

အမျှအတန်းများ ဝေပေးထားသောကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်ပေ။

အခြောက်အလှန့် အနှောင့်အယှက်များ ကင်းသွား သည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအတွက် သူတို့အားလုံး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြ သည်။

“ဒီနှစ်တော့ ကြွေးမဆပ်နိုင်သေးပေမယ့် အတော်က လေး ပိုလျှံတယ်၊ စားပြီးသောက်ပြီး နောက်တစ်နှစ်အတွက် ဝမ်းစာအသင့်အတင့် ထားနိုင်ရုံမကဘူး၊ နွားတစ်ရှဉ်းတောင် ဝယ်နိုင်တယ်ဆိုတော့ တယ်မဆိုးလှဘူးကွယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ အဖေရယ်၊ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်ပြီး သီးနှံ အထွက်ကောင်းမယ်ဆိုရင်တော့ နောက်တစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် ဦးနေခွန်းရဲ့ပြေဖိုးကျေအောင် ဆပ်နိုင်မှာပါ”

ဟု မျှော်လင့်ထားကြသေလည်။

သို့သော်လည်း သူတို့မျှော်လင့်သလိုမျိုးတော့ ဖြစ်မလာ ခဲ့ပေ။

နောက်နှစ်တွင် မြေကွက်တစ်ခုလုံး ပြောင်းခင်းများ စိုက်ပျိုးလေသည်။

စိုက်ပျိုးကာစတွင် အပင်များ များစွာဖြစ်ထွန်း အောင် မြှင်လေသည်။

ရေတွင်းမှ ရေကလည်း အထွက်ကောင်းသောကြောင့် စိုက်ခင်းတစ်ခုလုံးအတွက် ရေလုံလောက်စွာ ရလေသည်။ မြေ ကလည်း ကောင်း၊ ရေကလည်း ကောင်းသောကြောင့် ပြောင်း ပင်များမှာ မှိုင်းညိုနေလေတော့သည်။

သို့သော်လည်း အသီးများထွက်လာသောအချိန်ရောက် တော့မှ ကြီးမားသောအခက်အခဲတစ်ခုက ပေါ်လာလေတော့ သည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

ရေတွင်းထဲမှ ရေများအားလုံး ခမ်းခြောက်သွားလေ တော့သည်။

မနှစ်က တစ်နှစ်လုံး စိုက်ခင်းအတွင်းသို့ ရေအလျှံပယ် ပေးပို့နိုင်သော်လည်း ရေတွင်းထဲမှာ ရေလျော့သည်ဟု မရှိပေ။

ဒီနှစ်ရောက်တော့မှ ထူးထူးခြားခြား ရေတွင်းထဲမှ ရေ များ လုံးဝခန်းခြောက်သွားခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ခန်းခြောက်ပုံမှာလည်း ထူးဆန်းသည်။

ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ပုံးအတွင်းမှ ရေများ ပေါက်ထွက်သွားသကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ခန်းခြောက်သွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရေမရှိတော့သဖြင့် ပြောင်းစိုက်ခင်းအတွင်းသို့ ရေမသွင်းနိုင်တော့ပေ။

ရေမသွင်းနိုင်သော်လည်း မြေအစိုဓါတ်က ကျန်နေသေးသောကြောင့် အပင်များက ဆက်လက်ရှင်သန်နေကြလေသည်။

“အဖေ... ရေတွင်းထဲက ရေတွေ တစ်စက်မှ မကျန်တော့ဘူး... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွာ၊ မနှစ်က တစ်နှစ်လုံး သုံးနေတာ လျော့တောင်မလျော့ဘဲနဲ့ ဒီနှစ်ရောက်တော့မှ ထူးထူးခြားခြား အားလုံးခန်းသွားရတယ်လို့”

“ပထမတစ်နှစ် သီးနှံအထွက်ကောင်းလို့ စိတ်ချမ်းသာရမလား အောင်းမေ့တယ်၊ ဒီနှစ်ကျတော့ အနှောင့်အယှက်က ပေါ်လာတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အပင်တွေများ သေကုန်မလား မသိဘူး”

နီမောင်က စိတ်ပူစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အဖေ၊ ရေတွင်းတစ်တွင်း ထပ်တူးကြရင် ကောင်းမလား”

နီမောင်က စိုးရိမ်စွာ ပြောသည်။

“ဒီအချိန်မှ ရေတွင်းတူးတော့လည်း အချိန်ကုန်ရုံပဲ ရှိမှာ”

ပေါ့၊ နောက်ပြီး ရေတွင်းတူးပြီးမှ ရေမရရင်လည်း ခက်မယ်” ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။

ပြောင်းခင်းမှ ပြောင်းဖူးများက အတော်ကလေး ရင့်စပြုလာချေပြီ။

မကြာခင် ရိတ်သိမ်းနိုင်တော့မည်။

ယခုအချိန်ရောက်သောအခါမှ ရေတွင်းတူးနေလျှင် မိတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ရေမရတော့သည့်ပြောင်းခင်းများကိုသာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်နေရုံသာ ရှိတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ နီမောင်တစ်ယောက်တည်း ပြောင်းခင်းအတွင်းမှာ ပေါင်းရှင်းနေစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ လူတစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။

ဦးနက်ကျော်ဆိုသူဖြစ်သည်။

ဦးနက်ကျော်သည် သုဘရာဇာတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သုဘရာဇာစစ်စစ်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပေ။ ရပ်ရွာအတွင်းမှာ အသုဘကိုစွဲ ရှိသောအခါများတွင် ဦးနက်ကျော်ကသာ ဝိုင်ခံလုပ်ကိုင်ပေးလေ့ရှိသည်။

အလောင်းမြေမြှုပ်ခြင်း၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စများ ရှိလျှင် ဦးနက်ကျော်ကသာ ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ပေးနိုင်သောကြောင့် ထိုကိစ္စပေါ်ပေါက်လျှင် သူ့ကိုသာ ခေါ်ကြရာမှ မည်သူကမှ ခန့်အပ်စရာမလိုဘဲ သုဘရာဇာတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရသူ ဖြစ်လာတော့သည်။

ဦးနက်ကျော်ကလည်း ထိုကိစ္စမျိုး ဆောင်ရွက်ရလျှင် စိတ်ဝင်စားပြီး ကျွမ်းကျင်မှုလည်း ရှိသည်။ ဦးနက်ကျော်မှာ ဒေါ်မင်းဇာဆိုသော အစ်မတစ်ဦး ရှိသေးသည်။

ဒေါ်မင်းဇာ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ ဤဝတ္ထု၏အရှေ့ပိုင်းတွင် နိဒါန်းအနေဖြင့် ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့သည့် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ဇာတ်ကောင် 'ဒွေးသာဂီ' နှင့် တစ်ပုံတည်း တူလေသည်။

အကြောင်းမသိသူများက ဒေါ်မင်းဇာကို တွေ့မြင်လျှင် စုန်းကဝေပညာ တတ်ကျွမ်းသူတစ်ဦးဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် အနေက စုတ်ချာပြီး ရုပ်ရည်ကလည်း ဆိုးလှသူဖြစ်သည်။

ဦးနက်ကျော်ကလည်း ထိုအတိုင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

အသားမည်းမည်း။ ရုပ်ဆိုးရသည့်အပြင် မျက်နှာပေါ်မှာ ကျောက်ပေါက်အမာရွတ်က ရှိနေသောကြောင့် သူ့ရုပ်ရည်က ဖိုဆိုးနေတော့သည်။

အရပ်အမောင်းက မြင့်မားပြီး ဆင်းရဲလွန်းသောကြောင့် အဝတ်အစား အစုတ်အပြဲများကို စပ်ဖာပြီး ဝတ်ရသူဖြစ်သောကြောင့် သူဘရာဇာတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။

ဦးနက်ကျော်ကလည်း ရပ်ရွာမှာ သာရေးကိစ္စထက် နာရေးကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပေးတတ်လေသည်။

အလှူအတန်း ပွဲလမ်းသဘင်ကိစ္စများဆိုလျှင် ထင်ပေါ်ချင်ကြသောကြောင့် လူတိုင်း လာရောက်လုပ်ကိုင်ချင်ကြသည်။

စာရေးကိစ္စကိုတော့ မည်သူကမှ မလုပ်ချင်ကြပေ။ မလွဲသာသောကြောင့် နာရေးသတင်း လာမေးသည်ကလွဲပြီး သင်္ဂြိုဟ်သည့်ကိစ္စမျိုးတော့ မလုပ်ကြပေ။

ထိုအခါမျိုးတွင် ဦးနက်ကျော်လို လူမျိုး ရှိမှဖြစ်သည်။ အသုံးလည်း ဝင်သည်။

အလှူလုပ်သောအခါ ဦးနက်ကျော်လိုလူမျိုးလာရောက် ထမင်းစားလျှင် ဂုဏ်ပျက်သည်ဟု ထင်ကြသည်။

မလွဲသာ၍ လက်ခံရလျှင်လည်း အစားအသောက်ကို ပန်းကန်ဖြင့် ပုံ၍ဖြစ်စေ၊ ဖက်ဖြင့် ထုပ်၍ဖြစ်စေ ပေးလိုက်ကြသည်။

အခြားသူများနှင့် ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်း စားခွင့်မပေးပေ။ အလှူလုပ်သောအခါမှာသာ ဦးနက်ကျော်ကို မလာစေလိုသော်လည်း နာရေးကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာလျှင်တော့ ရှေ့ဆုံးမှ သတိရကြလေသည်။

အလှူလုပ်သောအခါ ဘုရားခန်းမှာ ထိုင်ပြီး ကွမ်းဆေးလက်ဖက် စားချင်သူများမှာ မြေကျင်းတူးသောအလုပ်ကိုတော့ နေသည့်သူမှ မလုပ်ချင်ကြပေ။

အကယ်၍ ဆွေမျိုးရင်းချာဖြစ်နေ၍ လုပ်ပေးချင်သည်တိုင် လုပ်တတ်ဖို့ကလည်း အရေးကြီးသေးသည်။ မြုပ်ထားပြီးသော အလောင်းအပေါ်သို့ နောက်ထပ် တူးရွင်းဖြင့် ထပ်မတူးမိစေရန်သော်လည်းကောင်း၊ မသာမြေမြှုပ်သောအခါမှာလည်း ဦးခေါင်းက ဘယ်အရပ်မှာ ထားရမည်၊

ခြေထောက်ကို ဘယ်အရပ်မှာ ထားပြီး မြှုပ်ရမည် စသော မသာနှင့် ပတ်သက်သည့် လိုက်နာရမည့် အကြောင်း အရာများ ရှိသောကြောင့် လူတိုင်း မလုပ်ဝံ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ဦးနက်ကျော်ကတော့ သူ့ကို အရေးစိုက်ကြသည်ဖြစ်စေ အရေးမစိုက်ကြသည်ဖြစ်စေ ရွာထဲမှာ နာရေးကိစ္စ ရှိလာရင် တော့ ဖိတ်သည်ဖြစ်စေ မဖိတ်သည်ဖြစ်စေ သတင်းကြားသည် နှင့် ချက်ချင်းလာလေ့ရှိသည်။

ဦးနက်ကျော်နှင့် ဒေါ်မင်းဇာတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် နေသောနေရာမှာ ရွာအစွန်ဖက်၌ဖြစ်၍ သပြေတန်းရွာ သုသာန် နှင့်လည်း မဝေးလှပေ။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးနက်ကျော်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော အခါ နီမောင်က အံ့ဩသွားရလေသည်။

ရှေ့မှ အလုပ်ကို အာရုံစိုက်ပြီး လုပ်နေရာမှ နောက်ဖက် မှ ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြောင်းပင်များ ကြားမှ တိုးထွက်လာသော ဦးနက်ကျော်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်တွင်းမှာ နည်းနည်းလန့်သွားမိလေသည်။

“ဪ... ဦးနက်ကျော်ပါလား၊ ဘယ်က လှည့်လာ တာလဲ”

“ဟိုဘက်ရွာက နာရေးကိစ္စတစ်ခုကို သွားကူပေးရင်းနဲ့ အပြန်မှာ မင်းဆီ ဝင်လာတာပဲ”

နီမောင်က လုပ်လက်စအလုပ်များကို ခဏရပ်ထား လိုက်သည်။

ဦးနက်ကျော်က ပြောင်းခင်းအခြေအနေကို ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“မင်းပြောင်းခင်းက ကောင်းတာတော့အတော်ကောင်း နေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုဘက်ကုန်းပိုင်းက အပင်တွေ အရွက်တွေ ခြောက်စပြုနေပါလား”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်မှာ ငိုချင်ရက်လက်တို့ ဆို သကဲ့သို့ အတော်ကလေး စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ... အခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာမှ ရေ တွင်းက ရေတွေအားလုံး ခန်းခြောက်သွားလို့ ပြောင်းခင်းကို ရေမလောင်းနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

အဲ့ဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“အဲ့ဒါ မင်းတို့ လုပ်လို့မှ မရတာ၊ လုပ်ပေးနိုင်တဲ့သူကို ခိုင်းမှ ရမှာပေါ့”

“ဟင်... ဘယ်သူ့ကို ခိုင်းရမှာလဲ၊ ဒီရွာထဲမှာ ရေ ထွက်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့သူ ရှိလို့လား”

“ရွာထဲမှာတော့ မရှိပါဘူး၊ မင်းကို အကူအညီပေးနိုင်တဲ့ သူက ဒီနေရာတဝိုက်မှာပဲ ရှိတာပါ”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင် အံ့ဩသွားလေသည်။

“မင်းက ငါပြောတာကို သဘောမိပေါက်ဘူး ထင်တယ်၊ အခု မင်းတို့ လုပ်နေတဲ့နေရာက အရင်က ဦးကြာမဲ့တို့နေရာ မဟုတ်လား၊

သူတို့မိသားစုတွေက လူဆိုးတွေ သတ်လို့ သေသွားကြ

ပေမယ့် သူတို့ဝိညာဉ်တွေကတော့ ဒီနေရာတဝိုက်မှာ ရှိနေကြ သေးတယ်။ မင်း အခက်အခဲဖြစ်နေတာတွေကို သူတို့ကို အကူ အညီ တောင်းကြည့်ပါလား။ လူတွေ လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ကိစ္စတွေကို ဝိညာဉ်တွေက လုပ်ပေးရင် အတော်ကလေး လွယ်တယ်”

နီမောင် ဇဝေဇဝါနှင့် ကြည့်နေသည်။

“မင်းက ငါပြောတာကို မယုံဘူးထင်တယ်။ သရဲတစ္ဆေ တွေကို လူတွေက ခြောက်လှန့်နှောင့်ယှက်ကြတယ်ဆိုပြီး အလို လို နေရင်း ကြောက်နေတာ သရဲတစ္ဆေတွေ အကူအညီပေးလို့ အကျိုးရှိတဲ့ကိစ္စတွေ အများကြီး ရှိတယ်ကွ။ မင်းကို အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ပြောပြမယ်”

ဦးနက်ကျော်က ပြောင်းခင်းထဲမှ အကျအန ထိုင်ရင်း အောက်ပါအဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြောပြလေသည်။

တစ်ချိန်က မြေလတ်ပိုင်းရွာတစ်ရွာတွင် ဦးလွန်းပင်နှင့် ဒေါ်မိဆိုင်း ဆိုသော လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိကြလေသည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ အိမ်ထောင်သက် ရလာပြီး သားသမီး များပင် အရွယ်ရလာပြီဖြစ်သောကြောင့် သားများအား ရှင်ပြု ပေးရန် ကြိုးစားအားထုတ်ကြလေသည်။

သို့သော်လည်း ဆင်းရဲလှသောကြောင့် စားလောက်ရုံ သာ ရပြီး ကလေးများ ရှင်ပြုပေးရန်အတွက်ကား မရနိုင်ဘဲ ရှိ နေကြသည်။

ထိုသို့ကြိုးစားနေရင်းမှပင် တစ်နေ့တော့ ဦးလွန်းပင် သေဆုံးသွားသည်။

ဦးလွန်းပင် သေဆုံးသွားပြီး ဒေါ်မိဆိုင်းမှာ သားသမီး များနှင့် ရှာဖွေစားသောက်ရန် ခက်ခဲလာသောကြောင့် ဦးချင်းအို ဆိုသောလူတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရသည်။

ထိုသို့အိမ်ထောင်ပြုပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် သူတို့ နေ သောအိမ်ကို မနေနိုင်အောင် သရဲခြောက်လေတော့သည်။

အိမ်ထရံများ ပုတ်ခြင်း၊ အိမ်ကို ဆွဲလှုပ်ခြင်းများအပြင် အိမ်ပေါ်မှာ ရှိသောပစ္စည်းများကိုလည်း တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်း ဖြင့် ပြုလုပ်လေသည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်ရော ကလေးများပါ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ကြသောကြောင့် မအိပ်ဝံ့ကြဘဲ ရှိလေသည်။

သရဲခြောက်မှန်း သိသဖြင့် မေတ္တာပို့ အမျှအတန်းများ ဝေပေးသော်လည်း မရဘဲ ရှိလေသည်။

နောက်ဆုံး သူတို့ချည်း မအိပ်ဝံ့ကြတော့သဖြင့် အိမ်နီး ချင်းများကိုပါ အိမ်ခေါ်၍ အိပ်ကြသော်လည်း ခြောက်လှန့်မှုက မရပ်ဘဲ ဖြစ်မြဲဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံး ထိုအိမ်မှ ရွှေ့ပြောင်းပြေးရန် ပြင်ကြလေ တော့သည်။

ထိုသို့ပြင်တော့လည်း မရဘဲ လှည်းများကို ဖျက်ဆီး ခြင်း၊ လှည်းပေါ် တင်သောအထုပ်အပိုးများကို ဆွဲချခြင်းများ ပြုလုပ်တော့ ပို၍ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

နောက်ဆုံး ရွှေ့ပြောင်းမရအောင် အမျိုးမျိုးဖြင့် ဖျက်ဆီး နှောင့်ယှက်သဖြင့် မတတ်သာတော့ဘဲ မိမိတို့အိမ်မှာပင် ဆက်

နေကြရလေသည်။

သို့သော်လည်း ၎င်းတို့ချည်း မနေဝံ့သောကြောင့် အခြားအဖော်အချို့ကိုပါ အလှည့်ကျ ခေါ်ထားကြရသည်။

ဒေါ်မိဆိုင်း၏နောက်အိမ်ထောင်ဖြစ်သူ ဦးချင်းအိုကလည်း ကြောက်လန့်သောကြောင့် တောင်းပန်ပြောဆိုရလေသည်။

နောက်ပိုင်းရောက်သောအခါမှ ခြောက်လှန့်နေသူမှာ အခြားမဟုတ်ဘဲ သေဆုံးသွားသော ဦးလွန်းပင်မှာ သားသမီးများကို စွဲလန်းစိတ်ကြောင့် သဘက်ဘဝ ရောက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိကြရသည်။

၎င်းအနေနှင့် ထိုအိမ်အနီးမှာပင် သားသမီးများကို စောင့်ရှောက်ရင်းနှင့် နေထိုင်ခွင့်ပေးမည်ဆိုပါက မခြောက်လှန့်တော့ကြောင်း ကတိပေးသဖြင့် နေခွင့်ပေးလိုက်ကြသည်။

ပထမတော့ သရဲသဘက်တစ်ကောင် မိမိတို့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိနေမှန်း သိသဖြင့် ကြောက်ရွံ့ကြသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရက်ကြာလာပြီး အန္တရာယ်မပေးမှန်း သိသောအခါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြောက်ရွံ့စိတ်များ လျော့ပါးသွားကြသည်။

၎င်းတို့လည်း လူ့ဘဝက နာမည်အတိုင်း 'သဘက်ကြီးလွန်းပင်' ဟုပင် ခေါ်ကြလေသည်။

သဘက်ကြီး လွန်းပင်ကလည်း အိမ်သူအိမ်သားတစ်ယောက်ပမာ တတ်နိုင်သောအလုပ်များအား ပိုင်းကူပေးလေသည်။

၎င်း၏သားနှစ်ယောက်က အခြားသူများထံမှာ အခကြေးငွေဖြင့် ကျွဲကျောင်း နွားကျောင်း ပြုလုပ်ကြရာ သဘက်ကြီးလွန်းပင်က ကျွဲနွားများ မပျောက်ရအောင် စောင့်ရှောက်ပေးလေသည်။

ဤသို့ပင် ဦးချင်းအိုနှင့်ဒေါ်မိဆိုင်းတို့မိသားစုမှာ အတန်အသင့် ငွေစုဆောင်းမိကြလေသည်။

တစ်ခုတော့ သတိထားရသည်။

နောက်ပြုသောအိမ်ထောင်က ကလေးများကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ ရိုက်နှက်ခြင်း မပြုရပေ။

ထိုသို့လုပ်လျှင်တော့ တစ်အိမ်လုံး နေ၍မရအောင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေတော့သည်။

ထို့ပြင် သူ့အတွက်လည်း ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရသည်။

သို့သော် ၎င်း၏အကူအညီ အထောက်အပံ့ကား များစွာ ရလေသည်။

သဘက်ကြီးလွန်းပင် အကူအညီပေးနေသောကြောင့် ဦးချင်းအိုတို့မိသားစုမှာ အတော်အသင့် ချောင်လည်လာကြရာ ကလေးများ ကျောင်းအပ်ချိန် ရောက်သောအခါ သဘက်ကြီး၏ ဆန္ဒအရ ကျောင်းသို့ ပို့ပေးကြရသည်။

ထိုအခါမှာတော့ သဘက်ကြီးခမျာ ကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်း ဝင်ဖို့မဆိုထားနှင့်၊ ခြံဝန်းအနီးသို့ပင် မကပ်နိုင်ရှာသောကြောင့် အဝေးမှာပင် နေခဲ့ရရှာသည်။

ထိုအကြောင်းကို သိသောအခါ အားလုံးစိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရသည်။

တစ်နေ့မှာလည်း စီးပွားဥစ္စာ အတန်အသင့် စုဆောင်းမိ လာသော ဦးချင်းအိုတို့နေအိမ်ကို ခါးပြတိုက်ရန် အကြံအစည် ဖြင့် လာကြလေသည်။

သို့သော် လမ်းတစ်ဝက်မှာပင် သဘက်ကြီးလွန်းပင် ခြောက်လှန့်သောကြောင့် ကြောက်လန့်ပြီး ပြန်ပြေးကြရလေ သည်။

တစ်နေ့တော့ ဦးချင်းအိုသည် ၎င်းစုဆောင်းထားသည့် ရှားများကို အောင်လံမြို့သို့ သွားရောက်ရောင်းချရန် ပြင်လေ သည်။

ထိုအချိန်တွင် သဘက်ကြီးနှင့် တိုင်ပင်ကြည့်သောအခါ “ငါ့နယ်ပိုင်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါလိုက်ပြီး အကူအညီပေးမယ်၊ အမြတ်အစွန်း ရရင် ကလေးတွေကို ရှင်ပြု ပေးရမယ်”

ဟု ပြောရာ ဦးချင်းအိုကလည်း ကတိပေးလေသည်။ အောင်လံသို့ ရောက်သောအခါ ရှားရောင်းချရာတွင် အလေးချိန်ခွင်များကို လက်ဖြင့် ဖိကာ စီးပေးသဖြင့် အမြတ် အစွန်း များစွာရလေသည်။

သို့သော် ကလေးများ ရှင်ပြုနိုင်လောက်သောငွေကြေး မပြည့်စုံသောကြောင့် ဆက်လုပ်ကြရပြန်သည်။

နောက်တစ်ခေါက် သွားတော့ ယခင်အခါကလောက်

အမြတ်အစွန်း မများတော့ပေ။

“အရင်တစ်ခေါက်က မြတ်တာက ငါလုပ်ပေးခဲ့လို့လေ၊ ငါကလည်း အခေါက်တိုင်း အကူအညီပေးနိုင်ဘူး၊ ပိုင်ရာဆိုင် ရာတွေကို သားတွေ ရှင်ပြုဖို့အတွက်ဆိုပြီး ခွင့်ပန်လို့သာ ခွင့်ပေး ကြတာ”

ဟု ပြောပြတော့မှ ရှင်းသွားလေတော့သည်။ နောက်ပိုင်းမှာလည်း ရှင်ပြုရန် အထမမြောက်ဘဲ ရှိနေ ပြန်ရာ သဘက်ကြီးက ပြောလေသည်။

“နင်တို့ အားကိုးနေလို့ကတော့ ငါကလေးတွေ ရှင်ပြုတဲ့ အဖြစ် ရောက်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ငါပြောမယ်... နား ထောင်ကြ၊ ငါက ဥစ္စာသိုက်တစ်ခုမှာ စောင့်ပေးနေရတဲ့ဘဝ ဆိုတော့ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်ဆီမှာ ရှင်ပြုဖို့အတွက် ငွေရဖို့ ပြော ကြည့်ပေးမယ်။

ရရင် ရှင်ပြုပေးကြ၊ ပျက်ကွက်ရင်တော့ ငါပါ ဒီနေရာ မှာ နေပြီး နင်တို့ကို အကူအညီပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောရာ ဦးချင်းအိုကလည်း ပြုလုပ်ပေးပါမယ်ဟု ကတိပေးသည်။

တစ်ညမှာတော့ နှစ်ယောက်စလုံးကို အိပ်မက်ပေးလေ သည်။

“နင်တို့အိမ်ရဲ့ခေါင်းရင်းမှာ ငွေ(၁၅၀) ငါမြှုပ်ထားပေး တယ်၊ မန်ကျည်းပင်ခြေရင်းမှာ တူးယူကြပါ၊ မနက်လင်းတာနဲ့ ရှင်ပြုဖို့ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ပေးကြပါ”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက် အိပ်ယာမှ ထပြီး မန်ကျည်းပင်ခြေရင်းသို့ သွားရောက်တူးဖော်ကြည့်သော အခါ ငွေဖလားဖြင့် ထည့်ထားသော ငွေဒင်္ဂါးများကို တွေ့ကြရ သဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြင့် အိမ်သို့ သယ်ယူလာခဲ့ကြလေသည်။

သဘက်ကြီးလွန်းပင်က ထိုအကြောင်းကို မည်သူမှ အသိမပေးရန် အတန်တန် မှာထားသောအခါ ဦးချင်းအိုက တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသောငွေများကို ရသဖြင့် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ၎င်း၏ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ပြောပြသည့်အပြင် ချို့တဲ့သူများ ကို ရှင်ပြုမည့်ငွေများထဲမှ အချို့ကို ပေးကမ်းထောက်ပံ့ခဲ့လေ သည်။

နောက်ရက်မှာတော့ ရှင်ပြုရန် ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူရန် လှည်းများဖြင့် မြို့သို့ သွားရာ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲကပင် ခါးပြ အယောင်ဆောင်ကာ လုယက်တိုက်ခိုက်သဖြင့် ပါသမျှငွေတို့ လည်း ကုန်တော့သည်။

ရှင်ပြုပွဲလည်း မဖြစ်တော့ပေ။

သဘက်ကြီးလွန်းပင်ကိုလည်း နောက်ထပ် အရိပ် အယောင်ပင် မတွေ့မမြင်ရတော့ပေ။

ထိုအခါမှပင် ဦးချင်းအိုနှင့်ဒေါ်မိဆိုင်းတို့မှာ မိမိတို့ မှား ယွင်းမှုအတွက် နောင်တများစွာရကြလေတော့သည်။

(ဦးနက်ကျော် ပြောပြသော အကြောင်းအရာများမှာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီး တစ္ဆေညွန့်ပေါင်းကျမ်း၌ ရေးသား ဖော်ပြထားသော အကြောင်းအရာတစ်ခုလည်းဖြစ်ပေသည်)

ဦးနက်ကျော်က ထိုအကြောင်းအရာကို ပြောပြပြီး နောက် ပြောင်းခင်းထဲမှ ပြန်ထလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ နီမောင်၊ ငါပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့ လား”

“ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ၊ တော်ကြာမှ အကူအညီ မရ ဘဲ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခဖြစ်ပေးနေမှ ခက်လိမ့်မယ်”

ဦးနက်ကျော်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“သူတို့က အကူအညီပေးချင်တုန်း ယူထားလိုက်ရင် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့လုပ်ပေးချင်တာကို လုပ်မပေးရရင်သာ မင်းတို့ ဒီနေရာမှာ ဆက်မနေနိုင်အောင် ဆက်လုပ်ကြလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောပြီး ဦးနက်ကျော်က ပြောင်းခင်းအတွင်းမှ ပြန် ထွက်သွားလေတော့သည်။

နီမောင်က တစ်ယောက်တည်း ဇဝေဇဝါဖြစ်ကာ ကျန် ခဲ့လေသည်။

ပြောင်းခင်းထဲသို့ လေတိုးဝင်လာသောကြောင့် ပြောင်း ပင်များ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်။

ထိုအပင်များကို ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံ တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေမိလေသည်။

အခန်း(၆)

ဦးနှက်ကျော်နှင့် ပဟေဠိဗျား

သီးနှံစိုက်ခင်းတစ်ခုမှာ ရေမရလျှင် အခက်အခဲ တွေ နိုင်သော်လည်း နီမောင်တို့ ပြောင်းဖူးစိုက်ခင်းကတော့ ထင် သလောက် အခက်အခဲ မတွေ့ကြသေးပေ။

ရေတွင်းမှ ရေခန်းသွားသောကြောင့် စိုက်ခင်းများ အ တွင်းသို့ ရေမသွင်းနိုင်သော်လည်း အပင်များက အတော်ကြီးနေ ပြီး အသီးများလည်း အတန်ရင့်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဆိုးဆိုး ဝါးဝါးတော့ မဖြစ်ကြသေးပေ။

ရေမရသောကြောင့် အချို့ ကုန်းမြင့်သောနေရာများမှာ အပင်များ အရွက်ခြောက်စပြုလာပြီဖြစ်သော်လည်း ပြောင်းများကတော့ သိပ်အခြေအနေ မဆိုးလှသေးပေ။

ရိတ်သိမ်းချိန်ရောက်၍ ရိတ်သိမ်းသောအခါ အပျက်အစီး အနည်းငယ် ရှိနိုင်သော်လည်း ရတန်သရွေ့ ရမည်တော့ ခန့်မှန်းမိလေသည်။

သို့သော်လည်း နောက်ထပ် အခြေအနေဆိုးတစ်ခု ထင်လာသောအခါမှာတော့ သူတို့မျှော်လင့်ချက်များ ပျက်စီးရမည် အခြေအနေသို့ ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

အခြားမဟုတ်ပါချေ...။

တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန်မှာ ဘယ်နေရာက ပြောင်းလာမှန်းမသိသော ကျီးအုပ်ကြီး သူတို့ပြောင်းခင်းရှိရာသို့ ရောက်လာကြကာ အတော်ပင် နုနေသေးသော ပြောင်းဖူးများကို ထိုးဆိတ်စားသောက်ကြလေတော့သည်။

“ကျီးတွေ ပြောင်းဖူးတွေကို ဖျက်ဆီးနေပြီ... ခြောက်လှန့်ကြပါဦးဟ”

ဦးဘရိန်က အော်ပြောသဖြင့် တစ်အိမ်သားလုံး ထွက်ပြီး ခြောက်လှန့်မောင်းနှင်ကြလေသည်။

သို့သော်လည်း မရပေ။

ဒီနေရာက မောင်းလျှင် အခြားနေရာပြောင်း၍ ထိုးဆိတ် စားသောက်ကြသည်။

ထိုနေရာသို့ သွားမောင်းလျှင် နောက်တစ်နေရာသို့

ပြောင်း စားသောက်ကြလေသည်။

ကျီးများမှာ သာမန်ကျီးများထက် အကောင်အရွယ်အစား ပိုကြီးသော တောကျီးများဖြစ်ပြီး အကောင်အရေအတွက်လည်း များသည်။

စုစုပေါင်း လေးဆယ် ငါးဆယ်ခန့် ရှိသည်။

သို့ကြောင့် တစ်နေရာမှာ မောင်းလျှင် အခြားနေရာသို့ ရောက်သွားကြသည်။

၎င်းတို့ ထိုးဆိတ်ဖျက်ဆီးသောကြောင့် ပြောင်းဖူး အတော်များများ ပျက်စီးရလေပြီ။

“ဘယ်က ကျီးကန်းတွေများ ဒီဖက်ရောက်လာကြသလဲ သိဘူး၊ အကောင်အရေအတွက်ကလည်း များတယ်”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ စိုက်ထားတဲ့ပြောင်းဖူးတွေ ကျွန်တော်တို့ ရပါတော့မလား”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူတို့ ဒီမှာ ကြာကြာနေမယ် မထင်ပါဘူး”

ဦးဘရိန်ကတော့ ထိုသို့ပြောသည်။

သူပြောသည့်အတိုင်း ညဦးပိုင်းအချိန် ရောက်သောအခါ ပြောင်းခင်းထဲမှ ကျီးများ အခြားနေရာသို့ ပျံသွားကြဟန်ပြင် တစ်ကောင်မှ မတွေ့ရတော့ပေ။

ထိုအခါမှပင် သားအဖတတွေ အိမ်သို့ ပြန်ကြရသည်။ ပြောင်းခင်းအတွင်းမှာတော့ ကျီးများ ထိုးဆိတ်စား

သွားသောကြောင့် ပြောင်းဖူးအကျိုးအပြတ်များကတော့

နေရာအနှံ့ ပွနေတော့သည်။

ထိုနေ့ညက နီမောင်လည်း ကောင်းစွာအိပ်မပျော်ပေ။ အကယ်၍ ပြောင်းခင်းမှ ထင်သလောက် မရပါက အခြားသူ ကြွေးမြီဆပ်နိုင်ရန်ထက် ၎င်းတို့မိသားစု စားသောက်ရန် စားစရိတ်အတွက်ပင် အခက်အခဲတွေ့နိုင်လေသည်။

ထိုအခါ ဦးနေခွန်းထံမှ ကြွေးထပ်ယူရပေဦးမည်။

တစ်ယောက်တည်း အပြင်မှာ ထိုင်ရင်း ပြောင်းခင်းရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

လရောင်က ရှိနေသောကြောင့် ပြောင်းခင်းဘက်သို့ ဝိုးတဝါး လှမ်းမြင်ရသည်။

ထိုသို့ကြည့်နေစဉ်မှာ ပြောင်းခင်းအစပ်နားမှာ ရပ်နေသော ဆံပင်ဖားလျားချထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကလည်း သူ့ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

နီမောင်က နေရာမှ ထကာ ထိုနေရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

မနီးမဝေးရောက်သောအခါ ထိုအမျိုးသမီးက ကိုင်းတောအတွင်းသို့ လှည့်ဝင်သွားလေသည်။

နီမောင်က ပြောင်းခင်းအစပ်မှ ရပ်ကာ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လရောင်က ပြောင်းခင်းအတွင်းသို့ ကြိုကျား ကျရောက်

နေသည်။

ထိုလရောင်နှင့် ပြောင်းခင်းအတွင်းမှာ ရပ်နေသော ထိုအမျိုးသမီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

သူ့ဘက်သို့ ကျောပေးထားသောကြောင့် ဖားလျားချထားသည့်ဆံပင်များက ကွယ်နေသောကြောင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိရသော်လည်း နီမောင်ကတော့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို လှမ်းကြည့်ရုံနှင့် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ခန့်မှန်းမိလေသည်။

“မာလာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

လေသံတိုးတိုးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ငါ နှင့်အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ငါ့အတွက် လုပ်ပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ နင့်ကို ပြောစရာရှိလို့ လာတာ”

“ဘာပြောမှာလဲ... ပြောလေ”

“နင်တို့ အခု ဒုက္ခတွေနဲ့ တွေ့နေရတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဒီကိစ္စတွေက အဖေ ကာကွယ်ပေးမှ ရမယ်၊ သူ့ကို အကူအညီတောင်းပါလား”

“နင့်အဖေက ဘယ်မှာလဲ”

“သူ ဒီမှာပဲ ရှိနေတယ်လေ”

“ငါက သူ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လို မြင်နိုင် သိနိုင်မှာလဲ”

“လိုက်ရှာရင် တွေ့နိုင်ပါတယ်၊ သူ ဂိုဒေါင်ထဲမှာပဲ ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောသောအခါ အံ့ဩသွားလေသည်။

လရောင်အောက်မှာ ဝိုးတဝါးမြင်နေရသော ဂိုဒေါင် ရှိရာဘက်သို့လည်း တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုသို့ကြည့်ပြီး ရှေ့သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြောင်းခင်းအတွင်းမှာ ရပ်နေသည့်အမျိုးသမီးကို မတွေ့ရတော့ပေ။

သို့ကြောင့် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

အိမ်အနီးသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဂိုဒေါင်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာသည်။

ဂိုဒေါင်မှာ သီးသန့်ဆောက်ထားခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူတို့ နေသောအိမ်နှင့် တွဲလျက်သား ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးကြာမုံတို့ ရှိစဉ်ကတော့ ထိုဂိုဒေါင်ထဲမှာ စပါးနှင့် အခြားသီးနှံများ သိုလှောင်ခဲ့ဟန်တူလေသည်။

အိမ်တစ်လုံးနီးပါး ကြီးလေသည်။

ထိုနေရာသို့ ပြောင်းလာကာစတုန်းက ဂိုဒေါင်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

ဂိုဒေါင်မှာ အတော်ကလေး ကျယ်ဝန်းသော်လည်း အတွင်း၌ ဘာမှမရှိပေ။

မြေသားကြမ်းခင်းကို ညီအောင် ညီထားပြီး အပေါ်မှ ကောက်ရိုးများ ခင်းထားသည်။

ဘေးပတ်လည်အကာများကို ပျဉ်ချပ်များဖြင့် ကာထားပြီး အတွင်းပိုင်းမှာ ထပ်ခိုးကဲ့သို့ အဆင့်တစ်ခု ရှိလေသည်။ နီမောင်က မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်နှင့်ပင် ဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ သိုက်ကြည့်နေသည်။

သို့သော် ဘာမှတော့ မတွေ့ရပေ။

စိတ်ထဲမှာတော့ ဂိုဒေါင်အတွင်း၌ သူ့အပြင် အခြားဘစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေသည်ဟု ထင်နေသည်။

“ဒါ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါလေ”

ဟု အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ဘဲ အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အချိန်မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိပေ။

နားထဲမှာ ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် ပြန်လန်နိုးလာလေသည်။

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ နံနက်ပိုင်းအချိန် ရောက်နေချေပြီ။ နားထဲမှာ ကြားနေရသော ဆူဆူညံညံအသံများက ကျီးအော်သံများပင်ဖြစ်သည်။

နီမောင် အိပ်ယာမှ ကပျာကယာ ထပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျီးကန်းပေါင်း မြောက်များစွာတို့ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျီးများက အိမ်ခေါင်ပေါ်မှရော ဂိုဒေါင်ပေါ်မှာအပြင် ပြောင်းခင်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း မည်းမည်းလှုပ်နေတော့သည်။

“ ကျီးတွေက မနေ့ကထက်တောင် ပိုများနေသေးတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ပြောင်းဖူးတွေ တစ်ခုမှ ရတော့မယ် မထင်ပါဘူး”

ဒေါ်ကျင်မေက ဝမ်းနည်းသောအသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“ ဒီအတိုင်းကြည့်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ခြောက်လှန့်ပစ်မှပဲ ရတော့မယ်”

ဟု ပြောပြီး တစ်အိမ်လုံး ရှိသမျှလူအားလုံး ပြောင်းခင်းဘက်သို့ ကပျာကယာ သွားကာ ကျီးများကို ခြောက်လှန့် မောင်းနှင်ကြလေသည်။

ရွှေမောင်က လေးခွတစ်လက်နှင့် လိုက်ပစ်နေသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ကျီးသတ္တဝါများမှာ လေးခွကို များစွာကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

ယခု ပြောင်းခင်းထဲမှာ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးစားသောက်နေသော ကျီးများကတော့ လေးခွကို မကြောက်ကြပေ။

ဒီဘက်က ပစ်လျှင် ဟိုဘက်ရောက်သွားကြသည်။

ဟိုဘက်က ပစ်ပြန်လျှင် ဒီဘက်ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပြောင်းခင်းတစ်ခင်းလုံး ကျီးများဖြင့် မည်းမည်းလှုပ်နေကြတော့သည်။

၎င်းတို့ ထိုးဆိတ်စားသောက်ထားသော ပြောင်းဖူး အကျိုးအပဲများ၊ ပြောင်းဆန်များမှာလည်း မြေပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေတော့သည်။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ရောင်းချဖို့နေနေသာ ဝမ်းစာရဖို့ပင် မလွယ်လှပေ။

“ ငါ့တစ်သက်မှာတော့ ကျီးကန်းတွေ ဒီလောက်များများ ပြောင်းခင်းကို ဝင်ဖျက်တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ဒါ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လားတောင် မသိတော့ပါဘူးကွာ”

ဟု ဦးဘရှိန်က ညည်းညည်းညူညူ ပြောဆိုနေသည်။

ပြောင်းခင်းတစ်ခင်းလုံးကို ရစရာမရှိအောင် ထိုးဆိတ်စားသောက်ပြီးနောက် ညနေပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ ကျီးကန်းများ အခြားနေရာသို့ ပျံသွားကြလေတော့သည်။

ထိုအခါမှပင် နီမောင်တို့တတွေမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

အခြားသူများက အိမ်ဘက်သို့ ပြန်သွားကြသော်လည်း နီမောင်တစ်ယောက်တည်း ပြောင်းခင်းအနီးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

“ အင်း... ဒီပုံအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ဦးနေဒွန်းဆီက ယူထားတဲ့ကြွေးကို ကျေအောင်ဆပ်နိုင်ဖို့ ဝေးရော၊ သုံးနှစ်စာအတွက် လယ်ငှားခ ပေးစရာတောင် ရပါတော့မလား မသိဘူး”

ဟု တွေးနေစဉ် ပြောင်းခင်းအတွင်း လျှောက်သော ခြေသံကို ကြားရသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ပြောင်းခင်းအတွင်းမှ ထွက်လာသူမှာ ဦးနက်ကျော်ပင်ဖြစ်၏။

“ ဘယ်လိုလဲ နီမောင်... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ပြောင်းခင်းထဲကို ကျီးအုပ်တွေ ဝင်ပြီးဖျက်ဆီးသွားတာ မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲဗျာ”

“ငါ တဲဘက်က လှမ်းကြည့်နေတာ၊ မင်းရဲ့ပြောင်းခင်း ပေါ်မှာ ဝဲပျံနေတဲ့ ကျီးတွေက နည်းမှမနည်းတာ၊ ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင်တော့ မင်းတို့ မျိုးစေ့တောင် ကျန်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ ဦးနက်ကျော်”

“ငါပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်လေကွာ”

နီမောင်က ဇဝေဇဝါဖြင့် မော့ကြည့်လေသည်။

“ကျီးငှက်တွေဆိုတာ ကြောက်အောင်လန့်အောင် လုပ်ရင် ကြောက်ပါတယ်၊ ကျီးငှက်တွေ ကြောက်တာ စာခြောက်ရုပ်ပဲ၊ စာခြောက်ရုပ် ထောင်ပေါ့ကွ”

ထိုစကားကိုတော့ နီမောင် အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“အရင်လူတွေတုန်းကတော့ သူတို့စိုက်ခင်းတွေ အစပ်နားမှာ စာခြောက်ရုပ်အကြီးကြီးတစ်ရုပ် ထောင်ထားတာ တွေ့မိတယ်၊ လုပ်ထားတဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကတော့ အတော့်ကို ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဟေ့၊ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင် ရပ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“သူတို့ အဲဒီစာခြောက်ရုပ်ကြီးကို ဘာလုပ်လိုက်ကြသလဲ”

“ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲကွာ၊ သူတို့ တစ်နေရာမှာ ထားခဲ့တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ တကယ်လို့ မတွေ့ရင်လည်း

ကိုယ့်ဖာသာ နောက်တစ်ရုပ် ထပ်လုပ်ပေါ့ကွ”

ဟု ဦးနက်ကျော်က အကြံဉာဏ်ပေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ကြည့်ရမှာပဲ၊ ဒါထက် ဦးနက်ကျော်ကို မေးရဦးမယ်”

“ဘာမေးမှာလဲကွ”

“ဦးကြာမှုံကြီးရဲ့ဝိညာဉ် ဒီနေရာမှာ ရှိနေသေးတယ် ဆိုတာ တကယ်ပဲလားဟင်”

“မင်းက ငါပြောတာ မယုံလို့လား၊ ငါက သုသာန်ကို အမြဲရောက်နေတဲ့လူဆိုတော့ သူ့ဝိညာဉ်ကို အမြဲတွေ့နေရတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက သုသာန်မှာ အမြဲမနေပါဘူး၊ ဒီမှာပဲ ရှိနေတာပါ၊ တစ်ခါတစ်လေ မင်းရဲ့ပြောင်းခင်းထဲမှာ ရပ်နေတာ တောင် တွေ့ရတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်တိုင်မကြုံတွေ့ရသေးလို့လား တော့ မသိဘူး၊ အဲဒါမျိုးတွေ သိပ်မယုံကြည်ဘူး”

နီမောင်စကားကြောင့် ဦးနက်ကျော်က ကွမ်းသွေးများ တက်ပြီး မည်းချိတ်နေသောသွားများ ပေါ်အောင် ရယ်လိုက်လေသည်။

“မယုံဘူးဆိုတာ မကြံသေးလို့ပါကွာ၊ သရဲတစ္ဆေလို့ ခေါ်တဲ့ ပရလောကသားတွေက တကယ်ကြောက်အောင်သာ ခြောက်မယ်ဆိုရင် သာမန်လူတွေ မကြောက်ဘဲ မနေပါဘူး၊ မင်း တစ်နေ့တော့ မကြောက်ဘဲ မနေဝံ့လောက်တဲ့ အဖြစ်

အပျက်မျိုးတွေ ကြုံရဦးမှာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောပြီး ပြောင်းခင်းအတွင်းသို့ပင် ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

ဦးနက်ကျော်တစ်ယောက် အချိန်မရှိတော့မှ ဘယ်နေရာက ထွက်လာပြီး ဘယ်နေရာသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်ကိုတော့ မသိနိုင်တော့ပေ။

အခန်း(၇)

သွေးစွန်းနေသောပိန်းကလေး

ဦးနက်ကျော်နှင့် ဒေါ်မင်းဇာတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် နေသောနေရာမှာ ရွာအပြင်ဘက် သုသာန်နှင့် မနီးမဝေးမှာ ပြစ်သည်။

၎င်းတို့ နေသောအိမ်မှာ တံသာသာပင် ရှိလေသည်။ အိမ်မှာ ခင်းထားသော ပျဉ်ကျိုးများမှအစ သူတို့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများမှာ မသာချရာတွင် စွန့်ပစ်ခဲ့သောပစ္စည်းများနှင့် ခေါင်းစပ်ရာတွင် အသုံးပြုသောပျဉ်များပင်ဖြစ်သည်။

အလောင်းတစ်လောင်းမြှုပ်ပေးပြီးလျှင် ဦးနက်ကျော်က ပျဉ်ချပ်အဟောင်းတစ်ခုပေါ်မှာ မီးသွေးခဲဖြင့် ရက်ကို ရေးမှတ်ထားသည်။ အရိုးကျလောက်ပြီဆိုလျှင် ထိုခေါင်းကို ဖော်ပစ်လိုက်ပြီး ထိုနေရာမှာ နောက်ထပ်ရောက်လာသည့်အလောင်းကို ထပ်မြှုပ်ပေးသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ခေါင်းပျဉ်အဟောင်းက သူ့အတွက် အသုံးဝင်သလို မြေကျင်းအသစ် တူးဖို့လည်း မလိုတော့သဖြင့် သက်သာလေသည်။

သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ ဦးနက်ကျော် အလုပ်တစ်ခုတည်းနှင့်တော့ မစားလောက်ပေ။ ဒေါ်မင်းဇာကလည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် စားသောက်ဖို့အတွက် ရှာဖွေရသေးသည်။

ဒေါ်မင်းဇာက ဆေးဝါး၊ ဓါတ်ပညာနှင့် ပယောဂ ကုနည်းအချို့ကို အနည်းငယ် သိထားသောကြောင့် မြို့တက်ပြီး ဆေးဆရာ မခေါ်နိုင်သူများကို ဆေးကုပေးလေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာတွင် လူအရိုးပြာဖြင့် ဖော်စပ်ထားသော ဆေးတစ်ဖုံ ရှိလေသည်။

ထိုဆေးမှာ အပူပြင်း၍ သူငယ်နာတက်သော ကလေးများအတွက် များစွာအစွမ်းထက်သောဆေးဖြစ်သည်။

ထိုဆေးဖြင့်ပင် ရွာထဲမှ သူငယ်နာ တက်ပြီး သေတော့မည့် ကလေးအသက် အတော်များများကို ကယ်ထားခဲ့လေသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆေးကုပေးပြီး အသက်ရှင်ပါက အသက်ဖိုးအတွက် ဆန်တစ်ပြည်နှင့် ငွေငါးမတ် ပေးရလေသည်။

ထိုနည်းဖြင့် မောင်နှမနှစ်ယောက် နေထိုင်စားသောက် ခနဲကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျေးလက်တောရွာများမှာ နေကြသူ အတော်များများ ဘို့သည် အိမ်မှာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ပါက နတ်ကိုင်သည်။ ပယောဂဘိုက်သည်ဟုပင် ထင်တတ်ကြသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရောဂါဘစ်ခုဖြစ်လာပါကလည်း စုန်းပြုစားသည်။ နတ်တိုက်သည်ဟုပင် ထင်တတ်ကြပေသည်။

ထိုအခါ ဒေါ်မင်းဇာက စုန်းပယောဂ ကုပေးသယောင်နှင့် သာမန်ဆေးများ တိုက်ကာ ရောဂါပျောက်အောင် ကုပေးဘတ်လေသည်။

သူ့အနေနှင့် ထိုသို့ကုရာမှာ သာမန်ကုပေးရုံနှင့်တော့ မရပေ။

သူက သာမန်ရောဂါပါဟု အမှန်အတိုင်း ပြောလျှင်လည်း ကာယကံရှင်များက မယုံကြပေ။

လက်မခံကြပေ...။

သို့ကြောင့် ကာယကံရှင်များ ယုံကြည်အောင် ပြောဆိုပြီးမှ ဆေးကုပေးရလေသည်။

“ဟဲ့... နင်တို့ကလေး ဖြစ်နေတဲ့ရောဂါက ရိုးမှ မရိုးတာ၊ ရိုးရာနတ်ကိုင်ထားတာဟဲ့၊ ရွာသူတွေ နှောင့်ယှက်ထားတာဟဲ့၊ ဒီတော့ ပယောဂကို အရင်ထုတ်ပြီးမှ ဆေးကုလို့ရမယ်”

အရေးကြီးတာက ဒေါ်မင်းဇာပြောတာ မှန်သည် မမှန်သည်ထက် လူနာက ဆေးကုမည့်ဆရာ ပြောသည်ကို ယုံကြည်ဖို့

က အဓိကံ ကျလေသည်။

ထိုသို့ ယုံကြည်အားကိုးမှုရှိပြီဆိုသည်နှင့် ရောဂါတဝက် သက်သာသွားပြီး ကျန်တဝက်က ဆေးကုပေးရုံနှင့် ပျောက်ကင်း နိုင်လေသည်။

ထိုသို့ဆေးကုရာမှာလည်း လွယ်လွယ်နှင့်တော့ မရပေ။ ဆေးပညာ ဓါတ်ပညာများကို အတန်အသင့် တတ်ကျွမ်းထားမှ လည်း အဆင်ပြေနိုင်လေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာနှင့် ဦးနက်ကျော်တို့နှစ်ယောက်၏ ဝမ်းစာ ရှာဖွေမှုက တစ်လမ်းစီပင်ဖြစ်ပေသည်။

အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်မင်းဇာက လူတွေကို ဆေးကုပေးပြီး အသက်ရှင် ကျန်းမာမှု ငွေရသည်။

ဦးနက်ကျော်ကတော့ လူသေပြီး မြေမြှုပ်ပေးရမှ သူ့ အတွက် ပိုက်ဆံရသည်။ တစ်အိမ်ထဲမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက် အတူတူပင် နေကြသော်လည်း အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ် ကတော့ တစ်လမ်းစီပင်ဖြစ်ကြလေသည်။

တစ်နေ့တော့ ဒေါ်မင်းဇာက ဦးနက်ကျော်ကို မေးလေ သည်။

“နက်ကျော်... နင့်ကို ဟိုလူတွေ လာခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“အဲဒီမှာ ရှိတဲ့ ဝိညာဉ်တွေ အနှောင့်အယှက်ပေးနေတာ ကြောင့် သူတို့တတွေတော့ ဒုက္ခတွေ့နေကြပြီ၊ မကြာခင်တော့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း စာခြောက်ရုပ် ထောင်မယ်ထင်တာပဲ”

“အေး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူများဆီက ငွေယူထားပြီး ခင် သူတို့ကျေနပ်အောင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လုပ်ပေးလိုက်”

“စိတ်ချပါ အစ်မရဲ့၊ နက်ကျော်က လူတွေကသာ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချင်ကြတာပါ။ ဝိညာဉ်တွေနဲ့ကတော့ အဆင်ပြေပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုနေကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ သူတို့နေသောတဲသို့ လူသုံး ယောက် ရောက်လာလေသည်။

ကျော်ဇေယျနှင့် သူ၏တပည့်နှစ်ယောက်တို့ပင် ဖြစ် သည်။

ကျော်ဇေယျ၏တပည့်နှစ်ယောက်မှာ ထွန်းခနှင့် သန်း ငွေတို့နှစ်ယောက်ဖြစ်ကာ အစစအရာရာ ယုံကြည်စိတ်ချရသူ များဖြစ်သည်။

ကျော်ဇေယျတို့ ရောက်လာတော့ ဦးနက်ကျော်မှာ ပျာ ပျာသလဲဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟာ... ဆရာလေးတို့ပါလား”

“ကျုပ်တို့ ခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်အခြေအနေ ဘယ်လို ရှိသလဲလို့ ဝင်မေးတာပါ”

“ကောင်းပါတယ်... အခြေအနေကောင်းပါတယ်၊ ဒီနှစ်တော့ သူတို့ဝမ်းစာတောင် မရနိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာလေးရဲ့၊ မယုံရင် အပြန်မှာ သူတို့

စိုက်ခင်း ဝင်ကြည့်သွားပါလား၊ ကျီးကန်းအုပ်တွေ ဝင်ပြီး ထိုးဆိတ် စားသောက်လို့ ပြောင်းခင်းတစ်ခုလုံး အရိုးတံပဲ ကျန်တော့တယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ကျေနပ်မှုကြောင့် အပြုံးရိပ်ကလေးများ သမ်းသွားလေသည်။

“နေစမ်းပါဦးဗျာ . . . ဟိုတလောက ရေတွင်းထဲက ရေတွေ ခန်းသွားတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်၊ အခု ကျီးကန်းအုပ်တွေ ရောက်လာပြန်တယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုများ လုပ်ထားတာလဲ . . . ပြောပါဦး”

“အဲဒါက ကျုပ် လုပ်လို့မရပါဘူး၊ အဲဒီမှာ ရှိနေသေးတဲ့ မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ဝိညာဉ်တွေက လုပ်ကြတာပါ၊ သူတို့ အဲဒီလို လုပ်နိုင်အောင် ကျုပ်တို့ကလည်း အကူအညီတော့ ပေးရတာပေါ့”

“အခုလို သတင်းကြားရတာ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ဦးကြီးတော်က ခင်ဗျားတို့ လုပ်တာတွေ မအောင်မြင်မှာစိုးလို့ စိတ်ပူနေပုံရတယ်ဗျာ”

“ဒီအတွက်တော့ဖြင့် စိတ်မပူပါနဲ့လို့ သူဌေးမင်းကို ပြောပြလိုက်ပါဗျာ၊ နက်ကျော် ကြံစည်ရင် မခံနိုင်ပါဘူး၊ အရင်လူတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ထွက်ပြေးကြတယ်ဆိုတာလည်း သိကြရဲ့ မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် . . . သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ခင်ဗျားကို စိတ်ချပြီး ခိုင်းတာပေါ့၊ ဒါထက် သီးနှံတွေ ပျက်စီးရုံနဲ့တော့

မူပြီးသေးဘူးဗျာ၊ သူတို့တတွေ ဒီနေရာမှာ မနေနိုင်ဘဲ မြန်မြန် ထွက်ပြေးကြအောင်သာ လုပ်ပေးတော့ဗျာ”

ကျော်ဇေယျက အားတက်သရော ပြောလိုက်လေသည်။

“သိပ်မကြာစေချင်ဘူး . . . သူတို့ကို စာခြောက်ရုပ်တစ်ရုပ် ထောင်ဖို့ ပြောထားပြီးပါပြီ၊ စိုက်ခင်းထဲမှာ စာခြောက်ရုပ် ထောင်ပြီး မကောင်းဆိုးဝါးဝိညာဉ် ဝင်ပူးသွားပြီဆိုရင်တော့ သူတို့ အဲဒီနေရာမှာ ကြာကြာမနေနိုင်ပါဘူး . . . ထွက်ပြေးကြရမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုနေရာမှအပြန်တွင် ကျော်ဇေယျတို့သုံးယောက်မှာ နီမောင်တို့စိုက်ခင်းသို့ ဝင်ကြလေသည်။

နီမောင်တို့ကတော့ ကျီးကန်းအုပ်များ ဝင်ရောက်နေသောကြောင့် ခြောက်လှန့်မောင်းနှင်နေကြရလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်သောအခါ ကျော်ဇေယျမှာ စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြီးသဘောကျသွားလေသည်။

သူတို့ကို မြင်တော့ နီမောင်က ထိုနေရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ နီမောင်၊ ပြောင်းခင်းတစ်ခုလုံး ကျီးကန်းတွေ များလှချည်းလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ . . . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မသိတော့ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ဝမ်းစာမပြောနဲ့ . . . မျိုးစေ့

တောင် ကျန်ပါမလား မသိပါဘူး”

“မျိုးစေ့မရတာက အရေးမကြီးဘူးနော်၊ နောက်တစ်နှစ် ဆိုရင် မြေဖိုချေရတော့မှာ၊ နောက်ပြီး မြေငှားခ သုံးနှစ်စာလည်း ကျန်သေးတယ်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျာ”

“နောက်တစ်နှစ် ကြီးစားဖို့ ကျန်သေးတာပဲကွာ၊ ထပ်ပြီး ကြီးစားကြည့်ဦးပေါ့၊ အဲ. . . နောက်နှစ်အတွက် စရိတ်လိုတယ် ဆိုရင်လည်း လာခဲ့ဦးပေါ့၊ ငါ ဦးရီးတော်ကို ကြိုပြောထားပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရလေသည်။

ကျော်ဇေယျတို့မှာ အပြန်တွင် ပြောင်းခင်းအနီးမှ ဖြတ် သွားကြရလေသည်။

အချိန်ကလည်း ညနေပိုင်းအချိန် ရောက်နေချေပြီ။ သူတို့ ပြောင်းခင်းအစပ်မှ ဖြတ်လျှောက်သွားကြစဉ် ပြောင်းခင်း အတွင်းမှ လိုက်လာသောခြေသံကို အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရ သဖြင့် သုံးယောက်သား ရပ်ပြီးနားစွင့်လိုက်သည်။

သူတို့ ရပ်တော့ ပြောင်းခင်းထဲမှ ခြေသံက ရပ်သွား သည်။ ကျော်ဇေယျမှာ လိုင်စင်ဖြင့် ကိုင်သော သေနတ်တစ် လက် ပါပြီး ကျန်နှစ်ယောက်မှာ ခါးမြောင်တစ်ချောင်းစီ ပါလာ ကြသည်။

“ခြေသံကြားရသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်. . . ပြောင်းခင်းထဲက လိုက်လာတဲ့ခြေသံ

၁၊ ဒီနေရာရောက်တော့ စိတ်ထဲက ကြောက်လာသလိုပဲ” သန်းငွေက ပြောသည်။

“နေစမ်းပါဦး. . . မင်းက ဘာကြောက်နေရတာလဲ” ကျော်ဇေယျက လေသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟို. . . ဟို. . . ဘာမှ မကြောက်ပါဘူး”

ဟု စကားကို ပြန်လျှော့ချလိုက်သည်။

“စကားနောက် တရားပါမယ့်စကားမျိုး နောက်ထပ် ငါ့ ရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ မပြောမိစေနဲ့”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့. . . သတိထားပါမယ်”

ထွန်းခကပါ သန်းငွေကို မကျေမနပ် ကြည့်နေသည်။

“မင်း ဘာကို ပြန်သတိရပြီး ကြောက်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ မင်းလိုကောင်မျိုး ပုလိပ်နဲ့သာ တွေ့လို့ စစ်ရင်တော့ နှစ်ခါပြန်မစစ်ရဘူး. . . ပေါ်မှာပဲ”

ဟု အပြစ်တင်သောလေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“အေးပါကွာ. . . နောက်ဆိုရင် ငါသတိထားပါမယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ် ကိုင်းတောထဲမှ အရာဝတ္ထု တစ် ခု ထွက်လာပြီး သူတို့ရှေ့သို့ ကျလာလေသည်။

“ဘုတ်. . .”

ဝုံကြည့်လိုက်သောအခါ သွေးစွန်းနေသော အဝတ်ထုပ် တစ်ထုပ်ဖြစ်သည်ကို မသဲမကွဲ တွေ့ရသည်။ ထွန်းခက ကောက် ယူပြီး ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အပေါ် အင်္ကျီဖြစ်ပြီး စုတ်ပြီနေသည်။ ထို့ပြင် တစ်ထည်လုံး သွေးကွက်

ကြီးများ စွန်းပေနေသည်။

“ဟင်... ဒါ... ဒါ”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သတ္တိကောင်းလှပါသည် ဆိုသော ထွန်းခပင်လျှင် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။ ထိုအင်္ကျီကို သူကောင်းစွာမှတ်မိလေသည်။ အဖြူပေါ်မှာ အပြာနုရောင်အပွင့်များ ရေးထားသော ရှန်သားအင်္ကျီစလေးမှာ ယခုပင် ချွတ်ပြီး ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ အကောင်းအတိုင်းပင် ရှိနေသေးသည်။

“ဘာလဲ ထွန်းခ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒါ... ဒီအင်္ကျီက ဟိုကောင်မလေး ဝတ်တဲ့အင်္ကျီ မဟုတ်လား ဆရာ”

“မြန်မြန်လွှင့်ပစ်လိုက်စမ်းပါကွာ”

ကျော်ဇေယျက ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်တော့မှ ထွန်းခလည်း လက်ထဲမှ အင်္ကျီထုပ်ကို ပြောင်းဖူးတောတွင်းသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

သို့တိုင်အောင် သူ့လက်မှာ အင်္ကျီမှ သွေးများက စွန်းပေကျန်ခဲ့လေသည်။

သွေးကွက်များက ယခုမှပင် ထွက်သောသွေးများပမာ စိုစွတ်လျက်ပင်ရှိသေး၏။

ထိုအခြေအနေကို မြင်တော့မှ စိတ်တင်းထားသော ကျော်ဇေယျလည်း အနည်းငယ် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာခဲ့လေသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်များက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောအဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ ယခင်ဖြစ်ပျက်ပြီးခဲ့သလို မျက်စိထဲမှာ ပြန်လည်မြင်

ယောင်လာလေတော့သည်။ တိတ်ဆိတ်သောည... ပြောင်းခင်းအတွင်းမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏စူးစူးဝါးဝါးအော်သံများက နားထဲမှာ ပြန်လည်ကြားယောင်လာလေသည်။

သူသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ပြောင်းခင်းရှိရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပြောင်းပင်များမှာ လေတိုက်နေသောကြောင့် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေကြလေသည်။

ထိုလှုပ်ရှားနေသည့် ပြောင်းခင်းထဲမှာပင် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ ပြေးလွှားနေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ပုံရိပ်ကို ဝိုးတဝါး လှမ်းမြင်နေရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ပြောင်းခင်းအတွင်းမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကြီးကို အတိုင်းသား ကြားရလေသည်။

“အား...”

ထိုသို့ကြားလိုက်ရပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် သန်းငွေက မြေပြင်တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလေသည်။

“ဆ... ဆရာ... ဟို... ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ...”

ကျန်နှစ်ယောက်က သန်းငွေ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည့် နေရာသို့ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ပြောင်းခင်းအတွင်းမှ မိုးရေစီးကြောင်း ဆင်းလာသကဲ့သို့ စီးဆင်းလာသော သွေးစီးကြောင်းကြီးကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်သည်နှင့် သုံးယောက်သား ထိုနေရာမှ

ဆက်မနေဝံ့ကြတော့ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့ကြရလေသည်။
 သူတို့ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ပြောင်းခင်းအတွင်းမှ
 ဆံပင်ဖားလျားချထားလျက် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများ စွန်းပေနေ
 သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး သူတို့ရှိရာသို့ လှမ်း
 ကြည့်နေလေတော့သည်။

အခန်း(၈)

ပျက်ရည်ရွမ်းသော ပျက်ဝန်းရိပ်မှာ

တစ်နေ့သ၌ သပြေတန်းရွာမှာ ရှိသော မြေပိုင်ရှင် ဦး
 ထွန်းညိုတို့နေအိမ်သို့ စစ်ကိုင်းဘက်မှ လာသော ထူးထူးခြားခြား
 ဧည့်သည်အချို့ ရောက်လာလေသည်။ တခြားသူတော့ မဟုတ်
 ပေ။

ထိုနေရာတကြောတွင် ၎င်းပိုင်ဆိုင်သောလယ်မြေ အ
 တော်များများရှိသော မြေပိုင်ရှင်သူဌေးဦးနေစွန်းတို့အဖွဲ့ပင်ဖြစ်
 ပေသည်။

အခြားအချိန်များတွင် အလုပ်ကိစ္စများ ရှိပါက တူဖြစ်သူ

ကျော်ဇေယျကိုသာ လွှတ်လေ့ရှိသော်လည်း ဦးနေဒွန်းကတော့ အလုပ်ကိစ္စ အရေးကြီးမှသာ တစ်ခါတစ်ရံ လိုက်လာလေ့ ရှိသည်။

ယခုလည်း ဦးနေဒွန်းကိုယ်တိုင် လိုက်လာသောကြောင့် ဦးထွန်းညိုတို့မိသားစုမှာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဦးနေဒွန်းနှင့်အတူ ကျော်ဇေယျတို့လည်း ပါလာလေသည်။

“ဟာ... သူဌေးမင်းကိုယ်တိုင် ကြွလာပါလား၊ လာကြပါခင်ဗျာ... ကြွကြပါ”

ဦးထွန်းညိုမှာ သပြေတန်းရွာတွင် လူချမ်းသာတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ဦးနေဒွန်းနှင့်စာလျှင်တော့ များစွာကွာလှလေသည်။

ထို့ပြင် ဦးနေဒွန်းကျေးဇူးများကလည်း သူ့အပေါ်မှာ မကင်းပေ။

ဦးထွန်းညိုကိုယ်တိုင်က ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဇနီးနှင့်သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်စိန်ပုံနှင့် မြဝင်းသူတို့လည်း မနေဝံ့ကြတော့ဘဲ လိုအပ်သည်များကို အနားမှာ နေပြီး ဂရုတစိုက် လုပ်ကိုင်ပေးကြရလေသည်။

ဧည့်သည်များကို အိမ်ပေါ်သို့ ဖိတ်ခေါ်ပြီးနောက် ကွမ်းဆေး လက်ဖက် စသည်တို့နှင့် ဧည့်ခံပြီးလျှင် လာရင်းအကြောင်း ကိစ္စကို မေးမြန်းရလေသည်။

“ဦးထွန်းညိုတို့မိသားစု ကျန်းမာရေး ကောင်းကြရဲ့နော်”

“ကောင်းပါတယ် သူဌေးမင်း... ကောင်းပါတယ်၊ သူဌေးမင်းရဲ့ကျေးဇူးတွေ၊ ပေးပို့တဲ့မေတ္တာတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွေအားလုံး ကျန်းမာရေး ကောင်းကြပါတယ် သူဌေးမင်း”

“အလုပ်အကိုင်စီးပွားရေးအခြေအနေတွေရော အဆင်ပြေကြရဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြေပါတယ် သူဌေးမင်း”

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လာရတဲ့အကြောင်းကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ လက်တွဲပြီး စီးပွားရေး လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ခလေးတွေ ရှိလို့ လာပြီးတိုင်ပင်တာပါ”

“ကောင်းပါတယ် သူဌေးမင်း၊ ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ခံဝင်ချလို့ စေခိုင်းတဲ့ကိစ္စတွေကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဦးနေဒွန်းက သဘောကျစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း ကွမ်းအစ်ကို ယူ၍ ကွမ်းယာနေလေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ရည်ကိုင်ရည်တွေ ဘယ်လောက်တော်ကြောင်း ကောင်းကြောင်း ဟောဒီက ကျုပ်ရဲ့တူတော်မောင်က ပြန်ပြောပြလို့ သိနေတာ ကြာပါပြီ၊ ကျုပ်တူတော်မောင်ကတော့ ဒီရွာကို မကြာခဏ ရောက်နေတာလေ”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်ဇေယျက ကျေနပ်စွာ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

မြဝင်းသူတစ်ယောက်မှလွဲပြီး ကျန်သူများကတော့

ကျော်ဇေယျကို အထင်ကြီးသော အကြည့်များဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြလေသည်။

မြဝင်းသူကတော့ ထိုနယ်တစ်ကျောမှာ ကျော်ဇေယျ၏ သတင်းများကို ကြားထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် တစ်စက်ကလေးမှ အထင်ကြီးမှု မရှိပေ။

ကျော်ဇေယျက မြဝင်းသူကို ပြုံးပြီးနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်ကို သိသဖြင့် မျက်နှာလွှဲထားလေသည်။

“ကျုပ်လိုတဲ့ငွေကြေးကိစ္စတွေ စိုက်ပေးပြီးတော့ ခင်ဗျားကသာ ဒီဘက်ဝိုင်းက အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် ဒီဘက်နယ်တကြောမှာ ရှိတဲ့ လယ်မြေတွေမှန်သမျှ ကျုပ်တို့လက်ထဲ ရောက်လာရမှာပဲဗျ”

“အမှန်ပါပဲ သူဌေးမင်း၊ ဒီတစ်နယ်လုံးမှာ သူဌေးမင်းပိုင်ဆိုင်တဲ့လယ်မြေတွေဟာ လက်ညှိုးထိုးလို့မလွဲအောင် ရှိလာနိုင်ပါတယ်”

ဦးနေခွန်းက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြပြီးနောက် ကွမ်းယာကို ပါးစပ်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် တစ်ချက်နှစ်ချက် ဝါးပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။ ၎င်းက စကားမဆက်သေးသောကြောင့် အခန်းထွင်းမှာ တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

အတန်ကြာမှ...

“ခင်ဗျားကို နောက်ထပ်ပြောစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်ဗျ”

“ဘာများလဲ... ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ သူဌေးမင်း”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး... သားရေးသမီးရေးကိစ္စပါပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်စိန်မုံ နောက်ဘက်နားမှာ ထိုင်နေသော မြဝင်းသူရင်ထဲမှာ ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့တူလိုသားလိုဖြစ်နေတဲ့ ကျော်ဇေယျက ခင်ဗျားသမီး မြဝင်းသူဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို နှစ်သက်သဘောကျနေတယ်လို့ ကျုပ်ကို ပြောတယ်”

“.....”

“သူလည်း ကျုပ်လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့တာဆိုတော့ တူဆိုပေမယ့် သားတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပါပြီ။ အခုဆိုရင် အရွယ်ကလည်းရ၊ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတော့ အုပ်ထိန်းသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးရမယ့် ဝတ္တရား ကျုပ်မှာ ရှိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကို လာပြီးခွင့်တောင်းရတာပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

မြဝင်းသူမှာ ထိုစကားကြားသောအခါ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူသွားရုံမက စိတ်ထဲမှာလည်း ဗလောင်ဆူသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် နေရာမှ ထကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

ထိုစကားကြားသောအခါ ဝမ်းသာကြသူများကတော့ ဦးထွန်းညိုနှင့် ဒေါ်စိန်မုံတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

“အခုလို လာပြီးခွင့်တောင်းတာ ဝမ်းသာပါတယ် သူ
ဌေးမင်း၊ သူဌေးမင်းရဲ့တူသားလို နေတဲ့သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့သမီး
လေးကို အိမ်ထောင်ချပေးရမှာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က
လက်မခံနိုင်စရာ မရှိပါဘူး၊ အဲ . . ဒါပေမယ့် . . ”

ဦးထွန်းညိုက စကားမဆက်သေးဘဲ သမီးဖြစ်သူ ရှိရာ
ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ စောစောက နေရာတွင်
မြဝင်းသူကို မတွေ့ရတော့ပေ။

“အဲ . . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်သမီးရဲ့သဘောကိုတော့
မေးမြန်းကြည့်ဖို့ အချိန်နည်းနည်းပေးပါ”

ဟု စကားကို လျှော့ချလိုက်ရလေသည်။

“ရပါတယ် . . ရပါတယ်၊ ဒါက မိန်းကလေးအတွက်
အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပဲ . . မေးရမှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ဘက်ကလည်း
အလောသုံးဆယ် မလုပ်ကြသေးပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကလည်း
သဘောတူမယ်၊ မိန်းကလေးကလည်း ကြည်ဖြူမယ်ဆိုရင်သာ
သင့်တော်တဲ့အချိန်မှာ စီစဉ်ကြဖို့ ကြံပြောထားတာပါ”

ဟု ဦးနေခွန်းကလည်း ဦးထွန်းညိုတို့လင်မယား နှစ်
ယောက် အနေမခက်ရအောင် စကားကို ဖြေပြောလိုက်လေ
သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဦးနေခွန်းတို့ ပြန်သွားကြလေတော့
သည်။

ထိုအခါ ဒေါ်စိန်မုံက မြဝင်းသူရှိရာသို့ ဝင်သွားပြီး
နောက် ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေတော့သည်။

“နေစမ်းပါဦး . . ညည်းက ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ
ဘယ်လိုအချိုးမျိုး ချိုးတာလဲဟင်၊ မိဘတွေ မျက်နှာပျက်ရ
အောင် တမင်လုပ်တာပေါ့လေ . . ဟုတ်လား”

မြဝင်းသူကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငိုနေလေသည်။

“ဘာလဲ . . ညည်းက တစ်သက်လုံး ချမ်းချမ်းသာသာ
နေရမယ့် သူဌေးသားစာစ်ယောက်ကိုများ ငြင်းချင်သေးလို့လား”

“ကျွန်မ သူ့ကို မယူနိုင်ဘူး အမေ”

“ဟင် . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မောင်ကျော်ဇေယျမှာ ဘာ
များ အပြစ်ရှိလို့ မယူချင်တာလဲ . . ပြောပါဦး”

“သူ့ကို ယူရင် လူတော့ ချမ်းသာရင် ချမ်းသာမယ်၊
ဒါပေမယ့် တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရမှာတော့ သေချာတယ်”

“အလို . . ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“ကျော်ဇေယျဆိုတာ အကျင့်ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်
မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတစ်နယ်လုံးမှာ ရှိတဲ့ မိန်းကလေးအတော်များများ
သူဖျက်ဆီးလို့ ပျက်စီးခဲ့ရတယ်၊ အဲဒါတွေ အမေသိရဲ့လားဟင်”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်စိန်မုံမှာ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်
သွားလေတော့သည်။

“အိုအေ . . ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ယောက်ျား
လေးဆိုတာ လူပျိုလူလွတ်ဘဝမှာ ဒီလိုပဲ သာယာမှု ရှာချင်ကြ
တာ အပြစ်မဆိုသာပါဘူး၊ ကိုယ့်လက်ထဲ ရောက်တဲ့အခါ
ကောင်းသွားရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့သမီး
ကောင်းစားဖို့ အမေတို့ စီစဉ်တာကိုတော့ မငြင်းပါနဲ့ သမီးရယ်”

ဟု ဒေါ်စိန်ပုံက ဖျောင်းဖျာပြောဆိုပြီး အခန်းထဲမှ ပြန် ထွက်သွားလေသည်။

မြဝင်းသူကတော့ အခန်းတွင်းမှာ ငိုရွိုက်ရင်း ကျန်ခဲ့လေ သည်။

ထိုသတင်းက တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားပြီး တစ်ရွာ လုံး ပြန်နဲ့ သွားလေတော့သည်။

ထိုသတင်းမှာ အခြားသူများအတွက် သာမန်သတင်း တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း စံနက်ကျော်အဖို့ကတော့ အကြီး အကျယ် ဒေါသဖြစ်စရာ သတင်းတစ်ခု ဖြစ်နေတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် . . .

စံနက်ကျော်က မြဝင်းသူကို ပိုးပန်းနေသောကြောင့်ဖြစ် သည်။

စံနက်ကျော်နှင့် မြဝင်းသူတို့နှစ်ဦးက ကျောင်းနေဘက် ဖြစ်ကြပြီး မြဝင်းသူက ရုပ်ရည်ချောမောလှပသောကြောင့် စံ နက်ကျော်က သဘောကျသည်။

မြဝင်းသူကတော့ သူ့ကို တစ်စက်ကလေးမှ သဘော မကျပေ။ စံနက်ကျော်က ရုပ်ဆိုးသည့်အပြင် အကျင့်စရိုက် လည်း မကောင်းပေ။ ၎င်းမိဘများမှာ ထန်းတောများ ပိုင်ဆိုင် ထားသောကြောင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထန်းရည်လေး တမြမြနှင့် နေချင်သူဖြစ်ပေသည်။

အရက်မူး၊ ထန်းရည်မူးလာလျှင်လည်း သွေးဆိုးချင်သူ ဖြစ်သည်။

မြဝင်းသူကတော့ သူ့ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေ ပြင့်သာ ခင်မင်ပြီး ထို့ထက်တော့ မပိုပေ။ စံနက်ကျော်ကတော့ မြဝင်းသူနှင့် တွေ့တိုင်း နောက်သလို ပြောင်သလို ချစ်ရေးဆို လေ့ရှိသည်။

“မြဝင်းသူ . . . နင် ငါ့ကို သဘောမကျဘူးလား၊ ငါက တော့ နင့်ကို သိပ်သဘောကျတာပဲ”

“သေလိုက်ပါလား စံနက်ကျော်ရယ်၊ ငါကတော့ နင့်လို သူမျိုး စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်မိဘူး၊ ငါ့ကို ချစ်စကား ပြော မယ် ကြိုတိုင်း ကိုစံနက်ရုပ်ကိုကိုယ် မှန်ထဲ အရင်ပြန်ကြည့်ပါဦးဟာ”

“ရုပ်ဆိုးတာ ဘာအကြောင်းလဲ၊ သဘောမနော ကောင်း ဖို့ကသာ အရေးကြီးတာ မဟုတ်လား၊ နင်ဘယ်လိုပြောပြော ငါကတော့ စိတ်မပျက်ပါဘူး၊ ကျောင်းမှာတုန်းက ဖတ်စာအုပ်ထဲ မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ သိပ်အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်တဲ့ မင်းကုသလို လူမျိုးကတောင် ခုနစ်ဆောင်တိုက်ခန်းမှာ မီးမထွန်းဘဲ လင်းတဲ့ ပပဝတီလို မင်းသမီးကိုတောင် ရအောင်ယူနိုင်ခဲ့သေးတာပဲ”

“နင်တော့ ကြာရင် ရူးမှာပဲ စံနက်ကျော်၊ ရာဇဝင်ထဲမှာ ဘာတွေပဲရှိရှိ ဒီတစ်သက်မှာတော့ ငါ့ကို ရဖို့ စိတ်မကူးလေနဲ့ စံနက်ကျော်ရေ”

စံနက်ကျော်က မြဝင်းသူကို ချစ်စကားပြောသည့်အခါ မှာ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရယ်ရယ်မောမော ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသဘောမျိုး ပြောသကဲ့သို့ . . .

မြဝင်းသူကလည်း သူပြောသမျှကို ဘာတစ်ခုမှ အလေး

အနက် မထားဘဲနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ငြင်းဆန်ခဲ့လေသည်။
ယခုလည်း မြဝင်းသူကို ကျော်ဇေယျက လာရောက်တောင်းရမ်း
သောသတင်း ကြားသောအခါ ချက်ချင်းရောက်လာတော့သည်။

“မြဝင်းသူ... နင့်ကို ကျော်ဇေယျက လာတောင်း
တယ်ဆို... ဟုတ်သလားဟင်”

မြဝင်းသူက စိတ်ညစ်နေရသည့်အချိန်မှာ စံနက်ကျော်
ရောက်လာသောကြောင့် ပို၍စိတ်ညစ်သွားသောကြောင့် ခေါင်း
ညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“နင်ကရော လက်ခံလိုက်ပြီလား၊ ဒီသူက လူကောင်း
တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင် သတင်းမကြားဘူးလား”

“ငါသိပါတယ်ဟယ်”

“သိရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေရတာလဲ၊ တစ်ခါ
တည်း မယူနိုင်ပါဘူးလို့ မပြောလိုက်ဘူးလား”

“စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ စံနက်ကျော်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုလူယုတ်မာလက်ထဲကိုတော့ နင့်ကို
ဘယ်နည်းနဲ့မှ အရောက်မခံနိုင်ဘူး၊

တကယ်လို့ သူက မရေရအောင် ဇွတ်တိုးလာမယ်ဆိုရင်
တော့ သူ့ကို ငါသတ်ပစ်မယ်”

ဟု ပြောဆိုကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် ပြန်သွားလေတော့
သည်။ မြဝင်းသူကတော့ စိတ်ညစ်ရသည့်အထဲ စံနက်ကျော်ပါ
ထပ်ရောက်လာသဖြင့် ပို၍စိတ်ညစ်သွားလေသည်။

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရွာ

ထဲသို့ သွားရင်းနှင့် နီမောင်တို့ စိုက်ခင်းဘက်သို့ လှည့်ဝင်သွား
သည်။

ထိုနေရာရောက်သောအခါ မြင်ကွင်းက မကောင်းလှ
ပေ။ ပြောင်းခင်းတစ်ခုလုံးမှာ ရေမရသောကြောင့် ညှိုးသည့်
အပင်က ညှိုး၊ ဝါသည့်အပင်က ဝါနေချေပြီ။

ထို့အပြင် ကျီးကန်းများ ထိုးဆိတ်ဖျက်ဆီးထားမှုကြောင့်
ပြောင်းဖူးအပိုင်းအစ အပျက်အစီးများမှာလည်း စိုက်ခင်းတစ်ခု
လုံးမှာ မြင်မကောင်းအောင် ရှိတော့သည်။

မြဝင်းသူ ရောက်သွားသောအခါ နီမောင်ကို စိုက်ခင်း
အစပ်နားမှာပင် တွေ့ရလေသည်။

“အော်... မြဝင်းသူပါလား၊ ဘယ်နေရာက လှည့်လာ
တာလဲ”

“ရွာထဲ လာရင်းနဲ့ နင့်ဆီ လှည့်ဝင်လာတာ၊ စိုက်ခင်း
တစ်ခုလုံးလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အပင်တွေလည်းသေ၊
အသီးတွေလည်း ပျက်စီးနေပါလား”

“ဟုတ်တယ်ဟာ... မနှစ်က အဆင်ပြေသလောက်
ဒီနှစ်တော့ ဝမ်းစာတောင် ရပါတော့မလား မသိဘူး”

ဟု နီမောင်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘာမှလုပ်မရဘဲ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရတော့မှာ
လား”

“အခုတော့ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရတာပဲ၊ နောက်ဆုံး
မတတ်သာရင်တော့ ဦးနေဒွန်းဆီက နောက်တစ်နှစ်စာ စရိတ်

ကြွေး ယူတန်ယူရတော့မှာပေါ့ဟာ”

မြဝင်းသူထံမှ သက်ပြင်းချသံ ပေါ်လာလေသည်။

“နင် အခက်အခဲ သိပ်ရှိရင် ငါ့ကို ပြောလေ၊ ငါ တတ်နိုင် သလောက်တော့ အကူအညီပေးပါရစေ”

“ရပါတယ် မြဝင်းသူရယ်၊ အခုလို ပြောတာကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ဟာ”

“နင့်သဘောထားကို ငါအသိဆုံးပါ နီမောင်ရယ်၊ နင်က ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးထဲက ဘယ်လိုအခက်အခဲပဲရှိရှိ ဘယ်တော့ မှ မပြောဘူး၊ တခြားသူမှာ အခက်အခဲ ရှိရင်သာ တတ်နိုင် သလောက် အကူအညီပေးချင်တာ မဟုတ်လား”

နီမောင်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စိတ်ပျက်စရာ အခြေ အနေမျိုး ဖြစ်နေသော ပြောင်းခင်းရှိရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့် နေလေသည်။

“နင့်မှာလည်း အခက်အခဲတွေနဲ့ တွေ့ကြုံနေရတာ ဆိုတော့ ငါမပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာလည်း ရင်းနှီးခင်မင် တဲ့လူဆိုလို့ နင်ပဲ ရှိတာဆိုတော့ ငါ့အခက်အခဲတွေကိုလည်း ပြောရဦးမယ်”

မြဝင်းသူက သူမအခြေအနေကို ပြောပြလိုက်လေ သည်။

စကားဆုံးသောအခါ နီမောင်က သူမကို ကြည့်ပြီး မေး သည်။

“နင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားသလဲ”

“ငါကတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“နင် ဆုံးဖြတ်တာ မှန်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျော်ဇေယျဆိုတဲ့လူဟာ နင်ရွေးချယ်ရမယ့် လူကောင်းတစ် ယောက် မဟုတ်ဘူး”

မြဝင်းသူက တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဘာလိုကြောင့် ဒီလိုပြောတာလဲဟင်”

“နင်ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကိစ္စမို့ ငါ ဒီလိုပြောတာပါ၊ တကယ် လို့ နင့်ဘာသာ သူ့ကို ရွေးချယ်မယ်ဆိုရင် ငါ ဘယ်တော့မှ ဒီ စကားမျိုး ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး”

မြဝင်းသူက မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ကျော်ဇေယျဆိုတာ လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ် ဘူး၊ ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ မာလာတို့မိသားစု သေရတာ သူတို့ကြောင့်ပဲ”

“ဟင်...”

“မာလာတို့မိသားစုကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားတာ လည်း သူတို့လက်ချက်ပဲ၊ ဒါ့အပြင် မာလာ့ကို ဖျက်ဆီးတာ လည်း သူတို့တတွေပဲ”

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲဟင်”

“ငါ့ကို မာလာ ပြောသွားလို့ သိရတာ”

မာလာဆိုသောစကားကြောင့် မြဝင်းသူက တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။

“မာလာက သေသွားပြီ မဟုတ်လား”

“မာလာကတော့ သေသွားပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ကတော့ အဲဒီမှာ ရှိနေသေးတယ်၊ မာလာကို ရက်ရက် စက်စက် ဖျက်ဆီးပြီး သတ်လိုက်တာ သူတို့ပဲ”

“ဒီအကြောင်းတွေကို ပုလိပ်ကို အကြောင်းကြားရင် သူတို့ အဖမ်းခံရမှာပေါ့နော်”

“ဒီလိုသွားပြောရုံနဲ့တော့ အဖမ်းခံရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ကျရင်တော့ သူတို့ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံ ကြောင့် တူသောအကျိုးကိုတော့ ပြန်ပြီးပေးဆပ်ရမှာ အသေ အချာပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့... ဒီလိုလူမျိုးတွေ မြန်မြန်သေသွား လေ ကောင်းလေပဲ၊ ဒါမှ ငါလည်း စိတ်မဆင်းရဲရတော့မှာ၊ အခုတော့ အဖေတို့ အမေတို့ကလည်း ဟိုက လာပြောတာနဲ့ လက်ခံချင်နေကြပြီဆိုတော့ ငါ့အတွက် စိတ်မချရသေးဘူး၊

ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလို လူယုတ်မာမျိုးကို လက်မခံပါဘူး”

“မှန်တာပေါ့ မြင်းသူရယ်၊ နင် အဲသည်လို ဆုံးဖြတ်တာ သိပ်မှန်တာပေါ့၊ နင့်ကို ရပြီးရင်လည်း သူက ဒီလိုနေဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်ကြာလာရင် နောက်ထပ်အသစ်ရှာဦးမှာပဲ”

“ငါ့ကို အခုလို ပြောပြပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နီမောင်ရယ်”

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးဟာ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့က ကျောင်းနေ ဖက် သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ တစ်ယောက်အကြောင်းရှိလာရင် တစ်

ယောက်က တတ်နိုင်သလောက် အကူအညီပေးရမှာပေါ့”

“နင်ကသာ အဲဒီလို စကားမျိုး ပြောတာပါ၊ စံနက်ကျော် ကတော့ တွေ့တာနဲ့ ငါ့ကို ရည်းစားစကား ပြောဖို့လောက်ပဲ ကြိုးစားနေတော့တာပဲ”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်က ဘာမှမပြောတော့ပဲ ပြုံး နေလေသည်။

“နင်က ဘာပြုံးတာလဲ”

“စံနက်ကျော်အကြောင်း တွေးမိလို့ပါ၊ သူက ငယ်ငယ် ကတည်းက နင့်ကို သဘောကျနေတာ”

မြင်းသူက တစ်ချက်မဲ့လိုက်သည်။

“ငါကတော့ သူ့လိုရုပ်မျိုး သဘောမကျပါဘူး”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်က သက်ပြင်းတစ် ချက် ချလိုက်လေသည်။

“နင်လည်း အရွယ်ရလာမှ ချစ်သူခင်သူတွေ ဝိုင်းနေ တော့တာပဲ၊ အေးလေ... နင်က ချောလည်းချော လှလည်းလှ ဆိုတော့ ဘယ်သူကမဆို သဘောကျမှာပါပဲ၊ တကယ်လို့ ငါသာ ဘဝပေးအခြေအနေ ပြည့်စုံတာမျိုးဆိုရင် သူတို့လိုပဲ စိတ်ကူး ပေါ်မိမှာ သေချာတယ်”

ထိုစကားကြောင့် မြင်းသူက နီမောင်ကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူတူ နေလာခဲ့ကြရာ ထိုစကား မျိုး နီမောင်ထံမှ ပထမဆုံး ကြားရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

နီမောင်ကတော့ လေအဖိကြောင့် တအိအိ လှုပ်ရှားနေကြသော ပြောင်းခင်းများ ရှိရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလေသည်။

“နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ငါ နားကြားများ မှားနေရော့သလား”

“မမှားပါဘူး... ငါ အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ။ စိတ်မှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ။ တကယ်လို့ ငါ့မှာသာ ဘဝပေးအခြေအနေ ပြည့်စုံမယ်ဆိုရင် တခြားလူတွေလိုပဲ နင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားမှာပါပဲ။”

နင့်ကို အခုလို စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့ဘဝမျိုးတွေနဲ့ မကြုံစေချင်ပါဘူး”

“နီမောင်... ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ နင်ပြောနေတဲ့ စကားတွေရဲ့အဓိပ္ပါယ်ကို ငါသဘောပေါက်သလို ရှိလိုက်၊ နားမလည်သလိုဖြစ်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီစကားတွေကရော အမှန်တွေ ပြောနေတာလားဟင်”

“ငါ အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါ။ နင့်ကိုအခုလို စိတ်ဆင်းရဲနေရတာကို မကြည့်ရက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...”

“တော်ပါတော့ နီမောင်ရယ်၊ စိတ်ညစ်လို့ နင့်ဆီ လာတော့မှ ပိုတောင် စိတ်ညစ်သွားရတော့တယ်”

“ငါပြောတဲ့စကားတွေအတွက် နင်စိတ်ညစ်သွားရတယ်ဆိုရင် ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“ငါပြောတာက အဲသည်လိုမဟုတ်ဘူး၊ နင့်ဆီက စကား

ကို အခုမှ သိရတော့ ငါက ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မှာလဲ”

ဟု ငိုသံပါဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

သို့ကြောင့် နီမောင်က သူမအနီးသို့ သွားပြီး လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“မြဝင်းသူ... နင် ဘာမှ ဝမ်းနည်းမနေနဲ့၊ ငါ နင့်အတွက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးမယ်၊ နင့်ကို တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရမယ့် အခြေအနေမျိုးနဲ့တော့ မနေစေရဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြဝင်းသူက မျက်ရည်ဝိုင်းနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ဧော့ကြည့်နေလေသည်။

နီမောင်အတွက် မျက်ရည်ရွှမ်းသော မျက်ဝန်းရိပ်အတွင်းမှာပင် သူလိုချင်သောအဖြေတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့လေပြီ။

အခန်း[၉]

အသက်ဝင်နေသည့် စာဖြောက်ရုပ်

နောက်ပိုင်းရက်များမှာလည်း ကျီးကန်းများ ရောက်လာပြီး ပြောင်းခင်းများကို ဖျက်ဆီးနှောင့်ယှက်နေခြင်းက လျော့ပါးမသွားပေ။ ပြောင်းခင်းထဲမှာသာမက ဂိုဒေါင်အတွင်းမှာ ထားသော သီးနှံများကိုပါ ဝင်ရောက်စားသောက်ကြလေသည်။

ထိုအခြေအနေကြောင့် နီမောင်လည်း တစ်ခုခု လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ရလေတော့သည်။

သူသည် ပိတ်ထားသောဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ တံခါးချပ်ကို

တွန်းဖယ်ပြီး ဝင်သွားလေသည်။

လေးဘက်လေးတန် ကာရံထားပြီး တံခါးချပ် ပိတ်ထားသောကြောင့် အတွင်းပိုင်းမှာ မှောင်နေလေသည်။

ထိုအထဲတွင် ပြောင်းဆန်နှင့် အခြားသီးနှံများ ထည့်ထားသော်လည်း အပေါက်မှ ကျီးကန်းများ ဝင်လာပြီး ထိုးဆိတ်စားသောက်ကြသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သီးနှံအပိုင်းအစများက ပြန့်ကျဲလျက်ရှိသည်။

အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ မားမားကြီး ရပ်နေသော စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဒီဂိုဒေါင်ထဲမှာ စာခြောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေတာလဲ”

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

သူသည် အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အောက်၌ ပြန့်ကျဲနေသည့် အသီးအနှံများကို စိတ်မချမ်းမသာဖြင့် ငုံ့ကြည့်နေပြီးမှ စာခြောက်ရုပ်ကြီး ရှိရာသို့တစ်ဖန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုနေရာမှာ ထောင်ထားသော ဖျာကြမ်းလိပ်ကြီးသာ တွေ့ရပြီး အခြားဘာမှ မတွေ့ရပေ။

စောစောက သူ့မျက်စိနှင့် အသေအချာ မြင်လိုက်ရသည့် စာခြောက်ရုပ်ကြီး ဘယ်နေရာ ရောက်သွားလေပြီလဲ။

သစ်ကိုင်းခြောက်များ၊ ကောက်ရိုးများ၊ သားရေ ဘောလုံးအမည်းကြီးကို ဦးခေါင်းမှာ ဝှက်ထားပြီး ဦးခေါင်းမှာ ဦးထုပ်

အစုတ် အပိုင်းကြီးတစ်လုံးကို ဆောင်းထားလျက် ခြေကားရားလက်ကားရားနှင့် ကြောက်စရာ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိသည့် စာခြောက်ရုပ်ကြီးမှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။

နီမောင်က ဂိုဒေါင်အတွင်းမှာ လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း အစအနမျှပင် မတွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩနေသည်။

“ငါစိတ်စွဲပြီး မြင်မိမြင်ရာ မြင်နေတာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု တွေးရင်း တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ လိုက်လံရှာဖွေနေသည်။

ထိုမြေကွက်သို့ ရောက်ကာစအချိန်က မာလာဆိုသော အမျိုးသမီးနှင့် တွေ့ရပြီး ထိုဂိုဒေါင်အတွင်း၌ စာခြောက်ရုပ်ရှိသည်ဟု ပြောသွားခဲ့သည်ကို သတိရသောကြောင့် လိုက်လံရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ရှာဖွေနေစဉ်မှာ အမှောင်ရိပ်သမ်းနေသော ဂိုဒေါင် တစ်နေရာမှာ စာခြောက်ရုပ်ကြီးက ပေါ်လာပြန်သည်။

နီမောင် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအချိန်မှာ ဖျတ်ကနဲ ပြန်ပျောက်သွားပြန်လေသည်။

“ဒီအထဲမှာ စာခြောက်ရုပ်ရဲ့ဝိညာဉ် ရှိနေတာတော့သေချာနေပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် စာခြောက်ရုပ်ကြီးလည်း တစ်နေရာမှာ ရှိချင်ရှိနေမှာပဲ”

ဟု တွေးပြီး ဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း လယ်ယာသုံး ပစ္စည်းကိရိယာအဟောင်းများ၊ ဖျာလိပ်အဟောင်းများ၊ ကောက်ရိုးထုံးများ၊ ပြောင်းဖူးရိုးများနှင့် အခြား

ပစ္စည်းများကိုသာ တွေ့ရပြီး စာခြောက်ရုပ်နှင့် တူသောအရာက တော့ မတွေ့ရပေ။

တစ်နေရာ ရောက်တော့ ခြေထောက်နင်းထားသော နေရာအောက်မှ လိုက်ခေါင်းသံကဲ့သို့ အသံမျိုး ကြားရသဖြင့် ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်နင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ခုံ... ခုံ... ခုံ”

ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မြေပေါ်မှာ ခပ်ထူထူ ခင်းထား သည့် ကောက်ရိုးများသာ တွေ့ရသည်။

နီမောင်က ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မြေပေါ်မှ ကောက်ရိုးများကို လက်ဖြင့် ဖယ်ကြည့်လိုက်သောအခါ အတော် အတန် ကျယ်ဝန်းသော သစ်သားပြားတစ်ချပ်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသစ်သားပြားပေါ်မှာ လက်ကိုင်၍ ရစေရန် သစ်သားကိုင်း တစ်ခုလည်း တပ်ထားသည်။

နီမောင်က ထိုသစ်သားအဖုံးကို လက်ဖြင့် ကိုင်ပြီး မ,တင်လိုက်သောအခါ သုံးပေ,ပတ်လည်ခန့်ရှိသော သစ်သား ပြားအဖုံးမှာ အပေါ်သို့ ပါလာလေသည်။

“ဟင်...”

အဖုံးပွင့်သွားသောအခါ အောက်သို့ ဆင်းသည့် သစ် သားလှေခါးတစ်ခုနှင့် မြေအောက်အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့ရလေ သည်။ အဖုံးတံခါး ပွင့်လိုက်သောအခါရှိန်ကြောင့် မြေအောက် အခန်းတွင်းမှ ဖုန်များ လှိုက်တက်လာရာ အောက်သို့ ဘာမှမမြင် နိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

“ဒီအောက်ဖက်မှာ မြေအောက်အခန်း ရှိနေပါလား၊ ဦးကြာမုံတို့ ရှိစဉ်ကတည်းက အသီးအနှံတွေကို သိုလှောင်ဖို့ ဘူးထားခဲ့တာ ဖြစ်မယ်”

ရေရွတ်ရင်း ဖုန်များ နည်းသွားသောအခါ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လေသည်။ အောက်ဖက်အခန်းမှာ သိပ်မကျယ်လှပေ။

အတွင်းမှာ မီးရောင်မရှိသော်လည်း အမြင်မှ အလင်း ခရောင်အချို့ကြောင့် အတန်အသင့် မြင်နိုင်လေသည်။

နီမောင်က လှေခါးမှ အောက်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။ ထိုမြေအောက်အခန်းထဲမှာလည်း ပစ္စည်းအဟောင်းအစုတ်များ နှင့် ဖုန်များသာ ဒုတိယနေသော်လည်း အခြားတော့ ဘာမှမတွေ့ ရပေ။

နီမောင်က ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့်သောအခါမှ နံရံ ထောင့် ပစ္စည်းအဟောင်းပုံနေရာနားမှာ ထောင်ထားသော စာ ခြောက်ရုပ်ကြီးကို တွေ့ရလေသည်။ သို့ကြောင့် ထိုနေရာသို့ လျှောက်သွားပြီး အသေအချာ ကြည့်လိုက်သည်။

စာခြောက်ရုပ်မှာ အတော်ကြီးသည်။

သစ်ကိုင်းခြောက်များပေါ်မှာ ကောက်ရိုးခြောက်များ ပတ်ပြီး လက်ကားရား ခြေကားရား ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ပြုလုပ်ထား ခြင်းဖြစ်သည်။

အထူးခြားဆုံးမှာ ဦးခေါင်းပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်သည်။ အနက် ရောင် သားရေဘောလုံးအဟောင်းကြီးကို စွပ်ထားပြီး မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်ပေါက်နေရာများကို အပေါက်ဖောက်ထား

သည်။

ဦးခေါင်းထိပ်ပေါ်မှာ လူဆံပင်နှင့် တူသော အမွှေးအမျှင်များကို အုပ်ချထားလေသည်။

အောက်ဖက်မှာတော့ ကြီးဖြင့် ဆိုင်းထားသော အနက်ရောင် ဦးထုပ်အဝိုင်းကြီးတစ်လုံးက တွဲလောင်းကျနေသည်။

“ဒီစာခြောက်ရုပ်ကြီးက ဘယ်သူလုပ်ထားခဲ့တာလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီမြေအောက်ခန်းထဲမှာ ထည့်ပြီး ပိတ်ထားရတာလဲ၊ စာခြောက်ရုပ်ဆိုတာ အပြင်မှာ ထားရမယ့်ဟာ၊ မြေအောက်အခန်းထဲ ထည့်ပိတ်ထားတာတော့ အတော်ကလေး ထူးဆန်းတာပဲ”

ဟု တွေးနေလေသည်။

ထို့နောက် အခြားနေရာမှ ပစ္စည်းများ လိုက်ကြည့်ရန် အနောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်စဉ် စာခြောက်ရုပ်၏လက်တစ်ဖက်က မြောက်တက်လာပြီး သူ့ပခုံးကို လှမ်းကိုင်လိုက်လေသည်။

“ဟင်...”

နီမောင်က တအံ့တဩဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စာခြောက်ရုပ်၏လက်မှာ တပ်ထားသည့် သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုက သူ့ပခုံးမှ အင်္ကျီစနှင့် ချိတ်မိနေသည်။ သို့ကြောင့် ဖြုတ်ချလိုက်ပြီး အခန်းတွင်းမှ အခြေအနေကို လိုက်လံကြည့်ရှုသော်လည်း ဘာမှမတွေ့ရပေ။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂိုဒေါင်အတွင်းအထိ ကျူးကျော်ဝင်

ရောက်လာသော ကျီးကန်းများ၏စူးစူးဝါးဝါးအော်သံများကို ကြားရလေသည်။

ပထမ မြေအောက်သို့ ဆင်းလာစဉ်က စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို တစ်ခါတည်း ယူသွားရန် အစီအစဉ် မရှိပေ။

ကျီးကန်းများ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ ကြားရတော့မှ ချက်ခင်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

သို့ကြောင့် နံရံမှာ ထောင်ထားသော စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို ဆွဲမယူလိုက်လေသည်။

ဖုန်တထောင်းထောင်း ထလျက် ဖရိုဖရဲဖြင့် သူ့လက်ထဲသို့ ပါလာလေသည်။

သစ်ကိုင်းခြောက်များ တပ်ဆင်ပြုလုပ်ထားသော လက်တံများကို သူ့ကိုယ်အနံ့သို့ ထိတွေ့နေသည်မှာ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်နေသကဲ့သို့ရှိသည်။

နီမောင်က ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို အပေါ်သို့ ဆွဲယူလာပြီး မြေအောက်အဖုံးတံခါးကို ပြန်ပိတ်ချလိုက်သည်။ ပြီး... အပေါ်မှ ကောက်ရိုးခြောက်များကို ပြန်ဖုံးထားလိုက်ပြီး စာခြောက်ရုပ်ကြီး အပြင်သို့ တရွတ်တိုက် ဆွဲထုတ်လာလေသည်။

ဂိုဒေါင်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ သူလုပ်သမျှ ကြည့်နေသောသူတစ်ယောက် ရှိနေသည်။

နီမောင်၏ညီမအငယ်ဆုံးဖြစ်သူ ‘မြလေး’ ပင်ဖြစ်သည်။ မြလေးက (၁၀)နှစ်သာသာအရွယ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။

သူမက နီမောင် စာခြောက်ရုပ်ကြီး ဆွဲထုတ်လာသည်ကို မြင်တော့ မေးသည်။

“အစ်ကိုကြီး... ဒီအရုပ်ကြီးကို ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

“ပြောင်းခင်းထဲမှာ ထောင်ထားမလို့”

“မထောင်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အဝေးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေးရဲ့”

“ဒီအရုပ်ကြီးကို ကျွန်မ မကြာခဏ တွေ့ရတယ်”

“ဟင်... အခုမှ ဆွဲထုတ်လာတာ၊ ညီမလေးက ဘယ်နေရာမှာ တွေ့တာလဲ”

“ညအချိန်ဆိုရင် ဟိုးပြောင်းခင်းအစပ်မှာ ရပ်နေတာလည်း တွေ့ရတယ်၊ ဂိုဒေါင်နားမှာ ရပ်နေတာလည်း တွေ့ရတယ်၊ ညဘက်ဆိုရင် တစ်နေရာကတစ်နေရာ သွားနေသလိုပဲ၊ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ”

ဟု မြလေးက စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို မကြည့်ဝံ့ကြည့်ဝံ့ အမူအယာဖြင့် ကြည့်ပြီးပြောသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ... ဒီအရုပ်ကြီးက အခုမှ အပြင်ထုတ်လာတဲ့ဟာ၊ နင်စိတ်ထင်လို့ဖြစ်မှာပါ”

နီမောင်က ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ကျွန်မ သူ့ကို သေသေချာချာ မြင်ရလို့ ပြောတာပါ။ ဒီအရုပ်ကြီးကို မထောင်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အဝေးကို လွှင့်ပစ်ရင်ပစ် မပစ်ရင် မီးရှို့လိုက်ပါနော်”

“မဖြစ်ဘူးဟ... ငါတို့ပြောင်းခင်းက ကျီးကန်းတွေ နှိပ်စက်လို့ ကုန်တော့မယ်၊ ဒီစာခြောက်ရုပ်ကို ထောင်ထားမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောကာ ပြောင်းခင်းရှိရာသို့ ဆွဲယူလာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ညီဖြစ်သူရွှေမောင်ကိုပါ ခေါ်ပြီး စာခြောက်ရုပ်ကြီး စိုက်ထုရန်အလုပ်ကို စတင်ကြလေတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီး... ဒီအရုပ်ကြီးကို ပြောင်းခင်းထဲမှာ ထောင်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်ကွ”

“သူ့ပုံစံကြီးကြည့်ရတာ အတော်ကလေး ကြောက်စရာကောင်းတယ်နော်၊ ကျီးကန်းတွေတော့ လာဝံ့ကြတော့မယ်မထင်ဘူး”

ဟု ပြောသည်။

စာခြောက်ရုပ်ကြီးမှာ အတော်ကြီးမားလေသည်။

လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော် မြင့်မားသောကြောင့် ၎င်းကို ထူထောင်ဖို့အတွက် တိုင်လိုသည်၊ တန်းလိုသည်။

သို့ကြောင့် ဝါးလုံးနှင့် အသစ်သားများကို ရှာပြီး ဦးစွာ စာခြောက်ရုပ်နှင့် ကိုက်ညီစေရန် လက်ဝါးကပ်တိုင် ပုံသဏ္ဍာန် ပြုလုပ်ရသည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်နေစဉ် ရွှေမောင်လက်တစ်ဖက် ခါးနှင့် ထိမိသွားသည်၊ အတော်များပြီး သွေးများ ထွက်လာသောကြောင့် ဆက်မလုပ်နိုင်ဘဲ တဲပြန်ပြီး ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းပေးရသေး

သည်။

ထိုဒဏ်ရာကြောင့် ရွှေမောင် ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ သဖြင့် နီမောင်တစ်ယောက်တည်း လုပ်ရလေသည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်နေစဉ် ပြောင်းခင်းထဲမှ ဖြတ်သွားသည့် အရိပ်များကိုသော်လည်းကောင်း၊ ခြေသံများကိုသော်လည်းကောင်း ကြားနေမြင်နေရသည့်တိုင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ အလုပ်ကိုသာ ပြီးအောင် ဆက်လုပ်ရလေသည်။

စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံသဏ္ဍာန် ပြုလုပ်ထားသည့် သစ်သားတိုင်၌ ခိုင်ခန့်အောင် တုပ်နှောင်လိုက်ပြီးသောအခါ ဦးထုပ်အပိုင်းကြီးကို အပေါ်မှာ ဆောင်းပေးလိုက်သည်။

အားလုံးပြီးသောအခါမှ တိုင်ထောင်ကာ စိုက်ထူလိုက်လေသည်။ အောက်ခြေတိုင်က မြင့်သောကြောင့် စာခြောက်ရုပ်ကြီးက ပြောင်းခင်းအပေါ်မှ ကျော်ကာ တစ်ပိုင်းထွက်နေလေသည်။ နီမောင်က တိုင်ကို ခိုင်ခံ့အောင် စိုက်ပြီး စိတ်ချရသောအခါမှ မိမိအိမ်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ပြန်လာစဉ် သူ့စိုက်ထားခဲ့သော စာခြောက်ရုပ်ကြီး၏ဦးခေါင်းက သူ့သွားရာဘက်သို့ လိုက်ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ နီမောင်တစ်ယောက် မသိလိုက်တော့ပေ။

အခန်း(၁၀)

ပြောင်းခင်းထဲမှ လက်ပျံ့စိုးသုံးချောင်း

ညက အတွေးကောင်းနေသောကြောင့် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ခဲ့ပေ။

သူ့အတွေးထဲမှာ မြဝင်းသူ့အကြောင်းများက တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဝင်ရောက်နေသည်။

မြဝင်းသူနှင့် ပတ်သက်ပြီး အလေးအနက်ထားပြီး စဉ်းစားရမည့်အကြောင်းတွေ များလာသည်။

ယခင်က သာမန်မျှသာ ရှိသော်လည်း ယခုအချိန်မှာ တော့ မြဝင်းသူသည် သူ့ဘဝ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ချေ

ပြီ။ ဘဝနှစ်ခု ပေါင်းစပ်သောကိစ္စမှာ သာမန်တော့ မဟုတ်ပေ။
ကွေ့ကောက်နေသော မျဉ်းနှစ်ကြောင်းကို တစ်သား
တည်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားယူခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ မြဝင်းသူအတွက် ကြိုတင်ကြိုးစားမှုများ
ပြုလုပ်ရပေတော့မည်။

ထိုအတွေးများက အဆက်မပြတ် ဝင်ရောက်နေသော
ကြောင့် ညက အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားခြင်းဖြစ်သည်။
သူနိုးလာတော့ နံနက်ပိုင်း နေအတော်မြင့်နေပေပြီ။ နိုးလာလာ
ချင်း ထူးခြားမှုတစ်ခုကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ခါတိုင်း ယခုလို
နံနက်စောစောအချိန်ရောက်တိုင်း နေရာအနှံ့အပြားမှ ကျီး
အော်သံများ ကြားရသည်။ ယခု တစ်ကောင်မှ အော်သံမကြားရ
ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

“ဒီကနေတော့ ကျီးအော်သံတွေ မကြားရပါလား၊ မနေ
က စာခြောက်ရုပ် ထောင်လိုက်လို့များ မလာကြတော့တာလား”
ဟု တွေးတောနေစဉ် ရွှေမောင် ရောက်လာပြီး ဝမ်းသာ
အားရ လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး... ထကြည့်ပါဦးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... စာခြောက်ရုပ်ကြီး ထောင်လိုက်တာ
နဲ့ ကျီးတွေ မလာဝံ့ကြတော့ဘူးလား”

“အဲဒါထက်ပိုပြီး ထူးဆန်းတယ်... ထကြည့်ပါဦးဗျ”

ဟု လာပြောသဖြင့် အိပ်ရာမှ ထကာ အပြင်ဖက်သို့
ထွက်လိုက်လေသည်။

အိမ်ရှေ့မှာပင် သေနေပြီဖြစ်သော ကျီးတစ်ကောင်နှစ်
ကောင်ကို စတွေ့ရသည်။

“ကျီးတွေ သေနေပါလား”

“ဟုတ်တယ်... အများကြီးပဲ”

နီမောင်က အခြားနေရာများသို့ လိုက်ကြည့်သောအခါ
ကျီးသေများကို နေရာအနှံ့အပြား၌ တွေ့ရလေသည်။

အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာအပြင် ဂိုဒေါင်အနီးတဝိုက်မှာ
လည်း တွေ့ရသည်။

တအံ့တဩဖြင့် ပြောင်းခင်းဘက် လှမ်းကြည့်သောအခါ
ကျီးတစ်ကောင်မှ မတွေ့ရပေ။

“ရွှေမောင်... မင်းကျီးသေတွေကို တစ်ကောင်မကျန်
လိုက်ကောက်ပြီး စုပုံထား၊ အားလုံး မြေမြှုပ်ပစ်ရမယ်၊ ငါ ပြောင်း
ခင်းဘက် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု မှာထားခဲ့ပြီး ခါးတစ်လက်ကိုသာ ယူ၍ ပြောင်းခင်း
များ ရှိရာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ပြောင်းခင်းရှိရာ ရောက်သောအခါမှ ပို၍ အံ့ဩဖွယ်
ကောင်းသောမြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်ရတော့သည်။

ပြောင်းခင်းအောက်ခြေ နေရာအနှံ့အပြားတွင် ကျီး
သေ အများအပြားကို တွေ့ရလေတော့သည်။

အများဆုံးကတော့ စာခြောက်ရုပ်ကြီး ထောင်ထား
သောနေရာတဝိုက်၌ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာတွင် အစုလိုက်အပုံလိုက်ဖြစ်နေလေသည်။

ကျီးကန်းများ သေဆုံးနေပုံမှာ တစ်နေရာတွင် အဆိပ်
သင့်လာပြီး ထိုနေရာတဝိုက်တွင် လာရောက်သေဆုံးနေသလို
မျိုးဖြစ်သည်။

နီမောင်က တအံ့တဩဖြင့် စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို မော့
ကြည့်လိုက်သည်။

လေတိုက်နေသဖြင့် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေပုံမှာ အသက်
ဝင်နေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

သူဆောင်းပေးထားသော ဦးထုပ်ကြီးမှာလည်း လေ
တိုက်နေသောကြောင့် အပေါ်လန်တက်သွားလိုက် အောက်ပြန်
ကျလိုက် ဖြစ်နေသည်။

ဦးထုပ် အပေါ်သို့ လန်တက်သွားသောအခါ စာခြောက်
ရုပ်ကြီး၏ကြောက်စရာကောင်းသော မျက်နှာပုံပန်းသဏ္ဍာန်က
ပေါ်လာပြီး အောက်သို့ ပြန်ကျသွားသည့်အခါ တဝက်တပျက်
သာ လှမ်းမြင်ရသည်။

သစ်ကိုင်းများနှင့် ပြုလုပ်ထားသော စာခြောက်ရုပ်၏
လက်တံရှည်များတွင် ကျီးအမွေးအတောင်အချို့နှင့် သွေးစများ
ကပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ . . .

သူတို့မိသားစုများ ဘဝပျက်လောက်အောင် ပြောင်း
ခင်းတစ်ခုလုံးကို ရစရာမရှိအောင် နှိပ်စက်ကြသည့် ကျီးကန်းများ
အားလုံး သေဆုံးသွားသည်ကတော့ ဝမ်းသာစရာပင်ဖြစ်၏။

နီမောင်က ပြောင်းခင်းနေရာအနှံ့အပြား လိုက်လံ

ကြည့်သောအခါ ပြောင်းပင်များကြားမှ သေဆုံးနေကြသည့် ကျီး
သေ အမြောက်အများကို ထပ်တွေ့ရသည်။

နီမောင်က ကျီးသေတစ်ကောင်ကို ကောက်ယူပြီး
ကြည့်လိုက်သည်။

လည်ပင်းနှင့်ကိုယ်တွင် တုတ်ဖြင့် ရိုက်ချထားသကဲ့သို့
ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ဒီကျီးတွေ အဆိပ်မိလို့ သေတဲ့ပုံ မဟုတ်ဘူး၊ တုတ်နဲ့
ရိုက်ချထားလို့ သေကြတာပဲ ဖြစ်မယ်။

ဘယ်သူလိုက်ရိုက်ထားတာလဲ။

နောက်ပြီး ကျီးကန်းဆိုတာ အတော်လျှင်မြန်တဲ့သတ္တဝါ
မျိုးပဲ။ အနားကပ်ပြီး တုတ်နဲ့ရိုက်ဖို့ မဆိုထားနှင့်။ အဝေးက
လေးခွနဲ့ ပစ်တာတောင် ထိဖို့မလွယ်ဘူး။ အခု ကျီးသေတွေ
အားလုံး တုတ်နဲ့ ရိုက်ချထားလို့ သေတာဆိုတော့ အတော်က
လေး ထူးဆန်းတာပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို အန္တရာယ်တွေ ကင်းသွားတော့လဲ
ငါတို့အတွက် ပိုကောင်းတာပေါ့လေ”

ထိုသို့စဉ်းစားရင်းနှင့် ပြောင်းခင်းတွင်းမှ ကျီးကန်း
အသေများကို အပြင်ဖက်သို့ သယ်ထုတ်နေလေသည်။

ထိုသို့လိုက်လံရာဖွေကောက်ယူရင်းနှင့် ရေတွင်းရှိရာနှင့်
မနီးမဝေး ရောက်သောအခါ ရေတွင်းရှိရာဖက်မှ တစ်စုံတစ်
ယောက် ရေခပ်ချိုးနေသည့်အသံကို အတိုင်းသား ကြားရလေ
သည်။

ပထမတော့ နားကြားလွဲနေသလားလို့ ထင်လိုက်မိသည်။

အသေအချာ နားစွင့်ကြည့်တော့မှ တွင်းထဲမှ ရေကို ရေပုံးဖြင့် တပွမ်းပွမ်း ခပ်ယူနေသောအသံကို အတိုင်းသား ကြားလေသည်။

“ရေခန်းနေတဲ့ ရေတွင်းမှာ ဘယ်သူများ ရေလာချိုးနေတာပါလိမ့်”

ဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တွေးရင်း ပြောင်းခင်းအစပ်သို့ သွားကာ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဟင်. . .”

မြင်ကွင်းက ဝမ်းသာစရာပင်ဖြစ်သည်။

ရေတွင်းအနီးမှာ ထဘီရင်ရှားထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရေပုံးဖြင့် ရေခပ်ချိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ရှိရာဘက်သို့ ကျောပေးထားသောကြောင့် မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိရသော်လည်း ရေချိုးနေသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဒီရေတွင်းက ရေခန်းနေတာ အတော်ကြာပါပြီ၊ အခု ရေများ ပြန်ထွက်နေလို့ ရေချိုးနေတာ ဖြစ်သလား”

ဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တွေးနေမိသည်။

အမျိုးသမီးကို တွေ့ရခြင်းထက် ရေတွင်းမှ ရေများကို ပေါပေါများများ ခပ်ယူနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် ဝမ်းသာနေမိလေသည်။

အတန်ကြာတော့ ရေချိုးနေသည့် အမျိုးသမီးက ရေရိုအတိုင်းနှင့်ပင် အဝတ်မလဲတော့ဘဲ ပြောင်းခင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုကိစ္စက သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ မဟုတ်ပေ။

စိတ်ဝင်စားဖို့က ရေတွင်းထဲမှာ အမှန်တကယ် ရေရှိမရှိ ဆိုတာသာ အရေးကြီးသည်။

ထို့ကြောင့် ပြောင်းခင်းထဲမှ တိုးထွက်ပြီးနောက် ရေတွင်းရှိရာဘက်သို့ ပြေးသွားလေသည်။

မနီးမဝေးရောက်တော့ အမျိုးသမီး ရေချိုးသွားသောကြောင့် ထိုနေရာတဝိုက်မှာ ရေများ အိုင်ထွန်းနေပြီး အချို့မှာ ပြောင်းခင်းရှိရာဘက်သို့ စီးဆင်းသွားလေသည်။

ထိုနေရာတဝိုက်မှာ ရေမသွင်းနိုင်သည်မှာ အတန်ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ပြောင်းပင်များ ညှိုးနွမ်းခြောက်သွေ့နေသောနေရာဖက်ဖြစ်သည်။

နီမောင်က ရေတွင်းအနီးသို့ ကပ်သွားပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ရေတွင်းထဲမှာ ရေအပြည့် ရှိနေချေပြီ။

“ဟာ. . . ရေတွင်းထဲမှာ ရေပြည့်နေပါလား”

မိမိစိတ်ထင်နေသောကြောင့် မြင်မိမြင်ရာ မြင်သလား ဟု မျက်လုံးပွတ်ကြည့်တော့လည်း ရေတွင်းထဲမှာ ရေများကို တွေ့နေရသည်။

ရေပုံးဖြင့် ခပ်ကြည့်တော့လည်း ရေများ ပါလာသည်။

“တကယ်ရေထွက်နေတာပါလား၊ ဟန်ကျတာပဲ... အဖေတို့ သွားပြောဦးမှာပဲ”

ဟု ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြေးသွားပြီး အိမ်သူအိမ်သားများကို ပြောပြသည်။

အားလုံးကလည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် လိုက်ကြည့်ကြသည်။

“တကယ် ရေထွက်နေတာဟေ့”

ရွှေမောင်က ဝမ်းသာအားရ အော်သည်။

ဦးဘရိုန်ကတော့ ဝမ်းသာတုန်လှုပ်သောအသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“ပြောင်းခင်းတွေကို ဖျက်ဆီးမည့် ကျီးတွေကလည်း အားလုံးသေ၊ ရေတွေကလည်း ပြန်ထွက်လာပြီဆိုတော့ ဟန်ကျပြီပေါ့ကွာ၊ ပြောင်းခင်းက ရသင့်သလောက် ရဦးတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတော်... ကျုပ်တို့မိသားစုတွေ ဒုက္ခရောက်နေတာကို မကြည့်ရက်လို့ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက အကူအညီပေးတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ”

ဟု ဒေါ်ကျင်မေက ပြောသည်။

“နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ စောင့်ရှောက်တာ မဟုတ်ဘူး အမေရဲ့၊ ကိုကြီးထောင်လိုက်တဲ့ စာခြောက်ရုပ်ကြီး ကူညီပေးတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“တယ်... ဒီကောင်လေး၊ မဟုတ်တဲ့ စကားတွေ လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ”

“ကျွန်တော်က မဟုတ်တာ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး အမေရဲ့၊ မနေ့ကမှ စာခြောက်ရုပ်ကြီး ထောင်လိုက်တယ်၊ ဒီကနေ့ကျတော့ ကျီးကန်းတွေလည်း အားလုံးသေသွားတဲ့အပြင် ရေတွေပါ ထွက်လာပြီဆိုတော့ ဒီအရုပ်ကြီး လုပ်ပေးတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“တော်စမ်းဟယ်... မဟုတ်တဲ့စကားတွေ ပြောမနေ ဝမ်းပါနဲ့”

ထိုသို့ဟန်လိုက်ရသော်လည်း ရွှေမောင်ပြောနေသော စကားက နီးစပ်မှု ရှိနေသောကြောင့် စိတ်ထဲမှာတော့ ယုံချင်သလိုလို ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုနောက်မှာတော့ မိသားစုအားလုံး တစ်နေကုန်အားရ မနားရအောင် အလုပ်လုပ်ကြရလေတော့သည်။

မြေကျင်းများ တူးပြီး ကျီးကန်းအသေကောင်များကို လိုက်ကောက်ယူ၍ မြေမြှုပ်သူက မြေမြှုပ်၊ ရေတွင်းမှ ရေများကို ပြောင်းခင်းထဲ ရောက်အောင် သယ်ယူ၍ ရေဖြန်းသူက ရေဖြန်းကြလေသည်။

နီမောင်တို့မိသားစုများ ဝမ်းသာအားရနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသလို ဦးနက်ကျော်နှင့်ဒေါ်မင်းဇာတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာလည်း ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တိုင်ပင်နေကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ နက်ကျော်၊ သူတို့အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“ပြောင်းခင်းထဲမှာ စာခြောက်ရုပ်ကြီး ထောင်ထားတာ

တော့ တွေ့ရပြီ အစ်မ”

“အဲဒီလို ထောင်တော့ ဘာတွေထူးခြားပြီလဲ”

“အင်း... ပြောရမှာတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ၊ စာခြောက် ရုပ်က အရင်လူတွေတုန်းကတော့ အန္တရာယ်တွေ ပေးတယ်၊

သူတို့ကျတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ပြန်ဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ”

“သူတို့မိသားစုကျတော့ ကောင်းတာတွေ လုပ်ပေးနေ သလား မသိဘူး၊ ပြောင်းခင်းထဲမှာ ဖျက်ဆီးနေတဲ့ ကျီးတွေလည်း တစ်ကောင်မှ မတွေ့ရတော့ဘူး၊ နောက်ပြီး အရင်က ရေခန်းနေ တဲ့ရေတွင်းက ရေပြန်ထွက်နေလို့ ပြောင်းခင်းထဲ ရေသွင်းနေ တာကိုတောင် တွေ့ခဲ့ရတယ်ဗျ”

ဒေါ်မင်းဇာက အတွေးရ ခက်သွားသောဟန်ဖြင့် ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးတစ်ခဲဖြစ်အောင် ဖွာနေလေ သည်။

“ဒီအတိုင်းတော့ဖြင့် မဟန်သေးဘူး၊ စာခြောက်ရုပ်ကို မကောင်းတဲ့ မိစ္ဆာဝိညာဉ်တွေ ပူးကပ်ပြီးတော့ သူတို့ကို နှောင့် ယှက်ဖျက်ဆီးအောင် ကြံစည်ရမယ်၊

နင် ညကျတော့ ပြောင်းခင်းထဲ သွားပြီး စာခြောက်ရုပ် ကို အခြေအံ့နေ သွားကြည့်ပါဦး”

ဦးနက်ကျော်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်သည်။

ညဦးပိုင်းရောက်သောအခါ ဦးနက်ကျော်တစ်ယောက် ထဲ နီမောင်တို့ ပြောင်းခင်းရှိရာဖက်သို့ သွားလေသည်။

လဆန်းရက်ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းကင်ပြင်၌ လ ရောင် အနည်းငယ် ရှိနေလေသည်။

မူန့်ဝါးဝါးလရောင်အချို့က ပြောင်းခင်းအပေါ်သို့တစ်စွန်း တစ ဖြာဆင်းကျနေလေသည်။

ဦးနက်ကျော်က ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ အခြေ အနေကို ကြည့်လေသည်။

ပြောင်းခင်းတခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေ သည်။

အဝေးဆီမှ အူလိုက်သော ခွေးအူသံအချို့သာ လေနှင့် အတူ ပါလာလေသည်။

ဦးနက်ကျော်သည် ကြောက်တတ်သူတစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပေ။ သူဘရာဇာတစ်ယောက် မဟုတ်စေကာမူ သူဘ ရာဇာတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် သူသာန်သို့ မကြာခဏ ရောက်ရပြီး အလောင်းကောင်များကို ကိုင်တွယ်ပေးရသူဖြစ် သော်လည်း နာနာဘာဝများနှင့် ပတ်သက်လာသောအခါတွင် တော်ရုံကြောက်ရွံ့တတ်သူ မဟုတ်ပေ။

သို့သော်လည်း အခု ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျောထဲမှ စိမ့်သလို ကြောက်သလို ဖြစ်လာလေသည်။ သူသည် ပြောင်းခင်းနှင့် မနီးမဝေးနေရာမှာ ရပ်ပြီး အခြေအနေ ကြည့် သောအခါ ပြောင်းခင်းအပေါ်မှ ကျော်၍ တစ်ပိုင်းထွက်နေ သည့် စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

သို့ကြောင့် ပြောင်းခင်းအတွင်းမှ တိုးပြီး စာခြောက်ရုပ်

ရှိရာနေရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ထိုသို့လျှောက်သွားနေစဉ် သူ့နောက်ဘက်မှ တိုးလိုက်လာသည့် ခြေသံလိုလို ကြားရလေသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘာမှမတွေ့ရပေ။

ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသော မသဲမကွဲပုံရိပ်အချို့နှင့် ပြောင်းပင်များ လှုပ်ရှားသွားသည်သာ တွေ့မြင်ရသည်။

“ငါ့ကို သရဲခြောက်နေတာလား၊ နက်ကျော်ကို သရဲလာခြောက်လို့ကတော့ ခြောက်တဲ့သရဲပါ ပြန်ပြေးသွားရမယ်... ဘာမှတ်နေသလဲ”

ဟု စိတ်တင်းသည့်အနေနှင့် ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

ကြိမ်းရင်းမောင်းရင်းနှင့် ဆက်လျှောက်လာသောအခါ အတန်ကြာသောအခါ စာခြောက်ရုပ်ကြီး စိုက်ထူထားသော နေရာသို့ ရောက်လာလေသည်။

စာခြောက်ရုပ်ကြီးမှာ တိုင်အမြင့်တစ်ခုဖြင့် ထောင်ထားသောကြောင့် လူနှစ်ရပ်ခန့် မြင့်နေသည်။

လေတိုက်သည့်အခါ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေပုံမှာ နတ်ဝင်သည်တစ်ယောက် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်နှင့် တူနေသည်။

ထို့အပြင် ဦးထုပ်အဝိုင်းကြီးကလည်း တဖျတ်ဖျတ် ဖြစ်နေသောကြောင့် မကြာခဏ ဦးထုပ်ကို လှန်ကြည့်နေသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ဦးနက်ကျော်က ထိုနေရာမှာ ရပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်လေသည်။

“စာခြောက်ရုပ်ကြီး... မင်း ဒီအတိုင်းနှင့်တော့ နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီနေရာတဝိုက်မှာ ရှိတဲ့ ဝိညာဉ်တွေရဲ့ခိုအောင်းတာကို လက်ခံရမယ်။

ပြီးရင် ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေ မနေနိုင်အောင် ဆက်ပြီး ဒုက္ခပေးရမယ်... ကြားလား”

ထိုသို့ရေရွတ်ပြောဆိုနေစဉ်မှာ သူနှင့် မနီးမဝေးနေရာမှာ ရှိသော ပြောင်းခင်းတစ်နေရာမှ ရယ်မောသံလိုလို အသံအချို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဦးနက်ကျော်က လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘာမှမတွေ့ရပေ။

သူက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီနေရာမှာ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ ဦးကြာမုံတို့ ဝိညာဉ်တွေလည်း ဒီနေရာကို ရောက်အောင်လာပြီး ဒီစာခြောက်ရုပ်အတွင်းမှာ နေကြလော့... ”

သင်တို့ဝိညာဉ်နှင့် စာခြောက်ရုပ်မှာ အသက်ဝင်လာပြီး အခုနေတဲ့လူတွေကို ဒီနေရာက ထွက်ပြေးအောင် လုပ်ပေးကြလော့”

ဟု ပြောကာ လွယ်အိတ်အဟောင်းကြီးထဲမှာ ထည့်ယူလာသော လူလက်ဖျံရိုးသုံးချောင်းကို ထုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုလက်ဖျံရိုးများမှာ ဦးကြာမုံတို့ မိသားစုသုံးယောက်၏ လက်ဖျံရိုးများပင်ဖြစ်သည်။

ဦးကြာမုံတို့အလောင်းများကို သုသာန်မှာ မြေမြှုပ်ပေး

ပြီးသောအခါ နေရာများကို အသေအချာ မှတ်ထားလေသည်။
လပေါင်းများစွာကြာပြီး အရိုးကျလောက်သောအခါမှ
အခြားသူများ မသိအောင် လက်ဖျံရိုးတစ်ချောင်းစီ ယူထားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဦးနက်ကျော်က စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို လက်ဖျံရိုး သုံး
ချောင်းဖြင့် သုံးချက်စီ ရိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုသို့ရိုက်နေစဉ် လှုပ်ခါမှုကြောင့် အပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ခု
ပြုတ်ကျလာပြီး ဦးနက်ကျော်ဦးခေါင်းပေါ်မှ စွပ်ချလိုက်လေ
သည်။

“အောင်မလေးဗျ”

ရုတ်တရက်အခြေအနေကြောင့် ဦးနက်ကျော်မှာ အ
ထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး ဦးခေါင်းပေါ်မှာ စွပ်နေသည့်အရာကို
ဆွဲချွတ်လိုက်လေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။ စာခြောက်ရုပ်မှာ ဆောင်းထား
သော ဦးထုပ်အဝိုင်းကြီး ပင်ဖြစ်လေသည်။

“ဒီဟာကြီးက ဘယ်လိုလုပ် ငါ့ခေါင်းပေါ် ရောက်လာ
တာလဲ... သွားစမ်းကွာ”

ဟဲ့ ပြောပြီး အဝေးသို့ လွင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ သူလုပ်နေသောအလုပ်ကို ဆက်
မလုပ်ဝံ့တော့သဖြင့် ပြောင်းတောအတွင်းမှ ပြန်ထွက်ရန် ပြင်
လေသည်။

စာခြောက်ရုပ်ကြီးအနီးမှ ပြန်ထွက်ရန် ပြင်သည်နှင့်

သူ့ပခုံးမှ လွယ်ထားသည့်လွယ်အိတ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က
ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သကဲ့သို့ တန့်သွားလေသည်။

“ငါတို့ဟာတွေ ပြန်ပေးခဲ့”

ဟူသောအသံ မသဲမကွဲအသံကြီးကိုလည်း ကြားလိုက်
ရလေသည်။

ဦးနက်ကျော်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် အတင်း
ရုန်းသော်လည်း လွယ်အိတ်ကို အတင်းဆွဲထားသောကြောင့်
ရုန်းမရဘဲ ရှိလေသည်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သော
အခါ သစ်ကိုင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် စာခြောက်ရုပ်ကြီး၏လက်
တစ်ဖက်က သူလွယ်ထားသော လွယ်အိတ်ကြီးအတွင်းသို့ ဘယ်
လိုကနေဘယ်လို ရောက်နေမှန်း မသိဘဲ ချိတ်မိနေခြင်းဖြစ်လေ
သည်။

“ငါတို့ဟာတွေ ပြန်ပေးခဲ့”

ဘယ်နေရာမှ ပေါ်လာမှန်း မသိရသောအသံက ကိုင်း
တောအတွင်းမှ ထပ်ကြားရပြန်သည်။

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် လွယ်အိတ်ကို ပြန်ဆွဲယူ
သော်လည်း မလွတ်နိုင်သောကြောင့် နောက်ဆုံး ထိုနေရာမှာပင်
ထားခဲ့ရပြီး ထွက်ပြေးရလေတော့သည်။

အခန်း[၁၁]

သေမင်းကျော့ကွင်းသို့ စိုးဝင်ပိခြင်း

နောက်တစ်နေ့မနက်ပိုင်း နီမောင်တို့ ရောက်လာသော အခါ ပြောင်းခင်းထဲမှာ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရဘဲ ခြေရာ လက်ရာမပျက်ပင် တွေ့ရလေသည်။

စာခြောက်ရုပ်ကြီးမှ ဦးထုပ်အဝိုင်းကြီးမှာလည်း သူ့နေရာသူ ခေါင်းပေါ် ပြန်ရောက်နေပြီး ညက စာခြောက်ရုပ်လက်မှာ ကျန်ခဲ့သော လွယ်အိတ်အဟောင်းကြီးနှင့် လက်ဖျံရိုး သုံးချောင်းလည်း မရှိတော့ပေ။

ယခုအခါမှာတော့ ပြောင်းခင်းအတွင်းသို့ ရေလုံ
လောက်စွာ ပို့ပေးနိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ပြောင်းခင်းတစ်ခု
လုံး စိမ်းလန်းလျက်ရှိနေချေပြီ။

ထို့အပြင် အသီးအနှံများကို ဖျက်ဆီးသော ကျိုးနှင့်
အခြားကျေးငှက်များလည်း မလာတော့သဖြင့် အသီးအနှံများ
လည်း ပြန်လည်ဖြစ်ထွန်းလာလေသည်။

ထိုအခြေအနေကြောင့် နီမောင်တို့မိသားစုများမှာ ဝမ်း
သာ ပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

ထိုအထဲတွင် ပျော်ရွှင်မှု အဖြစ်ဆုံးကတော့ နီမောင်ပင်
ဖြစ်သည်။

သူသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပီတိဖြစ်နေခြင်းပင်။

“ဒီအတိုင်းသာ သီးနှံတွေ အထွက်ကောင်းနေရင်တော့
နောက်တစ်နှစ်ဆိုရင် ဦးနေဒွန်းကြွေးမြီလဲ ကြွေးကျေသွားလို့
မြေပိုင်ပြီဆိုရင်တော့ မြဝင်းသူနဲ့ ငါ့အတွက် ထည့်စဉ်းစားရတော့
မယ်။

ဒီကာလတွေအတွင်းမှာ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့၊ မပြောင်း
လဲပါစေနဲ့လို့တော့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

ဟု တစ်ယောက်တည်း တွေးမိနေသည်။

ထိုကဲ့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွား
ခြင်းကြောင့် နီမောင်တို့က ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြသလို သဘော
မကျသူအချို့လည်း ရှိနေလေသည်။

အခြားသူ မဟုတ်ပေ။

ဦးနေဒွန်းတို့ပင်ဖြစ်သည်။

ဦးနေဒွန်းက နီမောင်တို့စိုက်ခင်း ပြန်လည်ကောင်းမွန်
သောသတင်း ကြားသောကြောင့် အနည်းငယ် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်နေ
လေသည်။

အကယ်၍ ဒီအတိုင်း အခြေအနေ ဆက်ကောင်းသွား
ပါက နောက်တစ်နှစ်တွင် ကြွေးကျေအောင်ဆပ်ပါက ၎င်းပိုင်
ဆိုင်သော မြေတစ်ကွက် ဆုံးရှုံးရပေတော့မည်။

“ကျော်ဇေယျ . . . မင်းတို့ကို ခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စတွေက
ဘယ်လိုလဲ၊ သေသေချာချာ မလုပ်ကြဘူးလား”

“လုပ်ပါတယ် ဦးကြီး၊ ဦးနက်ကျော်ကို သေသေချာချာ
လုပ်ပေးဖို့ ခိုင်းထားပါတယ်”

“ခိုင်းထားရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးလေ၊ သေသေချာချာလဲ
ကြည့်ဦးမှပေါ့၊ တော်ကြာမှ ငါ့မြေကွက်တစ်ကွက် ဆုံးနေဦးမယ်”

“စိတ်ချပါ ဦးကြီး . . . မဆုံးစေရပါဘူး၊ ကျွန်တော် တစ်
နည်းနည်းနဲ့ ကြံစည်ပါ့မယ်”

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်မယ် ကြံစည်ထားလို့လဲ”

“သူတို့ပြောင်းခင်းတွေ ပြန်ကောင်းလာတယ်ဆိုပေမယ့်
စုမိဆောင်းမိတော့ ရိပ်မရသေးဘူး၊ ဒီတော့ မြေငှားခ နှစ်နှစ်စာ
ပေးဖို့ တောင်းရမယ်၊ မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် နောက်တစ်နည်းနဲ့
အကျပ်ကိုင်လို့ရပါတယ်”

ဟု အကြံပေးလေသည်။

“အေး . . . ကောင်းသလိုသာ ကြည့်လုပ်ပေးတော့၊ ဒီ

ကိစ္စတွေက မင်းနဲ့ပဲ လွဲထားတာပဲ။ တစ်ခုခု အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်လာရင်တော့ မင်းတာဝန်ပဲ”

ဟု သတိပေးလေတော့သည်

သို့ကြောင့် ကျော်ဇေယျလည်း နောက်ပိုင်းရက်များမှာ ထိုနယ်ဘက်တကြောမှာ လယ်မြေငှားခများကို လိုက်လံသိမ်းရင်းနှင့် မြောင်းသူတို့အိမ်သို့ အရင်လှည့်ဝင်သည်။

အသင့်ဝယ်ယူသွားသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ပေးသည်။ ဦးထွန်းညိုတို့ကလည်း ကျော်ဇေယျ ရောက်လာသောအခါ မြောင်းသူနှင့် တွေ့ရန် စီစဉ်ပေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မြလေး၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို လူကြီးချင်းတွေကတော့ သဘောတူကြည်ဖြူနေကြပြီ။

မြလေး သဘောတူရင် မင်္ဂလာဆောင်ကြဖို့ပဲ။

ကိုယ်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသွားရင် ကိုယ့်ရဲ့ဦးလေးက လယ်မြေတွေ ခွဲပေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်။

တကယ်လို့ တောမှာ မနေချင်လို့ မြို့ပေါ်မှာ နေချင်သပ ဆိုရင်လည်း အိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင်နဲ့ ထားပါမယ်”

ဟု တွေ့သည်နှင့် ရေပက်မဝင်အောင် ပြောလေတော့သည်။

“ဒါထက် နေစမ်းပါဦး၊ လူကြီးတွေကသာ သဘောတူထားတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်မသဘောက အရေးကြီးသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက် မပါဘဲနဲ့တော့ ဘာမှလုပ်လို့မရသေးပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်... မှန်ပါတယ်”

“အခုထက်ထိတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မက ဘာမှ ပတ်သက်မှု မရှိကြသေးဘူးဆိုတော့ ကျွန်မကို ပိုင်းစိုးပိုင်နင်း ‘မြလေး’ လို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ သူများတွေ ကြားရင် တစ်မျိုးထင်နေပါဦးမယ်၊ မြောင်းသူလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

ထိုကဲ့သို့ မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်သော အခါ ကျော်ဇေယျမှာ မျက်စိမျက်နှာ တစ်ချက်ပျက်သွားလေသည်။

“မြလေး... အဲ... မြောင်းသူ မကြိုက်ရင် နောက်မခေါ်တော့ပါဘူး၊ ဒါထက် ကိုယ်တို့အခြေအနေအတွက်ကိုရော ဘယ်လိုစဉ်းစားထားသလဲဟင်”

“အခုထိတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာမှမစဉ်းစားရသေးပါဘူး၊ ဘဝတစ်ခု တည်ထောင်တယ်ဆိုတာ မလွယ်ကူမှန်း ရှင်လည်း သိမှာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှင်က အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့ဖူးတာပဲ”

“အို... မြောင်းသူကလည်း၊ ကိုယ်မှ တစ်ခါမှ အိမ်ထောင်မကျဖူးသေးတာ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်လို သိမှာလဲ”

မြောင်းသူက သဘောကျစွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ သူမ ပစ်လိုက်သော စကားမြားချက်က ကျော်ဇေယျကို ထိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

“အိမ်ထောင်မကျဖူးတာပဲ ရှိတယ်၊ ရှင့်အသက်အရွယ် လောက်ဆိုရင်တော့ ဒီအကြောင်းတွေကို သိနေမှာပါ။ မာလာ

မသေခင်တုန်းကတော့ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်”

မာလာဆိုသော နာမည်ကို ကြားသောအခါ ကျော်ဇေယျမှာ မျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်သွားလေသည်။

“မှာ... မာလာက... ဘာ... ဘာတွေ ပြောသွားတာလဲဟင်”

“အော်... တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်က သူ့ကို ရဖို့ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြိုးစားခဲ့တာတွေကို ပြောသွားတာပါ။

နောက်ပြီး သူ့သေသွားပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း ကျွန်မဆီကို မကြာခဏ ရောက်လာပြီး သူ ဘယ်လိုသေခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို ပြောပြသေးတယ်”

“ဟင်...”

“သူ့ဘာတွေပြောသွားတယ်ဆိုတာ ရှင်မသိချင်ဘူးလားဟင်”

“အို... မသိချင်ပါဘူး၊ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့က ဘာမှဆိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

ဟု ပြောပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ပင် နေရာမှ ထသွားလေသည်။

မြဝင်းသူကတော့ သူမ အသုံးပြုခဲ့သော နည်းဗျူဟာ ထိရောက်မှု ရှိခဲ့သောကြောင့် သဘောကျစွာ ပြီးရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

ကျော်ဇေယျကတော့ ထိုနေရာမှ ထွက်လာကတည်းက

တုန်လှုပ်ချောက်ခြားခြင်းနှင့် ဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့ ရောထွေးနေသည်။

နောက်မှာ ပါလာသော ထွန်းခနှင့်သန်းငွေတို့မှာလည်း ဆရာဖြစ်သူ အခြေအနေမကောင်းသောကြောင့် ငြိမ်နေကြရသည်။

ထိုမှအပြန် ထန်းတောတစ်ခုသို့အရောက်တွင် သုံးယောက်သား ထန်းရည်ဝင်သောက်ကြလေသည်။

ထန်းရည်မူးလာတော့မှ ကျော်ဇေယျက ပြောသည်။

“ငါတို့အကြောင်းတွေကို မြဝင်းသူက ဘာတွေ သိထားလဲ မသိဘူး၊ ငါ့ကို မာလာအကြောင်းတွေ လာပြောနေတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကျန်နှစ်ယောက်ပါ မျက်လုံးပြူးသွားကြလေသည်။

“ဆရာကို သူ ဘာတွေပြောလိုက်တာလဲ”

“မာလာက ငါတို့အကြောင်းတွေကို သူ့ကို လာပြောသွားတယ်လို့ ပြောတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ သေပြီးသားလူတစ်ယောက်က ဘယ်လိုပြောနိုင်မှာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရဲ့၊ ဆရာစိတ်ညစ်သွားအောင် တမင်ပြောလိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျန်နှစ်ယောက်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ဝင်ပြောကြလေသည်။

“မင်းတို့က ဒါတွေကို သိပ်မသိသေးလို့ အခုလို ပြောနေ

ကြတာ၊ လူက သေသွားပေမယ့် ဝိညာဉ်က ကျန်ခဲ့တယ်ကွ၊
 မကျွတ်လွတ်တဲ့ ဝိညာဉ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့မူလနေရာမှာ
 ပဲ ရှိကြတယ်တဲ့၊ ငါတို့ တလောက နီမောင်ပြောင်းခင်းနားမှာ
 တွေ့ခဲ့ရတာတွေကို မင်းတို့ မေ့နေကြပြီလား”
 ထိုစကားကြောင့် ကျန်နှစ်ယောက်မှာ စကားမဆက်
 သာကြတော့ပေ။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး ဆရာ၊ တော်ကြာ တဖြည်း
 ဖြည်းနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေက ပြန်လာနိုင်တယ်၊ ဒီအမျိုးသမီးကို
 အမြန်ရအောင်ယူလိုက်မှ ဖြစ်မယ် ဆရာ”

ဟု ဝိုင်းဝန်းတိုက်တွန်းကြလေသည်။
 သူတို့သုံးယောက် ထန်းတောထဲမှ ထွက်လာသောအခါ
 ညနေပိုင်းအချိန် ရောက်နေပေပြီ။

ထိုနေရာမှ အခြားနေရာတစ်ခုမှာ ဝင်ပြီး ငွေသိမ်းနေ
 သောကြောင့် နီမောင်တို့ ပြောင်းခင်းသို့ ရောက်သောအခါ
 မိုးချုပ်စပြုနေချေပြီ။

သူတို့သုံးယောက်မှာ ခါးမြှောင်တစ်ချောင်းစီနဲ့ သေနတ်
 တစ်လက် ပါပြီး သိမ်းယူလာသောငွေများကို ထည့်ထားသော
 ငွေအိတ်တစ်လုံးလည်း ပါသည်။

ပြောင်းခင်းရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ နီမောင်နှင့်ပင်
 တွေ့ရလေသည်။

“အော်... ကိုကျော်ဇေယျတို့ပါလား၊ အချိန်မတော်မှ
 ဘယ်က ရောက်လာကြတာလဲဗျ”

“ပြောစရာရှိလို့ မင်းဆီကို တမင်လှည့်ဝင်ခဲ့တာပါပဲ”
 “ဘာများပါလိမ့်”

“မင်းတို့လည်း ပြောင်းခင်းက အဆင်ပြေနေတော့
 သူဌေးက နှစ်နှစ်စာ မြေငှားခ လိုချင်တယ်လို့ မှာလိုက်တာနဲ့
 ဝင်ပြောတာကွ”

“ကျွန်တော်တို့က လာမယ့်နှစ်မှာ မြေဖိုးမပေးနိုင်ရင်
 မြေကို ပြန်အပ်ပြီး မြေငှားခ သုံးနှစ်စာ ပေးရမှာ မဟုတ်ဘူး
 လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... အခု နှစ်နှစ်စာ ယူထားတာစာ
 စိတ်ချရအောင်လို့ပါ၊ နောင်နှစ်မှာ မင်းတို့ ကြွေးမဆပ်နိုင်လို့
 မြေပြန်အပ်တော့လည်း နှစ်နှစ်စာ မြေငှားခ သွင်းပြီးသား ဖြစ်
 တာပေါ့။

တကယ်လို့ မြေဖိုးဆပ်နိုင်တော့လည်း အခု ယူထားတဲ့
 မြေငှားခ ပြန်ပေးမှာပေါ့ကွာ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ကျော်ဇေယျတို့ တမင်လာပြီး
 အကျပ်ကိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်
 တော်တို့မှာ စားဖို့တောင်မှ အနိုင်နိုင် လုပ်နေရတာ၊ နှစ်နှစ်စာ
 အတွက် မြေဖိုးပေးစရာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲဗျာ”

“ဒါဖြင့် နောင်နှစ်ခါ မြေဖိုးမပေးနိုင်ရင် မင်းတို့ လုပ်တဲ့
 သုံးနှစ်စာ မြေဖိုးက ဘယ်နည်းနဲ့ ပေးမှာလဲ... ပြောပါဦး”

“ဒါကတော့ သူများငွေ ပေးစရာရှိတာကိုတော့ မဖြစ်

ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကျေအောင်ဆပ်ရမှာပေါ့”

“ဒါက ပါးစပ်က ပြောတာပဲကွာ၊ ငါတို့က မင်းလိုလူတွေနဲ့ နာများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်၊ ယူတုန်းကတော့ ကတိတွေအမျိုးမျိုး ပေးသွားတာပဲ၊ ပေးခါနီးလည်းကျရော ပေးစရာမရှိလို့ လုပ်ချင်တာ လုပ်ပါတော့လို့ ပြောတာချည်းပဲ”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်စိတ်ထဲမှာ ထောင်းကနဲ ဒေါသဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့လူစားမျိုးတွေထဲမှာ ကျုပ်တို့မိသားစု ဧကွ မပါဘူး၊ တကယ်လို့ အကြောင်းမညီညွတ်လို့ မြေဖိုးကျေအောင် မဆပ်နိုင်ခဲ့ရင်တောင်မှ ခင်ဗျားတို့ကို ပေးစရာရှိတဲ့ မြေငှားခကိုတော့ ကျေအောင်ပေးဆပ်မှာပါ”

“ပြောတော့ ပြောတာပေါ့ကွာ၊ တကယ်တော့ လက်ငင်း ရထားတာကတော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့၊ ဒီတော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးလည်း မပြောချင်ပါဘူး၊

ငါတို့မြေငှားခ နှစ်နှစ်စာ ကြိုတင်ပြီး လိုချင်တယ်၊ မင်း ဘယ်တော့ ပေးနိုင်မလဲ... ဒါပဲ ပြောတော့”

ကျော်ဇေယျက ထန်းရည်မူးလာသောအရှိန်ကြောင့် လေသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

နီမောင်က အံတင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်သည်။

ကျော်ဇေယျတို့ တမင်လာပြီး အကျပ်ကိုင်နေမှန်း သိသော်လည်း ဆက်ပြီးအငြင်းအခုံ မဖြစ်ချင်တော့ပေ။

“ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ဒီလိုရမှ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့လည်း

ပေးရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒီတော့ အခုချက်ချင်းတော့ မပေးနိုင်သေးဘူး၊ ကျုပ်ကို တစ်ပတ်တော့ အချိန်ပေးပါ၊ တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့အချိန်ကျရင် ခင်ဗျားတို့ကို ပေးစရာရှိတဲ့ မြေငှားခ နှစ်နှစ်စာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လာပေးပါမယ်”

ထိုကဲ့သို့ ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ ကျော်ဇေယျမှာ ကျေနပ်သွားသော အမူအယာဖြင့် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုမှပေါ့ကွ... မင်းအနေနဲ့ ကတိမပျက်ဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒါထက် မေးရဦးမယ်၊ ငါနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ မြဝင်းသူနဲ့မင်းနဲ့က ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေဆို... ဟုတ်လား”

နီမောင်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကြည့်နေလေသည်။

“မင်းနဲ့ ကြုံတုန်း တစ်ခါတည်း ပြောရဦးမယ်၊ ငါနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့အမျိုးသမီးကို ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ ရောရောနှောနှော နေတာ ငါမကြိုက်ဘူး၊ ဒီတော့ ခပ်ဝေးဝေး နေတာ အကောင်းဆုံးပဲကွ”

“မြဝင်းသူက ခင်ဗျားပိုင်သေးတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ တားဆီးပိတ်ပင်လို့ မရပါဘူး”

“မင်းက ငါပြောတာကို လက်မခံချင်တဲ့သဘောလား၊

ကျော်ဇေယျကို ဆန့်ကျင်ဖို့ ကြိုးစားလာရင်တော့ ဒုက္ခတွေ့ရတဲ့လူတွေ အတော်များနေပြီကွ၊

မင်းလည်း အဲဒီလိုမဖြစ်ဖို့ သတိထားပြီး နေပေါ့ကွာ”

ဟု ထန်းရည်မူးမူးနဲ့ ပြောဆိုကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် ထို
နေရာမှ ထွက်သွားကြလေသည်။

နောက်မှ ပါလာသူနှစ်ယောက်ကလည်း နီမောင်ကို
စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်ပြီး နောက်မှ လိုက်သွားကြလေသည်။

နီမောင်ကတော့ ထိုနေရာမှာ အံ့ကြိတ်လျက် ကျန်ခဲ့
လေသည်။

အချိန်က ညဦးပိုင်းအချိန် ရောက်နေချေပြီ။

လရောင်က ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သို့ ဖြာကျနေသော်
လည်း ဝိုးတဝါးမျှသာ ရှိနေသည်။

“ဆရာ... မိုးတောင် ချုပ်နေပြီ၊ စစ်ကိုင်းပြန်ဖို့ ကားရ
ပါတော့မလား”

“ရပါတယ်ကွာ... မုံရွာဘက်က လာတဲ့ကားတွေ အ
များကြီး ရှိနေတာပဲ”

ဟု ပြောရင်း လျှောက်လာရာ နီမောင်တို့ပြောင်းခင်း
လွန်လာတော့သည်။

ပြောင်းခင်းနှင့် မနီးမဝေးမှာ ကိုင်းတောအချို့ကတော့
ရှိနေသေးသည်။

ကိုင်းတောများမှာ အတော်ရှည်နေပြီဖြစ်သောကြောင့်
လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်ခန့်မြင့်ပြီး လယ်တစ်ကွက်စာမျှ ကျယ်ဝန်း
လေသည်။

ကားလမ်းမ ရောက်အောင် ထိုကိုင်းတောနံဘေးမှာ
ရှိသောလူသွားလမ်းမှ ဖြတ်သွားကြရမည်ဖြစ်သည်။ သုံးယောက်

သား စကားတပြောပြောနှင့် ဖြတ်လျှောက်လာကြစဉ် တစ်နေရာ
ရောက်သောအခါ သူတို့သွားမည့်လမ်းပေါ်မှာ ရပ်နေသော
မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ခေါင်းပေါ်မှာ ဦးထုပ်အပိုင်းကြီး ဆောင်းထားပြီး အင်္ကျီ
ဘားဖားကြီး ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် မည်သူမည်ဝါမှန်းတော့
မသိနိုင်ပေ။

ထိုလူက သူတို့သွားမည့်လမ်းမပေါ်မှာ ရပ်နေခြင်းဖြစ်
သည်။

“ဘယ်ကကောင်လဲကွ”

“ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေပါလာမှန်း သိလို့ လုချင်ယက်ချင်
သို့ လာစောင့်နေတာ ဖြစ်မယ် ဆရာ”

“သေချင်လို့ စောင့်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ ထွန်းခနှင့်
သန်းငွေ သွားရှင်းလိုက်စမ်းကွာ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် နှစ်ယောက်သား ခါးကြား
မှာ ထိုးထားသည့် ခါးမြှောင်ကို အသီးသီး ယူလိုက်ကြပြီး ထိုနေ
ရာသို့ သွားကြလေသည်။

သူတို့ မနီးမဝေး ရောက်သောအခါ ရပ်နေသူက ကိုင်း
တောအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

“အခုမှ ရှောင်ပြေးလို့တော့ ရမလားကွာ”

ဟု ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ကိုင်းတောအတွင်းသို့
ဝင်သွားကြလေသည်။

ထိုသို့ဝင်လိုက်သွားခြင်းကပင် ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူး

သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား ခါးမြောင်တစ်လက်စီ ကိုင်ပြီး ကိုင်းတောအတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ အထဲရောက်တော့ ဘာမှမတွေ့ရပေ။

တစ်ယောက်စီ လူခွဲပြီး လိုက်ရှာစဉ် တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ ထွန်းခနောက်မှ ခြေသံကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုင်းပင်များ လှုပ်သွားသည်ကိုသာ မသဲမကွဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ အခြားဘာမှမရှိပေ။

ထိုနေရာသို့ တိုးဝင်လိုက်စဉ် နံဘေးရှိ ကိုင်းတောအတွင်းမှ လက်ကြီး ထွက်လာပြီး ထွန်းခကျောပြင်ကို ထိုးဖောက်လိုက်တော့သည်။

“အား... ”

ထွန်းခအော်သံကြောင့် သန်းငွေက ထိုနေရာသို့ ပြေးလာလေသည်။

သူ့ရောက်လာတော့ ထွန်းခမှာ သေဆုံးနေချေပြီ။

“ဟင်... ထွန်းခ... ထွန်းခ”

ထွန်းခအလောင်းကို ဝှံ့ကြည့်နေစဉ်မှာ ကျော်ဇေယျရပ်နေသောဘက်မှ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံများ ထွက်လာလေသည်။

“အား... လုပ်ကြပါဦး... ကယ်ကြပါဦး၊ ငါ့ကို သတ်နေပြီ”

ထိုအသံကြောင့် သန်းငွေက ထိုနေရာဘက်သို့ ကပျာကယာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ကိုင်းတောအပြင်ဖက် ရောက်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကျော်ဇေယျတစ်ယောက် လမ်းပေါ်မှာ လဲနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

“ဟင်... ”

သန်းငွေက ထိုနေရာသို့ သွားပြီးကြည့်လိုက်သောအခါ ကျော်ဇေယျတစ်ယောက် သွေးအိုင်ထဲမှာ အသက်ပျောက်နေလေပြီ။

၎င်း၏ရင်ဘတ်မှာ အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် ပွင့်ထွက်နေပြီး အူများပင် ထွက်နေသည်။

ထိုနေရာတဝိုက်မှာလည်း သွေးများက အိုင်ထွန်းနေသည်။

ထိုအခြေအနေကြောင့် သန်းငွေလည်း ထိုနေရာမှာ ဆက်မနေဝံ့တော့သဖြင့် ထွက်ပြေးရလေတော့သည်။

သူထွက်ပြေးသွားသောအခါ ကိုင်းတောအစပ်မှ ဦးထုပ်အဝိုင်းကြီး ဆောင်းထားသူက ရပ်ကြည့်နေလေသည်။

အခန်း[၁၂]

စာခြောက်စုပုံနှင့် ထူးဆန်းသောငွေအိတ်

နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်ပိုင်းအချိန်မှာတော့ ကျော်
လေယျနှင့်ထွန်းခတို့နှစ်ယောက် သေဆုံးနေသောနေရာသို့ ဦးနေ
ဒွန်းနှင့် စစ်ကိုင်းဂါတ်တဲမှ ပုလိပ်များ ရောက်လာကြသည်။

ပုလိပ်အဖွဲ့တွင် ဌာနအုပ် ဦးလူမော်နှင့် ဆားပုလင်း
မောင်မှတ်တို့က ဦးဆောင်လာပြီး နောက်မှ ပုလိပ်များလည်း
ပါလာလေသည်။

နှစ်လောင်းပြိုင် အသတ်ခံရသောအမှုမို့ ဦးလူမော်

ကိုယ်တိုင် လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ လူသတ်မှု ဖြစ်လိုက်ရင် နှစ်လောင်းသုံးလောင်းပြိုင်တွေ့ချည်းပါလား၊ ဟိုနှစ်ကလည်း ဒီနေရာမှာ လူသုံးယောက် အသတ်ခံရတယ်၊ အခုလည်း နှစ်ယောက် ပြိုင် အသတ်ခံရပြန်ပြီ၊

အတော်ကြောက်စရာကောင်းနေပါလား။”

ဟု ဦးလူမော်က ညည်းညည်းညူညူ ပြောဆိုလေသည်။ ကျော်ဇေယျအလောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ သူ့လိုင်စင်ဖြင့် ကိုင်သောသေနတ်ကတော့ ရှိနေပြီး ကြွေးသိမ်းလာသော ငွေအိတ်ကတော့ မရှိတော့ပေ။

ဆားပုလင်းမောင်မှတ်က အလောင်းများ အခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီးသောအခါ ဦးလူမော်ကို လာပြောပြသည်။

“အလောင်းနှစ်လောင်းစလုံးမှာ ထိုးသွင်းဒဏ်ရာတွေ တွေ့ရတယ် ဆရာ၊ ကျောဘက်က ထိုးသွင်းတာ ရင်ဘတ်အထိ ပေါက်ထွက်လာတာ တွေ့ရတယ်”

“ဘာလက်နက်နဲ့ ထိုးသွင်းတာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကိုပဲ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေတာ ဆရာ၊ အသုံးပြုတဲ့လက်နက်က အတော်ကလေးကြီးပုံရတယ်၊ တုတ်ချွန်လို လက်နက်မျိုး ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ နောက်ဘက်ကနေ ဝင်လာပြီး ရှေ့ဘက်ကို ပွင့်ထွက်သွားတာ အမြောက်ကျည်ဆန်နဲ့ ထိတတ်လောက်ကို ကျယ်တယ်”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် ဦးလူမော်ကိုယ်တိုင် လိုက်လံစစ်ဆေး

လေသည်။

ငွေအိတ်ပျောက်နေခြင်းကတော့ ငွေကို လိုချင်သောကြောင့် လုယက်တိုက်ခိုက်သည်ဟု ကောက်ချက်ချ၍ ရန်ငွေသော်လည်း သေနတ်ကို ယူမသွားခြင်းကတော့ အတော်ကလေးဆန်းကြယ်သည်။

လုယက်တိုက်ခိုက်နေသူများမှာ သေနတ်တစ်လက် ရှိနေလျှင် များစွာအထောက်အပံ့ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဘာကြောင့် သေနတ်ကို ယူမသွားတာလဲ။

ထိုအတွေးကပင် ဦးနှောက်ခြောက်စရာဖြစ်တော့သည်။

သေဆုံးနေသူများ၏ကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ဒဏ်ရာအပေါက်မှာ အတော်ကျယ်လေသည်။

လုံ၊ ဓါးကဲ့သို့ အသွားထက်သည့် လက်နက်မျိုးကြောင့် ရသည့်ဒဏ်ရာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သစ်သားချွန်တစ်ခုနှင့် ထိုးသွင်းထားသကဲ့သို့ စုတ်ပြတ်နေသည်။

“ဒဏ်ရာအပေါက်က အတော်ကြီးတယ်၊ ဘယ်လိုလက်နက်မျိုး အသုံးပြုပြီး သတ်တယ်ဆိုတာ အတော်ကလေးစဉ်းစားရ ခက်နေတယ်”

“ဘယ်လိုလက်နက်မျိုးပဲ အသုံးပြုပြု အသတ်ခံရတာကတော့ သေချာတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကတော့ အရှင်းကြီးပါဗျာ၊ သူ့မှာ ငွေပါမှန်းသိလို့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ဦးနေဒွန်းက ဝင်ပြောလေသည်။

ဦးလူမော်က ထိုအဖြစ်အပျက်များနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော သန်းငွေကို ခေါ်မေးလေသည်။

သန်းငွေမှာလည်း မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ခြားနေသည်။

“မင်းသိသမျှမြင်သမျှတွေ အားလုံး ပြောပြစမ်း”

ထိုအခါ သန်းငွေက အသံကတုန်ကယင်နှင့် နီမောင်တို့နှင့် တွေ့ပြီး ပြန်လာရာမှ ကိုင်းတောစပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးထုပ်ဝိုင်း ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရသည်မှ ယခုကဲ့သို့ အသတ်ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိသမျှ ပြောပြလေသည်။

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးနေဒွန်းက ဝင်မေးသည်။

“မသေခင် ကျော်ဇေယျနဲ့ နီမောင်တို့ စကားများကြသေးတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် လူသတ်တရားခံဟာ နီမောင်တို့ပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီအနီးနားတဝိုက်မှာလည်း သူတို့ပဲ ရှိနေတာဆိုတော့ သေချာပါတယ်။ သူတို့ကို အမြန်ဆုံး ဖမ်းပေးပါ ဌာနအုပ်မင်း”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ဦးနေဒွန်းရယ်။ ဒီလောက်လည်း စိတ်မလောပါနဲ့၊ အမှန်အတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ်။ သူတို့ကိုလည်း စစ်ဆေးကြည့်ပါဦးမယ်”

စစ်ကိုင်းဂါတ်တဲမှာ ဌာနအုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်နေ

သည့် ဦးလူမော်မှာ မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ကိုလိုနီနယ်ချဲ့ခေတ်မှာ အမှုထမ်းနေရသော်လည်း ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပြီး အလုပ်တာဝန်ကို လေးစားမှုရှိသူဖြစ်သည်။

ဦးလူမော်က ထိုနေရာမှာ စစ်ဆေးစရာကိစ္စများကို ဆားပုလင်းမောင်မှတ်ကို လွှဲထားခဲ့ပြီး နီမောင်တို့အိမ် ရှိရာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

နီမောင်တို့မိသားစုများကလည်း ၎င်းတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြဿနာများ ပေါ်နေသောကြောင့် အိမ်မှာပင် ရှိနေကြသည်။

ဦးလူမော်က နီမောင်ကို စစ်မေးကြည့်သည်။

“မင်းနာမည်က နီမောင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျော်ဇေယျ မသေခင်က မင်းနဲ့ စကားများခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“သူက ကြွေးတောင်းလို့ ကြွေးပြန်ဆပ်မယ့်အကြောင်းကိုပဲ ပြောတာပါ”

“သူတို့ ဘယ်လိုသေတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား”

“မသိပါဘူး... နောက်တစ်နေ့ လူတွေ ရောက်လာတော့မှ သိတာပါ”

ထိုသို့မေးမြန်းပြီးနောက် ဦးလူမော်က နီမောင်တို့ အိမ်အတွင်းအပြင်နှင့် ပြောင်းခင်းထဲထိ လိုက်လံကြည့်ရှုလေသည်။ သန်းငွေအစစ်ခံချက်ထဲတွင် လူသတ်သမားက ဦးထုပ်အဝိုင်းကြီး ဆောင်းထားကြောင်း မှီသောကြောင့် သဲလွန်စများ တွေ့

လိုတွေ့ငြား လိုက်ကြည့်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ပြောင်းခင်းထဲသို့ ရောက်တော့ တစ်ပိုင်းပေါ်နေသော စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို မြင်သွားပြီး စိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့် ထိုနေရာသို့ သွားကြည့်သည်။

“ဒီစာခြောက်ရုပ်က မင်းလုပ်ထားတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အပေါ်က ဦးထုပ်ကရာ မင်းဆောင်းထားပေးတာပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခဏကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောသဖြင့် စာခြောက်ရုပ် ထောင်ထားသည့်တိုင်ကို ပြန်နှုတ်ပြီး လှဲချလိုက်သည်။

ဦးလူမော်က ဦးထုပ်ကြီးကို အသေအချာ သွားကြည့်လေသည်။ နီမောင်က လေတိုက်သည့်အခါ လွင့်ပါမသွားအောင် မေးသိုင်းကြိုးကဲ့သို့ ကြိုးဖြင့် အသေချည်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ချည်ထားသောကြိုးနေရာမှာလည်း ခြေရာလက်ရာ မပျက်သေးပေ။

ထို့နောက်မှာတော့ စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို မူလအတိုင်း ပြန်ထောင်စေပြီး ဦးလူမော်တို့ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ဦးလူမော် မရှိတော့မှ ဦးနေဒွန်းက မကျေမနပ်ဖြင့် မေးသည်။

“ငါ့တူကို မင်းသတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“သူ့ကို သတ်တာ မင်းအပြင် ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

“သေနတ်ပါတဲ့လူကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုသတ်နိုင်မှာလဲ”

“အို. . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့တူသေရတာ မင်းတို့ပယောဂ မကင်းဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ တစ်နေ့တော့ အဖြေပေါ်မှာပါပဲ။ ဒါထက် ငါ မြေငှားခတွေ တောင်းခိုင်းလိုက်တာ ဘယ်တော့ပေးမှာလဲ”

“တစ်ပတ်အတွင်း လာပို့ပေးပါမယ်”

နီမောင်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့်ပင် ပြောလိုက်ရာ ဦးနေဒွန်းလည်း မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

နောက်တော့ သေဆုံးနေသော အလောင်းများကို သယ်ယူသွားကြလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ နီမောင်လည်း အတန်ငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေတော့သည်။

“ကျော်ဇေယျတို့ကို ဘယ်သူသတ်သွားတာလဲ”

ဟု အမျိုးမျိုး စဉ်းစားနေလေသည်။

ထိုသို့စဉ်းစားတော့လည်း အဖြေမပေါ်ဘဲ ရှိလေသည်။

ညနေပိုင်းရောက်တော့ ညီမဖြစ်သူ မြလေးက လာပြောလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး. . . ဟိုလူတွေကို သတ်တဲ့ တရားခံကို သိချင်လား”

တအံ့တဩဖြင့် လှည့်ကြည့်ပြီး... .

“ဘယ်သူသတ်တာလဲ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။

မြလေးက ပြောင်းခင်းရှိရာဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလေ

သည်။

“သူသတ်တာ”

“ဟင်... . ဘယ်သူလဲ”

“စာခြောက်ရုပ်ကြီး သတ်တာ”

“ဟယ်... မဖြစ်နိုင်တာ၊ အသက်မရှိတဲ့ စာခြောက်ရုပ်

က လူတွေကို ဘယ်လိုသတ်နိုင်မှာလဲ”

“ကျွန်မက သူ ဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာ မြင်နေရတာ

ပဲ၊ အစ်ကိုကြီး မယုံရင် သွားကြည့်ပါလား”

ဟု ပြောကာ အနားမှ ပြန်ထွက်သွားလေရာ နီမောင်မှာ

ဇဝေဇဝါဖြင့် ကျန်ခဲ့လေသည်။

“ကလေးငယ်တွေဟာ တစ္ဆေသရဲတွေကို မြင်နိုင်တယ်

ဆိုတာ ဟုတ်များဟုတ်နေရောသလား မသိဘူး”

ဟုလည်း တွေးမိသည်။

သို့သော်လည်း စိတ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားနေသောကြောင့်

ပြောင်းခင်းထဲသို့ တစ်ယောက်ထဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ အချိန်က

မှောင်ရီသန်းနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ပြောင်းခင်းအတွင်းသို့ သဲကွဲ

စွာ မမြင်ရပေ။

ပြောင်းခင်းထဲ ဝင်လိုက်သောအခါ မြေပြင်ပေါ်မှာ

သွေးကွက်နှင့်သွေးစက်အချို့ကို အရင်မြင်ရလေသည်။

အမှောင်ရိပ်ကြောင့် မသဲမကွဲဖြစ်နေရာ ထိုင်၍ လက်
ဖြင့် ထိကြည့်တော့မှ မခြောက်သေးသည့် သွေးစက်များ ဖြစ်
ကြောင်း သိရလေသည်။

“သွေးစက်တွေပါလား”

နီမောင်က တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ရင်း နေရာမှ
ထပြီး သွေးစက်များ တွေ့ရာလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားလေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သွေးစက်များက စာခြောက်ရုပ်ကြီး
ရှိသောနေရာ၌ အဆုံးသတ်သွားလေသည်။

တအံ့တဩနှင့် တဖြည်းဖြည်း မော့ကြည့်လိုက်သော
အခါ စာခြောက်ရုပ်၏လက်တစ်ဖက်တွင် သွေးများ စွန်းပေနေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထို့ပြင် မခြောက်သေးသောသွေးများက တစက်စက်
ကျနေလေသည်။

သူက တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်နေစဉ် သွေးစွန်းနေသည့်
စာခြောက်ရုပ်၏လက်တစ်ဖက်က ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလာပြီး
သူ့ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

နီမောင်က အထိတ်တလန့်နှင့် နောက်ဘက်သို့ ခုန်
ရှောင်ပေးလိုက်ရသည်။

အသေအချာ ကြည့်တော့မှ စာခြောက်ရုပ် ဒီအတိုင်း
ငြိမ်နေပြီး သူ့စိတ်က ထင်လိုက်မိခြင်းဖြစ်ပေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် အနားကပ်ကြည့်သောအခါ စာ

ခြောက်ရပ် ခြေရင်းနားမှာ ကျနေသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

အိတ်တစ်လုံးပင်ဖြစ်သည်။

နီမောင်က တအံ့တဩဖြင့် ကောက်ယူကြည့်လိုက်တော့ အတွင်းမှာ ငွေများ တွေ့ရလေသည်။

“ဟင်... ဒါ ကျော်ဇေယျရဲ့ငွေအိတ်များဖြစ်မလား”

နီမောင်မှာ ငွေအိတ်ကို ကိုင်ထားရင်း ထိတ်လန့်လာမိလေသည်။

အကယ်၍သာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ထိုငွေအိတ်ကို မြင်တွေ့သွားပါက ကျော်ဇေယျကို သတ်ဖြတ်ပြီး ယူထားသည်ဟု ထင်ကြမည်မှာ မလွဲပေ။

“ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... ဒီငွေအိတ်ရှိနေတာ ဘယ်သူမှ သိလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ ငါ့အပေါ် အမှုပတ်လာလိမ့်မယ်”

ဟု တွေးမိသောကြောင့် ငွေအိတ်ကို တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး စာခြောက်ရပ်ကြီး ထုတ်ယူလာသော မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ယူသွားပြီး ဝှက်ထားလိုက်လေသည်။

နီမောင်တို့စိုက်ခင်းနှင့် မနီးမဝေး ကိုင်းတောထဲမှာ ကျော်ဇေယျနှင့်ထွန်းခတို့ နှစ်လောင်းပြိုင် အသတ်ခံရသော သတင်းက ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ တောမိလောင်သကဲ့သို့ ပြန့်နှံ့သွားလေတော့သည်။

သပြေတန်းတစ်ရွာလုံးမှာလည်း ထိုအကြောင်းကိုပင် ပြောဆိုနေကြလေသည်။

“ဟဲ့... နင်တို့ သတင်းကြားပြီးပြီလား၊ သူငွေဦးနေဒွန်းရဲ့တူ ကျော်ဇေယျတို့က နီမောင်ဆီမှာ ကြွေးသွားတောင်းရင်းနဲ့ အသတ်ခံကြရတယ်တဲ့၊ နီမောင်တို့များ သတ်လိုက်တာလား မသိဘူး”

“အို... ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး အရိုးလေးရယ်၊ နီမောင်တို့ကတော့ ဒီလိုလုပ်မယ်မထင်ပါဘူး”

“ဟဲ့... မဟုတ်ဘူး၊ ရွာလယ်က ဘကြီးစံပ ပြောတာ သူတို့ကို လူသတ်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အဲဒီနေရာမှာ ရှိတဲ့ တစ္ဆေသရဲတွေက သတ်လိုက်တာလို့ ပြောတယ်၊ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာနော်၊ အဲဒီနေရာမှာ သေသွားတဲ့ ဦးကြာမုံတို့ မိသားစုတွေက အစိမ်းသေ သေကြရတာဆိုတော့ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပဲ”

ဟု ရပ်ခလေ့ ရွာခလေ့အတိုင်း မိမိထင်မြင်ရာကို ပြောဆိုနေကြလေသည်။

နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ နီမောင်... မြဝင်းသူနှင့် တွေ့သောအခါ သူမက မေးသည်။

“နီမောင်... သတင်းတွေကတော့ အမျိုးမျိုးပဲ၊ သူတို့ထင်သလိုများ နင်လုပ်မိခဲ့သလားဟင်”

“ငါမသတ်ပါဘူး... သူ့ပယောဂကြောင့် သူ့ဖာသာ သေသွားကြတာပါ”

“ဒါဖြင့် သူတို့ကို ဘယ်သူသတ်တာလဲဟင်”

“ငါလည်း မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါမသတ်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“ငါလည်း အဲဒီလို မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ အမြဲဆိုတောင်းနေရတာပဲ၊ နင့်အတွက် ငါ ဘယ်လောက်စိတ်ပူနေရတယ်ဆိုတာ ရော နင်သိရဲ့လားဟင်”

“သိပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါမှ သူတို့ကို မသတ်ခဲ့တာ”

“လူတစ်ယောက် သေသွားတဲ့အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ဘဝကို အနှောင့်အယှက် ပေးမယ့် လူတစ်ယောက် မရှိတော့တာကိုတော့ အတော်ကလေး စိတ်ပေါ့သွားတယ်၊

နင်ရော ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”

နီမောင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီအတွက်တော့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီပြဿနာတွေက ဘယ်လိုဖြစ်လာဦးမှန်း မသိရသေးတော့ စိတ်တော့ မအေးရသေးဘူးပေါ့”

“ကိုယ်မှ မလုပ်ခဲ့တာ... ဘာမှစိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒါထက် ဦးနေခွန်းတို့က နှစ်မစေ့သေးဘဲနဲ့ မြေငှားခတွေ တောင်းနေပြီဆိုတော့ နင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

နီမောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြီး မြဝင်းသူကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မြဝင်းသူ... ငါ နင့်ကို တစ်ခုပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ... ပြောလေ”

“အကူအညီတောင်းမလို့ပါ”

“နင် မြေဖိုးဆပ်ဖို့အတွက် ငါ့ဆီက ငွေလိုချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ငါပြောတာကို နင်တစ်ယောက်သာ သိပါစေ၊ တခြားလူတွေ သိလို့မဖြစ်ဘူး”

နီမောင်က သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အကြောင်းများနှင့်

မြဝင်းသူ အကူအညီပေးရမည့်ကိစ္စကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

မြဝင်းသူမှ မမျှော်လင့်သောစကားကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်နေရှာသည်။

အခန်း[၁၃]

မမျှော်လင့်သော လူသတ်တရားခံ

မြေငှားခငွေများ ပေးရမည့် ရက်ချိန်းပြည့်သောအခါ ကျသင့်ငွေများကို ယူပြီး နီမောင်ကိုယ်တိုင် ဦးနေခွန်းကို သွားပေးလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ပေးရာမှာလည်း အသိသက်သေနှင့် ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ပေးလိုက်သောအခါမှ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာများက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာလေတော့သည်။

နီမောင်ထံမှ ငွေရသောအခါ ပထမတော့ ဦးနေဒွန်းက အံ့သြနေသည်။

နောက်တော့ သံသယစိတ် ဝင်လာလေသည်။

သို့ကြောင့် ဂါတ်မှ ဌာနအုပ် ဦးလူမော်ကို အကြောင်းကြားပြီး စစ်မေးခိုင်းသည်။

“ကျုပ်တော့ ဒီငွေတွေကို သိပ်မသင်္ကာဘူး၊ ကျုပ်တူကို သတ်ပြီး ယူထားတဲ့ငွေတွေ ဖြစ်ဖို့များတယ်။

သူတို့မှာ ဒီလောက်များများငွေမရှိတာ ကျုပ်အသိဆုံးပဲ”

ဟု ပြောပြီး အတင်းအဓမ္မ မေးခိုင်းသဖြင့် ဦးလူမော်က ဝတ္တရားအရ ခေါ်ယူမေးမြန်းရသည်။

“မင်း မြေဖိုးဆပ်မယ့်ငွေတွေ ဘယ်က ရသလဲဆိုတာ ပြောနိုင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ဘယ်က ရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက ခဏချေးယူခဲ့တာပါ”

“မင်းသူငယ်ချင်းက ဘယ်သူလဲ”

“မြဝင်းသူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ သူက သပြေတန်းရွာမှာ နေပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ့ကို မေးကြည့်ရမလား”

“မေးကြည့်နိုင်ပါတယ်”

သို့ကြောင့် နီမောင်ကိုပါ ခေါ်ပြီး ဦးလူမော်ကိုယ်တိုင် သပြေတန်းရွာသို့ သွားလေသည်။

မြဝင်းသူတို့အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးထွန်းညို၊ ဒေါ်စိန်မုံတို့မှာ နီမောင်နှင့် ပုလိပ်များ ရောက်လာသည်ကို တွေ့ကြရသဖြင့် များစွာထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားကြလေသည်။

ဦးလူမော်က အများရှေ့မှာပင် မြဝင်းသူကို ခေါ်မေးသည်။

“သူ့ကို ငွေချေးခဲ့တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

“ဒီလောက်များများငွေကို ဘယ်က ရှာပေးခဲ့တာလဲ”

“သူ့မှာ အခက်အခဲ ရှိနေလို့ ကျွန်မလက်ကောက် တစ်ရန်ကို ရောင်းပြီး ပေးခဲ့တာပါ”

“ဟင်... ”

ထိုစကားကြားသောအခါ မျက်လုံးပြူးသွားကြသူမှာ ဦးထွန်းညိုနှင့် ဒေါ်စိန်မုံတို့ပင်ဖြစ်ကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အများရှေ့မှာမို့ ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်နေကြသည်။

ဦးထွန်းညိုမှာ အံ့တကြိတ်ကြိတ်နှင့် မျက်ထောက်နီကြီးဖြင့် မြဝင်းသူကို မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဒါအမှန်ပဲလား မိန်းကလေး”

“အမှန်ပါပဲ”

“သူ့ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်ငွေများများ ချေးငှားခဲ့ရ

တာလဲ”

“ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ဒုက္ခရောက် မှာကို မကြည့်ရက်လို့ပါ”

မြဝင်းသူကတော့ ဣန္ဒြေမပျက်ပင် မေးသမျှဖြေလေရာ နောက်ဆုံး ဦးလူမော်လည်း လက်လျှော့ပြီး ပြန်သွားရလေတော့ သည်။

ညွှန်သည်များ ပြန်သွားသောအခါမှ ဦးထွန်းညိုတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ဒေါသတို့ ပေါက်ကွဲကြလေတော့ သည်။

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ညည်းက သူနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေလို့ မိဘတွေ ဆင်ထားတဲ့ လက်ကောက်ကိုတောင် ရောင်းပြီးပေးရတာလဲ”

“သူ့မှာ အခက်အခဲဖြစ်နေလို့ ပေးခဲ့တာပါ”

မြဝင်းသူကတော့ ထိုမျှသာပင် ပြောသည်။

“နင်က ငါတို့အရှက်ကို တမင်ခွဲတာလား မြဝင်းသူ”

“ကျွန်မက အဖေတို့အရှက်ကို ခွဲတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို အကူအညီပေးသင့်တယ်ထင်လို့ ပေးခဲ့တာပါ”

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုအဆင့်အတန်းနိမ့်တဲ့ လူမျိုး တွေနဲ့ ရောရောနှောနှော ဆက်ဆံတာကို ငါတို့ မကြိုက်ပါဘူး”

“ဒီတစ်ခါတော့ ရှိစေတော့ မြဝင်းသူ၊ နောက်တစ်ခါ နီမောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့သတင်းမျိုး မကြားရစေနဲ့၊

အခုတောင် တခြားလူတွေက ဘာလိုလို ထင်ပြီး ငါတို့ ဘယ်လောက်အရှက်ရနေလဲဆိုတာ နင်သိရဲ့လား”

မြဝင်းသူကတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့နေလေ သည်။ ထိုသတင်းက တစ်ရွာလုံး ပြန့်နှံ့သွားပြီး စံနက်ကျော်ကပါ သိသွားလေသည်။

“စံနက်ကျော်... မင်း သတင်းကြားပြီးပြီလား”

“ဘာသတင်းလဲ”

“မြဝင်းသူက လက်ကောက်တွေ ရောင်းပြီး နီမောင်တို့ မြေငှားခငွေကို စိုက်ပေးလိုက်တယ်တဲ့၊ သူတို့အိမ်ကို ပုလိပ်တွေ တောင် လာမေးသွားကြသေးတယ်”

“သူက ဘာဆိုလို့ ပေးရတာလဲ”

“ဘယ်သိပါ့မလဲကွာ... မင်းစဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ တော် ရုံနဲ့တော့ ကိုယ်ဝတ်ထားတဲ့ရွှေကို ရောင်းပြီး ပေးပါ့မလား၊ မင်း က မြဝင်းသူကို သဘောကျတယ် ရအောင်ယူမယ်လို့ ပြောနေ သေးတယ်၊ ဒါလေးတောင် မသိသေးဘူးလား”

စံနက်ကျော်၏ မျက်နှာကြီး တင်းမာလာလေသည်။

“မင်းက ထန်းတောထဲမှာချည်း အချိန်ကုန်မနေနဲ့ဦး၊ တော်ကြာ ကိုယ်ရည်မှန်းထားတဲ့သူ သူများနောက် ပါသွားဦး မယ်”

ဟု အပေါင်းအသင်းများက ဝိုင်းဝန်းမြှောက်ပင့်ပေးကြ လေသည်။ ထို့ကြောင့် ညနေပိုင်းအချိန်တွင် ထန်းရည်မူးအောင် သောက်ပြီး နီမောင်ရှိရာသို့ သွားလေသည်။

နီမောင်နှင့် တွေ့သောအခါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် မေးလေသည်။

“မင်းနဲ့မြဝင်းသူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေကြတာလဲ နီမောင်”

“မြဝင်းသူနဲ့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ... ဘယ်လို ပတ်သက်ရမှာလဲ၊ မင်းဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ စံနက်ကျော်”

“မင်းကို ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်၊ မြဝင်းသူက ငါရအောင်ယူဖို့ ရည်စူးထားသူပဲ”

နီမောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက သဘောတူရင် ယူပေါ့ကွာ၊ ငါ့အနေက ဘာပြောစရာ ရှိမှာလဲ”

“ဒါပေမယ့် မင်း ဝင်ပြီး အနှောင့်အယှက် မပေးဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်၊ တကယ်လို့ ငါ့ရည်ရွယ်ချက် ပျက်အောင် ဝင်လုပ်လာရင်တော့ သူငယ်ချင်းကောဘာကော ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောကာ ခါးကြားမှာ ထိုးထားသော ခါးမြှောင်ကို မြင်သာအောင် အင်္ကျီလှန်ပြသည်။

“စံနက်ကျော်... မင်း ထန်းရည်မူးနေရင်လည်း ပြန်ပါတော့ကွာ၊ ငါ့ကို လာပြီး ပြဿနာမရှာပါနဲ့”

“ပြဿနာရှာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသိအောင် လာပြောပြတာ၊ နောက်ထပ် မြဝင်းသူနဲ့ မပတ်သက်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲ၊ တကယ်လို့ ရှေ့တိုးလာမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့”

ပြောဆိုကြိမ်းမောင်းပြီး ပြန်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ နောက်ထပ်သတင်းဆိုးတစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည်။ တခြားမဟုတ်ပေ။ စံနက်ကျော်တစ်ယောက် အသတ်ခံရသည့်သတင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

သေဆုံးသောနေရာမှာလည်း နီမောင်တို့စိုက်ခင်းများနှင့် မဝေးလှသော ကားလမ်းဘေးမှာပင်ဖြစ်သည်။

သေဆုံးပုံကလည်း ကျော်ဇေယျနှင့် ထွန်းခတို့ နှစ်ယောက် သေပုံချင်းနှင့် ဆင်တူသည်။

ကျောဘက်မှ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ထိုးသွင်းလိုက်သောကြောင့် ရင်ဘတ်အထိ ပွင့်ကာ သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်။ အခင်းဖြစ်ပွားရာမှာ စစ်ကိုင်းဂါတ်တဲ နယ်နိမိတ်အတွင်း၌ ဖြစ်သဖြင့် ဦးလူမော်တို့ အလုပ်ရှုပ်ကြရပြန်သည်။ တစ်မှုမှ မပြီးသေးခင် နောက်တစ်မှု ပေါ်လာခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဦးလူမော်က စံနက်ကျော်နှင့် ဆက်စပ်မှု ရှိနေသူများကို မေးမြန်းသောအခါ အချို့က ပြောသည်။

“အဲဒီနေ့ကတော့ နီမောင်ဆီ သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာကို နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရတာပါပဲ”

ထိုစကားကြောင့် သံသယမြားချက်များက နီမောင် ရှိရာသို့ စုပြုံလာကြပြန်သည်။

နောက်ဆုံး၌ ဦးလူမော်က နီမောင်ရှိရာသို့ သွားပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းရပြန်သည်။

“နီမောင်... ဒီနေရာမှာ မကြာခဏ လူသတ်မှုတွေ

ဖြစ်နေတာက အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်
မှာပဲ။

နောက်တစ်ချက်က လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ လမ်းကြောင်း
တွေကလည်း မင်းဆီကိုပဲ ဦးတည်နေတယ်။

ငါတို့ကလည်း ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်းတော့ ဆောင်ရွက်ရ
မှာပဲ။ သေသွားတဲ့ စံနက်ကျော်ကို မင်းသိတယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ်”

“သူမသေခင် မင်းဆီကို နောက်ဆုံးလာသွားတယ် ဆို
တာ အမှန်ပဲလား။”

“ဟုတ်ကဲ့... လာသွားပါတယ်”

“ကဲ... ဒီတော့ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်း တစ်ခု
ခုတော့ သိထားရမယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ဒီတော့ မင်းသိသမျှ ငါ
ကို ပြောပြပါလား။”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်က သက်ပြင်းတစ်
ချက် ချလိုက်လေသည်။

“သိသင့်သလောက်တော့ သိပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြော
ရင် ဆရာ မယုံမှာစိုးလို့ပါ။”

“ဘာအကြောင်းပြောမှာမို့လဲ”

“ဆရာ... ဝိညာဉ်လို့ ခေါ်တဲ့ ပရလောကသားတွေနဲ့
ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံ ရှိသလား။ ယုံကြည်မှုကော ရှိပါ
သလား။”

ထိုစကားကြောင့် ဦးလူမော်မှာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွား

လေသည်။

“အင်း... သိသင့်သလောက်တော့ သိပါတယ်။ ယုံ
ကြည်မှုလည်း ရှိပါတယ်။ အချို့ဆိုရင် ထောင်ထဲ ရောက်တဲ့အထိ
ဖုံးကွယ်ထားပေမယ့် နောက်ဆုံး သေသူရဲ့ဝိညာဉ်နဲ့ လိုက်လာပြီး
ခြောက်လှန့်တော့မှ ကြောက်လန့်ပြီး အပြစ်ဝန်ခံရတာတွေလည်း
ရှိပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ပြောပြပါမယ်”

ဟု အစချီးနှောက် ဦးကြာမှုတို့မိသားစုတွေ အသတ်ခံ
ရသည်မှစပြီး စာခြောက်ရုပ်ကြီး တွေ့၍ ထောင်ထားပြီးနောက်
ပိုင်း ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပေါ်လာသော အဖြစ်အပျက်များကို
ပြောပြလိုက်လေသည်။

နီမောင်စကားဆုံးသောအခါ ဦးလူမော်က ပြောသည်။

“မင်းပြောသလိုပုံဆိုရင် ဦးကြာမှုတို့ ကလဲ့စားချေနေတဲ့
ပုံမျိုးပဲ။ ဒါဖြင့် သူတို့ကို သတ်တာ ကျော်ဇေယျတို့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။
ဒါပေမယ့် အမှုတစ်ခုဆိုတာ ဝိညာဉ်က ပြောရုံနဲ့ ဖော်လို့မရဘူး။
အမှုနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ သက်သေသက္ကာယက အရေးကြီး
သေးတယ်”

“တရားခံ သုံးယောက်မှာ သန်းငွေတစ်ယောက် ကျန်
နေသေးတာပဲ။ သူလည်း အခုအချိန်မှာ သွေးပျက်နေတာ ဆို
တော့ စစ်ဆေးကြည့်ရင် ဟုတ်မဟုတ် သိနိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ... အခုလို အကူအညီပေးတာ ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါထက် ဒီအရုပ်ကြီး အန္တရာယ်ရှိမှန်း သိနေတဲ့

နောက်တော့ ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ”

“ကျွန်တော့်သဘောကတော့ တစ်နေ့တစ်ခြား အန္တရာယ် များလာမှာစိုးလို့ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်”

ထို့နောက် ဦးလူမော်တို့ ပြန်သွားကြသည်။

နီမောင်အနေနှင့် ဦးလူမော်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြော၍ ရသော်လည်း မြဝင်းသူကိုတော့ ဖြေရှင်း၍မရပေ။

“နင် စံနက်ကျော်ကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်ပစ်ခဲ့တာလဲ၊ သူက ဘယ်လောက်ပဲဆိုးနေဆိုးနေ ငါတို့နဲ့ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်လား”

“ငါ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ မြဝင်းသူ၊ စံနက်ကျော်ကို ငါ သတ်တာမဟုတ်ပါဘူး”

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်သတ်တယ်လို့ တစ်ရွာလုံးက ပြောနေကြတာပဲ၊ အခုတော့ ငါ့စေတနာတွေ အလကားဖြစ်သွားပြီ၊

ဒီလောက်ရက်စက်တဲ့ နင့်ကို ငါမတွေ့ချင်တော့ဘူး” ဟု ပြောသွားလေတော့သည်။

နီမောင်အတွက်ကတော့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းချက် ပေး၍မှ မရသော အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေလေသည်။

နောက်ပိုင်းရက်များမှာတော့ ဦးလူမော်က သန်းငွေကို ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးလေသည်။ သန်းငွေက ပထမဆုံး ငြင်းဆန်နေသေးသည်။ နောက်တစ်ရက်မှာတော့ မည်သို့သော ကြောက်

လန်စရာများ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် မသိပေ၊ ဦးလူမော်တို့ဂိတ်တံရောက်လာပြီး အဖြစ်မှန်များကို ပြောဆိုဝန်ခံလေတော့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်သာ ပေးကြပါတော့ဗျာ၊ အပြင်မှာ နေရင်လည်း သူတို့သတ်လို့ သေရတော့ပါမယ်”

“မင်းကို ဘယ်သူတွေက လာသတ်နေလို့လဲ”

“ဦးကြာမုံတို့ပေါ့ဗျာ... သူတို့ရဲ့ဝိညာဉ်တွေက စာခြောက်ရုပ်ကြီးထဲမှာ ရောက်နေတာဗျာ၊ ဟိုတစ်ညက ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကို လိုက်သတ်တာလဲ အဲဒီစာခြောက်ရုပ်ကြီးပါပဲ၊ အခုလည်း အဲဒီစာခြောက်ရုပ်ကြီး လိုက်လာပြန်ပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းပြီး အချုပ်ထဲမှာသာ ထည့်ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ”

ဟု ဝန်ခံလေသည်။

ဦးလူမော်မှာ နီမောင်ပြောပြစဉ်က မယုံတဝက် ယုံတဝက် ဖြစ်နေသော်လည်း ယခုတော့ ယုံကြည်ရမည့်အခြေအနေမျိုးဖြစ်လာသည်။

သူ့အနေနဲ့ ယခင်ကတည်းက နီမောင်ကို လူသတ်တရားခံ မဟုတ်မှန်းတော့ ခန့်မှန်းမိခဲ့သည်။ ယခုတော့ တဖြည်းဖြည်း အဖြေက ပေါ်စပြုလာခဲ့ချေပြီ။

အခန်း(၁၄)

သုသာန်အတွင်းမှ အော်သံ

အချိန်က ညဦးပိုင်းအချိန် ရောက်နေချေပြီ။ အမှောင် ရိပ်များက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။ သပြေတန်းရွာမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ပေ။ ယခင်က ယခုလိုအချိန်မျိုးဆိုရင် ဟိုမှဒီမှ သွားလာနေသော ရွာသူရွာသားများကို တွေ့ကြရသည်။ ယခုတော့ တစ်ယောက်မှ အသွားအလာ မရှိဘဲ တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ နေဝင်ချိန် ရောက်လာသည်နှင့် မီးငြိမ်းပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်နေ

ကြလေသည်။ ကလေးများ အပြင်ထွက်မည်ဆိုလျှင် လူကြီးများက ဟန့်တားကြသည်။

“ဟဲ့... နေဝင်ရီတရောအချိန်မှာ အပြင်မထွက်နဲ့၊ ဓားထဲမှာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဝင်နေတယ်၊ တော်ကြာ နင်တို့ပါ သတ်ခံနေရလိမ့်မယ်”

“မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ အမေ”

“တစ္ဆေသရဲတွေကို ပြောတာဟဲ့၊ လူတွေကို ကျောဘက်ကနေ လက်နဲ့ ထိုးဖောက်ပြီး သတ်တဲ့သရဲတွေ ရှိတယ်၊ အချိန်မတော် အပြင်မထွက်ကြနဲ့”

ခြောက်လှန့်ထားသောကြောင့် ကလေးများကကြောက်ရွံ့ကြသည်။

မိုးချုပ်လာသည်နှင့် အပြင်မထွက်ဝံ့ကြတော့ပေ။

လူကြီးများလည်း အသွားအလာ မလုပ်ကြပေ။

သို့ကြောင့် နေဝင်ချိန်ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ရွာလုံး လူသွားလူလာ ရှင်းနေပြီး တိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် ခွေးဟောင်သံ၊ ခွေးအူသံများ ကြားရလျှင်ပင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြတော့သည်။

ဦးနက်ကျော်နှင့်ဒေါ်မင်းဇာတို့ နေသောတဲမှာ ရွာအပြင်ဘက် သုသာန်နှင့် နီးသောနေရာ၌ ဖြစ်သည်။ သုသာန်ဘက်မှ ခွေးအူသံများ ပေါ်ထွက်နေသည်။

လေတဟူးဟူး တိုက်နေသောကြောင့် အိမ်နံဘေးမှာ ကာရံထားသော ထန်းလက်ခြောက်များက တံဗျီးဗျီး တဗျမ်းဗျမ်း

နှင့် အသံများ မြည်နေသည်။

ထရံပေါက်များမှ လေတိုးဝင်နေသောကြောင့် အခန်းအလယ်တိုင်နံဘေးမှာ ထွန်းထားသော ရေနံဆီမီးခွက်ကလေးမှာ မကြာခဏ ငြိမ်းနေလေသည်။

မီးခွက်ငြိမ်းသွားတိုင်း ဒေါ်မင်းဇာက သစ်သီးမီးခြစ်ကို ခြစ်ပြီး ပြန်ထွန်းနေရလေသည်။

“ဒီလေကလည်း... မီးခြစ်ဆံတော့ ကုန်တော့မှာပဲ”

ဟု ပါးစပ်မှလည်း ခတ်တိုးတိုး ရေရွတ်နေသည်။

အလယ်တိုင်မှာတော့ ဦးနက်ကျော် အမြဲတမ်း လွယ်သော လွယ်အိတ်ဟောင်းကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

လွယ်အိတ်အဟောင်းကြီးအတွင်းမှာ လက်ဖျံရိုး သုံးချောင်း ထည့်ထားသောကြောင့် လေတိုက်သဖြင့် လွယ်အိတ်လှုပ်သွားတိုင်း အတွင်းမှ အရိုးချင်း ထိသံများ ပေါ်ထွက်နေသည်။

“နက်ကျော်... နင်လုပ်တဲ့အလုပ်တွေက အဆင်မပြေ ပြန်ဘူးလား”

ဦးနက်ကျော်က စိတ်ရှုပ်နေဟန်ဖြင့် ဆေးပတ်လိပ်ကို သာ တွင်တွင်ဖွာနေတော့သည်။

“အခု နင့်ကို လာခိုင်းတဲ့ ဟိုလူတွေလည်း သေပြီ၊ ဒါအပြင် စံနက်ကျော်တောင် အဆစ်ပါသွားလို့က်သေးတယ်၊ နင့်အရုပ်ကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကျုပ်လည်း မနိုင်တော့ဘူးဗျ”

“အဲဒီအရုပ်မှာ မိစ္ဆာဝိညာဉ်တွေ သွင်းထားတယ် မဟုတ်လား”

“ကျုပ်သွင်းတဲ့ဝိညာဉ်တွေ ဟုတ်ပုံမရဘူး၊ ဦးကြာမူတို့ ဝိညာဉ်တွေများ ရောက်နေသလား မသိဘူး”

“နင် သူတို့ သေတုန်းက သူတို့ရဲ့လက်ဖျံရိုးတွေ ယူထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေနဲ့ ခိုင်းလို့မရဘူးလား”

“မရတော့ဘူးဗျာ”

“မရတော့ဘူးဆိုရင် ပြဿနာက အေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ ငါတို့ဆီကို ရောက်လာနိုင်တယ်”

ဒေါ်မင်းဇာက မကြာခဏ မီးငြိမ်းနေသော မီးခွက်ကို မီးတို့လိုက်၊ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာလိုက်နှင့် ပြောနေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ အပြင်ဖက်မှ ကြားနေရသော ခွေးဟောင်သံ၊ ခွေးအူသံများက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နီးလာလေသည်။

“ရဲ့ . . . ရဲ့ . . . ရဲ့”

“ရဲ့ . . . ရဲ့ . . . ရဲ့”

ထိုအသံများက လေနှင့်အတူ ပါလာသော်လည်း ထန်းလက်များကို လေတိုက်ရာမှ ထွက်ပေါ်နေသော အသံများကြောင့် ဒေါ်မင်းဇာတို့က မကြားရပေ။

“ရဲ့ . . . ရဲ့ . . . ရဲ့”

အသံက တစ်စုံတစ်ခုကို မြေပေါ်မှ ဒဂွတ်တိုက် ဆွဲယူလာရာမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် အသံမျိုးဖြစ်သည်။

“ရဲ့ . . . ရဲ့ . . . ရဲ့”

တဲနှင့် နီးလာသောအခါ အသံက ပိုကျယ်လာသောကြောင့် ဒေါ်မင်းဇာက သတိပြုမိသွားသည်။

“ကဲ . . . နက်ကျော် အပြင်က ဘာသံလဲ”

“ကျုပ်တော့ ဘာသံမှ မကြားမိပါဘူး၊ လေတိုက်တဲ့ အသံတွေပဲဖြစ်မှာပေါ့”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် တရဲရဲနှင့် မြည်နေသော အသံက တဲအနီးသို့ ရောက်လာပြီး ထန်းလက်များနှင့် ကာထားသော နံရံကို တဗုန်းဗုန်းနဲ့ ပုတ်လိုက်သော အသံကြီး ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

“ဗုန်း . . . ဗုန်း . . . ဗုန်း”

“ဟဲ့ . . . ဘာသံလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဟု ပြောသဖြင့် ဦးနက်ကျော်က ထရံပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ရပ်နေသော မည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ဟာ . . . ”

“ဟဲ့ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဦးနက်ကျော်က စိတ်ထဲမှာ မသင်္ကာသောကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် ချောင်းကြည့်လိုက်သော် ထိုနေရာမှာ ဘာမှ မတွေ့ရတော့ပေ။

“တော်ပါသေးရဲ့”

“ဘာတွေ့လို့လဲဟဲ့”

“ဘာ . . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် တဲတစ်ခုလုံး သိမ်ကနဲ တုန်လှုပ်သွားပြီး တဲပေါက်ဝမှာ မားမားကြီး ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဦးထုပ်အဝိုင်းကြီး ခေါင်းပေါ်မှာ ထောင်ထားသော စာခြောက်ရုပ်ကြီးပင်ဖြစ်တော့သည်။

“ဟဲ့ . . . ဘာကောင်ကြီးလဲ”

ဒေါ်မင်းဇာက မျက်စိသိပ်မကောင်းလှသောကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။

ဦးနက်ကျော်ကတော့ တဲပေါက်ဝမှာ ရပ်နေသော စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် များစွာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေတော့သည်။

“အစ်မရေ . . . မိစ္ဆာကောင်ကြီးတော့ ကျုပ်တို့ဆီ ရောက်လာပြီဗျ၊ အသက်မသေချင်ရင် လွတ်အောင်သာ ပြေးပေတော့ဗျို့”

ဒေါ်မင်းဇာလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဆေးပေါ့လိပ်မှာ အောက်သို့ ဖုတ်ကနဲ ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

ဦးနက်ကျော်က ပြောလည်းပြော တိုင်မှာ ချိတ်ထားသော လွယ်အိတ်ကို ယူပြီး နောက်ဖက်အပေါက်မှ ဆင်းပြေးလေတော့သည်။

ဦးတည်ပြေးသောနေရာက ရွာရှိရာဖက်သို့ ဖြစ်သော်လည်း အမှောင်ထဲမှာ ဖြစ်သောကြောင့် လမ်းမမှတ်မိဘဲနှင့်

သူသာန်ဘက်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။

သူသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ဝင်ရပ်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အခြေအနေကြည့်သောအခါ ဘာမှမတွေ့ရပေ။

“ဦး . . . တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါ့နောက်ကို လိုက်မလာလို့”

ထိုသို့တွေးနေစဉ် နောက်ဖက်မှ တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ထိုးလိုက်သဖြင့် လက်မောင်းနှင့် အင်္ကျီများ စုတ်ပြဲသွားလေသည်။

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့နောက်မှာ မကောင်းဆိုးဝါး စီးနေသော စာခြောက်ရုပ်ကြီးက ရောက်နေလေပြီ။

“အမယ်လေး . . . ”

ဦးနက်ကျော်က ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ဆက်ပြေးပြန်ရာ ဂူများ ရှိရာဘက်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ ထိုနေရာရောက်သောအခါ မောသဖြင့် ဂူတစ်လုံးအနီးမှာ ရပ်ပြီး နားနေစဉ် စာခြောက်ရုပ်ကြီးက ဗြုန်းကနဲ အနားရောက်လာပြီး ချွန်ထက်သော လက်တံကြီးဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်ရာ ဘေးသို့ ထိသွားပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့သည်။

ထိုနေရာမှာ မြေပုံသုံးပုံ ယှဉ်လျက်အနေအထားရှိသော နေရာပင်ဖြစ်သည်။ အခြားတော့ မဟုတ်ပေ။

ကံဆိုးရှာသော ဦးကြာမုံတို့မိသားစုသုံးယောက်၏ မြေပုံများပင်ဖြစ်တော့သည်။

ဦးနက်ကျော်က မြေပုံများကြားသို့ လဲကျသွားသောအခါ လွယ်အိတ်က တခြားရောက်သွားသည်။

လွယ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ယူလာသော လက်ဖျံရိုး သုံး
ချောင်းကလည်း မြေပုံများကြားသို့ ထွက်ကျသွားလေတော့
သည်။

ထိုအချိန်မှာ စာခြောက်ရုပ်ကြီးက သူ့အနီးသို့ တဖြည်း
ဖြည်း တိုးကပ်လာလေတော့သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့... ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့”

ဦးနက်ကျော်အော်သံကိုတော့ မည်သူမှ မကြားနိုင်
တော့ပေ။

ထိုအချိန်မှာပင် စာခြောက်ရုပ်ကြီးက ချွန်ထက်သော
လက်ချောင်းများဖြင့် ဦးနက်ကျော်ကိုယ်တွင်းသို့ ထိုးသွင်းချလိုက်
လေတော့သည်။

“အား...”

၎င်း၏အော်သံက သုသာန်အတွင်းမှာပင် ပဲ့တင်ထပ်
သွားလေသည်။

ထိုအော်သံကြောင့် သစ်ပင်များအပေါ်မှာ အိပ်တန်း
တက်နေကြသည့် ကျီးငှက်များ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ထပြန်သွား
လေတော့သည်။

စိတ်ထားမကောင်းခဲ့သော လူတစ်ယောက်၏ဘဝနိဂုံး
မှာလည်း ထိုသုသာန်အတွင်းမှာပင် နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့လေပြီ။

အခန်း [၁၅]

ပိစ္စာပိညာဉ်အန္တရာယ်

ဦးနက်ကျော် သေသွားပြီးနောက်တွင် နီမောင့်အနေ
နှင့် စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ
သည်။

ညီမအငယ်ဆုံး မြလေးက ပြောထားသောကြောင့်
လည်း တစ်အိမ်လုံးက ထိုအကြောင်းကို သိနေကြသည်။

ဦးဘရှိန်ကတော့ လူကြီးပီသစွာ ပြောသည်။

“ဒီအရုပ်ကြီးကြောင့် ငါတို့အလုပ်တွေ အဆင်ပြေလာ
တာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကြောင့် လူတွေ တစ်

ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေရတာတော့ မကောင်းပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်၊ ကိုယ်ကောင်းဖို့တစ်ခုထဲ အတွက်တော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ အမေတို့မှာ ဒါ့အပြင် ပိုပြီးမဆင်းရဲ တော့ပါဘူး၊ အန္တရာယ်ရှိတဲ့အရပ်ကြီးကို ဖယ်ပစ်လိုက်ပါတော့ ကွယ်”

ဟု မိခင်ဖြစ်သူကပါ ဝင်ပြောလေသည်။

သို့ကြောင့် နီမောင်အနေနှင့် ထိုစာခြောက်ရုပ်ကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ရလေတော့သည်။

အကယ်၍ သူ့အနေနှင့် ဒီအတိုင်းထားရင်လည်း ဌာန အုပ် ဦးလူမော်တို့ကသော်လည်းကောင်း၊

ရွာသူရွာသားများကသော်လည်းကောင်း၊ မကြာခင်မှာ လာရောက်ဖျက်ဆီးပစ်တော့မည်မှာ အသေအချာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လက်နက်ကိရိယာများ ယူပြီး ထိုနေရာသို့ သွားဖို့ ရွှေမောင်ကို အဖော်ခေါ်တော့ ရွှေမောင်က မလိုက်ဝံ့ သောကြောင့် နီမောင်တစ်ယောက်တည်း သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ မိုးက တဖွဲဖွဲ ရွာချနေသောကြောင့် ပြောင်း ခင်းထဲမှာ စိုစွတ်နေသည်။

သူ ပြောင်းခင်းထဲ ရောက်သွားတော့ ပြောင်းပင်များ ကြားမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ဟောင်းနွမ်းနေသည့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ကို ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်ဖားလျားချထားသောမာလာပင်ဖြစ်သည်။

“နင်ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါ စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို ဖျက်ပစ်ရတော့မယ်”

“ငါတို့က နင်တို့ကို အကူအညီပေးနေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖျက်ဆီးမှာလဲ”

“လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အသတ်ခံနေရ တော့ ကြာရင် အပြစ်တွေ ငါ့အပေါ် ပုံကျလာမှာစိုးလို့ပါ”

“သေတဲ့လူတွေက မကောင်းတဲ့လူတွေပဲ၊ ပထမသေတဲ့ နှစ်ယောက်က ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးပြီး ငါတို့မိသားစုကို သတ် တယ်၊ သုသာန်မှာ သေတဲ့လူနဲ့ တလောက သေတဲ့လူက နင်တို့ မိသားစုကို မကောင်းကြံနေတဲ့လူတွေလေ၊ သူတို့သေရတာ သူတို့ပြုခဲ့တဲ့ မကောင်းတဲ့ကံကြမ္မာကြောင့်ပဲ၊ ဘာများ ဝမ်းနည်း စရာ ရှိလို့လဲ”

“ငါကတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရွာသူရွာသားတွေ က မကျေနပ်ကြတော့ဘူး၊ တကယ်လို့ ငါက မဖျက်ဆီးဘဲ ထား ရင်လဲ သူတို့က လာပြီးဖျက်ဆီးကြတော့မှာပဲ”

“ဒီအရုပ်ကြီးက အသက်ဝင်နေပြီ၊ နင်လည်း ဖျက်ဆီး လို့မရဘူး၊ သူတို့ လာပြီးဖျက်ဆီးလို့လည်း မရတော့ဘူး၊ တကယ် လို့ ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားရင်လည်း အန္တရာယ်ဆိုးတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ထပ်သေကြဦးမှာပဲ”

ဟဲ့ ပြောပြီး ပြောင်းခင်းအတွင်းသို့ ပြန်လှည့်ဝင်သွား လေသည်။

နီမောင်လည်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိသဖြင့် နေရာ မှာ အတန်ကြာအောင် ရပ်နေလေသည်။

မိုးက တဖျောက်ဖျောက် ကျနေပြီး လေကလည်း တဝှေ့ဝှေ့နဲ့ တိုက်ခိုက်နေလေသည်။

လေတိုက်နေသောကြောင့် ပြောင်းခင်းများက ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး စာခြောက်ရုပ်ကြီး ရှိသောနေရာသို့ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

သို့သော် ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ တိုင်စိုက်ထားသော တွင်းပေါက်သာ တွေ့ရပြီး စာခြောက်ရုပ်ကြီးကိုတော့ မတွေ့ရတော့ပေ။

“ဟင်... ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ငါ မျက်စိများ မှားနေရော့သလား”

ဟု တွေးနေစဉ် နောက်ဖက်မှ ခြေသံလိုလိုကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူနဲ့ မနီးမဝေး ပြောင်းခင်းထဲမှာ ရပ်နေသော စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်...”

စာခြောက်ရုပ်ကြီး၏မျက်လုံးနှစ်လုံးက နီရဲနေသည်။ ကျယ်ဝန်းလှသောပါးစပ်ကြီးကလည်း ဟစ်ဟစ်နှင့် ဖြစ်နေလေသည်။

နီမောင် ကြည့်နေစဉ်မှာ ရိပ်ကနဲ ပျောက်သွားလေသည်။

ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ရှာကြည့်တော့လည်း မတွေ့ရတော့ပေ။

အတန်ကြာတော့ အခြားတစ်နေရာမှ ဖျတ်ကနဲ ပေါ်လာပြန်သည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် ဖျတ်ကနဲ ပြန်ပျောက်သွားပြန်သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အခြားတစ်နေရာတွင် တိုင်ပေါ်၌ အခန့်သား ရှိနေသည့် စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို ပြန်တွေ့ရသည်။

“သူက ဒီနေရာရောက်နေတာကို”

ဟု ပြောပြီး တိုင်ကို နှုတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ နည်းနည်းမှ မလှုပ်ပေ။

တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် နှုတ်ကြည့်ပြီး မရသောအခါ ကပ်ရိုက်ထားသောတန်းကို ခွာထုတ်ရန် ကြိုးစားသည်။

ထိုအခါ မိုးရေဖြင့် ချော်ထွက်သွားပြီး အစွန်းထွက်နေသော သံချွန်တစ်ချောင်းက သူ့လက်ကို ခွဲချလိုက်သည်။

“အား...”

သံချွန်ဖြင့် ထိုးခြစ်မိသောဒဏ်ရာမှာ အတော်များသောကြောင့် သွေးများ ထွက်လာတော့သည်။

သူ့အနေနှင့် ဘယ်လိုမှ ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ပေ။

ဒဏ်ရာကို အဝတ်စဖြင့် ပတ်စည်းပြီး အိမ်သို့ ပြန်ပြေးရလေတော့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဒဏ်ရာကို ဆေးကြော၍ ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်းထားပြီး နားရလေသည်။

ထိုသို့နားနေစဉ်မှာ မှေးကနဲဖြစ်သွားလေသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အံ့ဩဖွယ်ရာမြင်ကွင်းကို တွေ့ရလေသည်။ စာခြောက်ရုပ်ကြီးက ဝိုဒေါင်အတွင်းမှာ အခန့်သား

ပြန်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ တွေ့ပြီပေါ့ကွာ”

ဟု စိတ်ထဲမှာ ကြိမ်းဝါးပြီး အိမ်မှာ ရှိသော မီးထွန်းရန် ထားသည့် ရေနံဆီပုလင်းနှင့် မီးခြစ်တို့ကိုပါ ယူ၍ ဂိုဒေါင်ဘက်သို့ သွားလေသည်။

ဂိုဒေါင်တံခါးချပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အတွင်း မှာ ရောက်နေသည့် စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်လာပြီး တစ်နေရာမှာ ထောင်ထားလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ရေနံဆီလောင်းပြီး မီးခြစ်၍ မီးရှို့လိုက်လေ တော့သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ အေးပြီပေါ့ကွာ”

ဟုလဲ ပါးစပ်မှ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ မီးတောက်များက စာခြောက်ရုပ် ကြီးတစ်ခုလုံးကို လောင်ကျွမ်းလေတော့သည်။

သစ်ကိုင်းခြောက်၊ ကောက်ရိုးခြောက်များဖြင့် ပြုလုပ် ထားသောကြောင့် ရေနံဆီ မီးလောင်၍ မီးရှို့လိုက်သောအခါ ခဏချင်းမှာပင် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် လောင်ကျွမ်းသွားလေတော့ သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်တော့ဘဲ ပြာကျ သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ မိမိနေရာပြန်လာပြီး အိပ်လေရာ ချက်ချင်းအိပ် ပျော်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ အိပ်ယာမှ နိုးသောအခါ ညက စာ ခြောက်ရုပ်ကြီးကို မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်ကို ချက်ချင်းသတိရလိုက် လေသည်။

အိပ်ယာမှ နိုးလာပြီး ရွှေမောင်နှင့် တွေ့သောအခါ ထို အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

“စာခြောက်ရုပ်ကြီးတော့ မရှိတော့ဘူး၊ ညက ငါမီးရှို့ပစ် လိုက်ပြီ”

ရွှေမောင်က သူ့ကို တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“မင်းက ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ငါပြောတာ မယုံလို့လား၊ ညက တကယ်မီးရှို့လိုက်တာကွ၊ လာ... ငါပြမယ်”

ဟု ပြောပြီး ညက စာခြောက်ရုပ် မီးရှို့သောနေရာသို့ ရွှေမောင်ကို ခေါ်သွားပြီး ပြသည်။

သူက ညက မီးရှို့ထားခဲ့သောကြောင့် စာခြောက်ရုပ် အပိုင်းအစများကိုသာ တွေ့ရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။

တကယ်တော့ ထိုသို့မဟုတ်ပေ။

ထိုနေရာမှာ မီးလောင်ကျွမ်းထားသောအရာများက စာခြောက်ရုပ်မှ အပိုင်းအစများ မဟုတ်ဘဲ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ထည့် ထားသော ဖျာကြမ်းလိပ်ကြီးကို မီးလောင်ထားသောကြောင့် ကျန်ခဲ့သော အပိုင်းအစများကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

“စာခြောက်ရုပ်ကြီးက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“စာခြောက်ရုပ်က ပြောင်းခင်းထဲမှာ ရှိတာပဲ”

“ဟင်. . .”

ရွှေမောင်ပြောသည်ကို မယုံသောကြောင့် ပြောင်းခင်းအတွင်းသို့ သွားကြည့်တော့ မူလနေရာမှာပင် စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို အခန့်သား ပြန်တွေ့ရသည်။

ထိုအခါ ရွှေမောင်က မေးသည်။

“အစ်ကို ညက ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ဂိုဒေါင်ထဲက ဖျာလိပ်ဟောင်းကြီးကို အပြင်ဆွဲထုတ်လာပြီး မီးရှို့နေတာ ကျွန်တော် မြင်သားပဲ၊ အဲ့ဒါ ဘာလုပ်တာလဲဟင်”

ထိုသို့မေးသောအခါ နီမောင်မှာ အပြောရ ခက်နေလေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လုပ်ဖို့ကလည်း လက်မှာ ဒဏ်ရာ ရထားသောကြောင့် မလွယ်ပေ။

လက်မှာ ရထားသောဒဏ်ရာက အတော်များသောကြောင့် ယခုပင် တဆစ်ဆစ်နှင့် နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ အခြားသူများ လာရောက်ဖျက်ဆီးမှသာ ရတော့မည်ထင်သည်။

ထိုသို့တွေးပြီး ဒီအတိုင်းပင် လက်လျှော့ထားလိုက်သည်။

ထိုနေ့ညက ကြောက်စရာကောင်းသော အိပ်မက်ဆိုးများကို မြင်မက်လေသည်။

စာခြောက်ရုပ်ကြီးက အသက်ဝင်လာပြီး တစ်အိမ်လုံး

ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးသဖြင့် သေကျေပျက်စီးရသောအိပ်မက်ဖြစ်လေသည်။

ထို့အပြင် စာခြောက်ရုပ်ကြီး၏လက်ထဲတွင် သေဆုံးသွားကြသော ကျော်ဇေယျ၊ ထွန်းခ၊ စံနက်ကျော်၊ ဦးနက်ကျော် တို့၏အလောင်းများ ရှိနေပြီး သွားလေရာ တရွတ်တိုက် ဆွဲယူသွားနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

နီမောင် အိပ်နေရာမှ နိုးလာသောအခါ အိပ်မက် အကြောင်းကို တွေးမိသဖြင့် များစွာထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားမိလေသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ နောက်ထပ်လူတွေ သေကျေပျက်စီးရဦးမယ် ထင်တယ်”

ဟုလည်း တွေးမိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်ပိုင်းအချိန်လောက်တွင် ဦးလူမော်နှင့်ပုလိပ်များအပြင် ရွာသူရွာသားအချို့ပါ ရောက်လာကြသည်။ ဦးလူမော်က ပြောသည်။

“နီမောင်. . . မင်းရဲ့စာခြောက်ရုပ်ကြီးကိုတော့ ရွာသူရွာသားတွေက ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ လာပြောနေကြတယ်၊

ဒါကြောင့် ငါတို့လည်း ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်”

“သူ့ကို ဖျက်ဆီးလို့ မရတော့ဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“သူ့မှာ မိစ္ဆာဝိညာဉ်တွေ ပူးကပ်နေပြီ၊ ကျွန်တော် ဖျက်

ဆီးပစ်ဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မရတော့ဘူး၊ လက်မှာ ဒဏ်ရာရသွားလို့ ဆက်မလုပ်နိုင်တော့တာပါ”

နီမောင်လက်မှာ ပတ်တီးစည်းထားသော ဒဏ်ရာကို ပြပြီး ပြောသော်လည်း ဦးလူမော်အပါအဝင် ရွာသူရွာသားများက မယုံကြပေ။

“ရပါတယ်ကွာ... မင်းဖျက်ဆီးလို့မရတော့လည်း ငါတို့ ရအောင်ဖျက်ဆီးပေးမှာပေါ့”

ဟု ပြောပြီး ပြောင်းခင်းဘက်သို့ သွားကြလေသည်။

သို့သော် ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို မတွေ့ရတော့ပေ။

စာခြောက်ရုပ် ထောင်ရန် စိုက်ထားသည့်တိုင်ကိုသာ တွေ့ရပြီး အားလုံးကတော့ နီမောင် တမင်ဝှက်ထားသည်ဟု ထင်နေကြသည်။

“နီမောင်... စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို မင်း ဘယ်နေရာမှာ သွားဝှက်ထားတာလဲ”

“ကျွန်တော်မဝှက်ပါဘူး၊ သူ ဘယ်နေရာ ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ မသိတာ အမှန်ပါပဲ”

ဟု ပြောလည်း မယုံကြချေ။

“ကဲ... ပြောနေတာ ကြာပါတယ်၊ သူဝှက်ထားရင်လည်း ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိမှာပဲ၊ ဒီတော့ တချို့က ပြောင်းခင်းထဲ လိုက်ရှာကြ၊ တချို့က သူတို့အိမ်နဲ့ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ လိုက်ရှာကြ”

ဟု ပြောပြီး လူစုခွဲကာ လိုက်လံရှာဖွေကြသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် စာခြောက်ရုပ်ကြီး ပျောက်ချင်းမလှပျောက်သွားသောကြောင့် စဉ်းစားရခက်နေသည်။

အိမ်ဘက်မှာ ရွာသူများက အိမ်ထဲမှာ နေရာအနံ့ လိုက်ရှာကြသော်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် ဂိုဒေါင်ဘက်သို့ ဆင်းသွားကြလေသည်။

ထိုခါ မြလေးက နီမောင်အနီးသို့ ကပ်ပြီး တိုးတိုးလေးပြောလိုက်လေသည်။

“သူ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ရှိနေတယ်၊ ဝင်ရှာတဲ့လူတွေကတော့ သေဦးတော့မှာပဲ”

“နင်က ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“ကျွန်မက သူ့ကို မြင်နေရတာပဲ”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးအနားပဲ နေနော်... ဘယ်မှမသွားနဲ့”

မြလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂိုဒေါင်တံခါးချပ်ကို ဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ လူနှစ်ယောက် ဝင်သွားလေသည်။

နီမောင်ကတော့ ရင်တမမနှင့် ရှိနေလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာပြီး လူတစ်ယောက် အပြင်သို့ ထွက်လာလေသည်။

“ဒီအထဲမှာ မကောင်းဆိုးဝါးကြီး ရှိနေတယ်၊ တစ်

ယောက်တော့ သေပြီ”

ဟု အော်ပြောသဖြင့် သေနတ်ကိုင်ထားသည့် ပုလိပ်များ၊ တုတ်ခါးလက်နက်ကိုင်ထားသည့် ရွာသူရွာသားများအချို့ပါဝင်သွားကြသည်။

ဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ စာခြောက်ရုပ်ကြီးကိုတော့ မတွေ့ကြရပေ။

ကောက်ရိုးများ ခင်းထားသောကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မှောက်လျက်သား လဲကျနေသူကိုသာ တွေ့ရသည်။

ကျောပြင်မှာ ပေါက်ထွက်နေပြီး သွေးများ ဒလဟောထွက်နေသည်ကို မြင်ရုံနှင့် အသက်မရှိနိုင်တော့မှန်း သိကြလေသည်။

ဂိုဒေါင်မှာ သိပ်မကျယ်လှပေ။

သူတို့ ဝင်လာသောအပေါက်မှလွဲပြီး အခြားအပေါက်လည်း မရှိပေ။

ထိုအတွင်းမှာ နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာသော်လည်း စာခြောက်ရုပ်ကို မတွေ့ရပေ။

“ဘယ်မှာလဲ စာခြောက်ရုပ်”

“စောစောက ကျုပ်တို့ ဝင်လာတော့ ဟိုအခန်းထောင့်မှာ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်၊ ဟိုလူက အနားကပ်ပြီး ကြည့်နေတုန်း အသက်ဝင်လာပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ထဲကို လက်ကြီးနဲ့ ထိုးသွင်းလိုက်တာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ဂိုဒေါင်ထဲမှာ နေရာလပ်မကျန် လိုက်

လဲ ရှာဖွေကြပြန်သည်။

နီမောင်က အနားမှာ ရှိနေသော မြလေးကို တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။

“သူ ဘယ်မှာလဲ”

“ပြောင်းခင်းထဲ ရောက်သွားပြီ”

သို့ကြောင့် နီမောင်က လိုက်ရှာနေသူများကို လှမ်းပြောလိုက်ရလေသည်။

“သူ ပြောင်းခင်းထဲ ပြန်ရောက်သွားပြီဗျ”

“ဟုတ်ရဲ့လား နီမောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် သတိတော့ ထားကြပါ။ သူ့မှာ မိစ္ဆာဝိညာဉ်တွေ ကပ်နေပြီ”

ထိုသို့ပြောပြီး အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ကြည့်ကြသောအခါ ပြောင်းခင်းအပေါ်မှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ပေါ်နေသော စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။

“ဟိုမှာဟေ့... ဟိုမှာ”

ဟု ပြောပြီး ပြောင်းခင်းဘက်သို့ သွားကြလေသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ သတိဖြင့် ဝင်ရှာကြရာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အော်သံကြားရလေသည်။

တစ်နေရာမှ အော်သံကြားရပြီး သွားလျှင် ထိုနေရာရောက်သောအခါ သေနေသောအလောင်းကိုသာ တွေ့ရပြီး စာခြောက်ရုပ်ကို မတွေ့ရပေ။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ တစ်နေရာတွင် နီမောင်နှင့် တည့်

တည့် တိုးလေတော့သည်။

နောက်မှ ပါလာသော ဦးလူမော်နှင့် ပုလိပ်များက သေ
နတ်ဖြင့် ဝိုင်းပစ်ကြသည်။

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း”

သေနတ်ဖြင့် ပစ်သော်လည်း လဲကျမသွားပေ။

ကိုယ်မှာ ပတ်ထားသော ကောက်ရိုးစများကို မီးကျွမ်း

သွားရုံသာ ရှိပြီး ဘာမှထူးခြားပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် အသက်ဝင်နေသော စာခြောက်ရုပ်
ကြီးက ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် ရှေ့သို့ တိုးလာတော့သည်။

လက်ကြီးနှစ်ဖက်က စက်ရုပ်တစ်ရုပ်မှာ တပ်ဆင်ထား
သော လက်တံများလို တလှုပ်လှုပ် တယမ်းယမ်း ဖြစ်နေလေ
သည်။

“သူ့နားမကပ်နဲ့... နောက်ကို ဆုတ်ပေးကြ၊ နောက်
ကို ဆုတ်ပေးကြ”

ဦးလူမော်က သေနတ်ဖြင့် ပစ်သော်လည်း မထူးခြား
သောကြောင့် နောက်သို့ ဆုတ်ပေးကြရင်းမှ ပြောင်းခင်းအပြင်သို့
ရောက်လာတော့သည်။

စာခြောက်ရုပ်ကြီးက သံပတ်ပေးထားသော စက်ရုပ်လို
ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် နောက်မှ လိုက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“သူ့လက်တွေက အန္တရာယ်အရှိဆုံးပဲ၊ အဲဒီလက်နှစ်
ဖက်ကို ဖြတ်ပစ်နိုင်မှ ရမယ်”

“ဘယ်လိုဖြတ်မလဲ”

နီမောင်က လူတစ်ယောက်လက်ထဲမှ ခါးတစ်လက် ယူ
လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဝင်ပိုင်းမယ်၊ တကယ်လို့ အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့
ရင်တော့ ဝိုင်းကူပေးကြပါ”

“မင်းလက်မှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့... ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

ဒဏ်ရာရထားသောနေရာက ဘယ်ဘက်လက် ဖြစ်
သောကြောင့် ညာဘက်ဖြင့် မြက်ခုတ်ခါးကို ကိုင်ကာ စာခြောက်
ရုပ်နောက်မှ ကပ်သွားသည်။

သူကပ်လာမှန်း သိသည်နှင့် သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာပြီး
လက်ဖြင့် ထိုးသွင်းရန် ပြင်သည်နှင့် ခါးဖြင့် ဝင်ပိုင်းသည်။

မြက်ခုတ်ခါးက ပြတ်သောကြောင့် တိကနဲ ပြတ်ကျသွား
လေသည်။

သို့သော်လည်း အခြားတစ်ဖက်ဖြင့် ထိသွားသော
ကြောင့် ခါးက စင်ထွက်သွားသည်။

လက်တစ်ဖက်ပြတ်သွားတော့ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့်
နီမောင်ကို ထိုးသုတ်လေရာ ထိုလက်ကို အတင်းဖက်တွယ်ထား
ရလေသည်။

ထိုသို့ဖက်ထားရင်းမှပင် တဝက်ပြတ်နေသောလက်ဖြင့်
ထိုးရာ ဒဏ်ရာရသွားလေသည်။

“အား...”

နီမောင်က အတင်းဖက်ထားသည်ကို မြင်သောအခါ သတ္တိကောင်းသော ရွာသားများ ဝင်လာပြီး ခါးဖြင့် ပိုင်းသော ကြောင့် အန္တရာယ်ရှိသော လက်တံနှစ်ဖက် ပြတ်သွားလေတော့ သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ အားလုံးဝိုင်းပြီး ဖျက်ဆီးကြလေရာ တစ်စစီဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုနှင့်မပြီးသေးဘဲ တစ်စစီဖြစ်နေသော အပိုင်းအစ များကို စုပုံပြီး မီးရှို့လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ သားရေလုံး စွပ်ထားသော ဦးခေါင်းနေရာတွင် တပ်ဆင်ထားသော အရိုးခေါင်းခွဲတစ်ခုကို တွေ့ကြရလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ မီးတောက်မီးလျှံများက စာ ခြောက်ရုပ်ကြီး၏အပိုင်းအစအားလုံးကို ဝါးမျိုလိုက်လေတော့ သည်။

ယခုတော့လည်း အန္တရာယ်အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီဟု ယူဆရပေတော့သည်။

အခန်း(၁၆)

ငေတန်၏ငေတမန်

အခြေအနေများ ပြီးသွားသော်လည်း နီမောင်ကတော့ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သောကြောင့် စစ်ကိုင်းဆေးရုံမှာ တက်ရောက် ကုသရလေသည်။

သူ ဆေးရုံတက်နေသောရက်တွင် ဦးလူမော် ရောက် လာပြီး သတင်းမေးရင်းနှင့် ပြောသည်။

“မောင်နီမောင်... မင်းအကူအညီပေးတဲ့အတွက် လူ သတ်မှုတွေတော့ ပေါ်ပါရဲ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်စဉ်အကြောင်း

အရာတွေကို ပုလိပ်မင်းကြီးဆီကို အစီရင်ခံတဲ့အခါ တရားခံ အမည်ကို ဘယ်လိုရေးထည့်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွာ”
နီမောင်က ပြုံးနေသည်။

“ဒါပေမယ့် ဦးကြာမှုံတို့မိသားစုသုံးယောက် သုံးလောင်း ပြိုင် သတ်ခဲ့တဲ့ တရားခံတွေ ဖော်ထုတ်နိုင်တာကတော့ ငါ့ အတွက် နာမည်ကောင်း ရလောက်ပါရဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို အကူအညီ ပေးတာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ နောက် လည်း အရေးကိစ္စ အကြောင်းရှိရင် အချိန်မရွေး ငါ့ဆီကို လာပြီး အကူအညီ တောင်းနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားလေသည်။
၎င်းပြန်သွားတော့ နီမောင်တစ်ယောက်တည်း အခန်း ထဲမှာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ပျက်စီးသွားသော စာခြောက်ရုပ်ကြီးကို သတိရနေလေသည်။

မည်သို့သော အကြောင်းများ ဖြစ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ ထိုစာ ခြောက်ရုပ်ကြီးသည် သူတို့မိသားစုအတွက် အကူအညီ အ ထောက်အပံ့ ရခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မတတ်နိုင်တော့ပေ။
အရာအားလုံးက ပြီးဆုံးသွားခဲ့ချေပြီ။
နေ့လည်ပိုင်းအချိန်မှာတော့ သူ့အတွက် ထူးခြားသော ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။

မြဝင်းသူပင်ဖြစ်သည်။

မြဝင်းသူက အစားအသောက်များ ယူလာပေသည်။
“နင့်ဒဏ်ရာတွေ သက်သာရဲ့လား နီမောင်”
“အင်း.. . သက်သာပါတယ်၊ နင် ဘယ်က လှည့်လာ တာလဲ”

“ဒီကိုပဲ လာတာပဲလေ၊ ဘာလဲ.. . ငါပြောခဲ့တာတွေ စိတ်ဆိုးပြီး ငါလာတာ မကြိုက်လို့ မေးတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး.. . ငါ နင့်အပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ တကယ်တော့ နင်က ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင် တစ် ယောက်ပါ၊ ငါ အခက်အခဲနှင့် တွေ့တုန်းက ဝင်ပြီးအကူအညီ ပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာများ ကျေးဇူးတင်စရာရှိလဲ၊ ငါက လက်ကောက် တကယ်ရောင်းပေးရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ငါ ပေးတယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီတုန်းက ငါ ပြောတာကို ဘယ်သူမှ ယုံကြမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

“ငါ အဲဒီလို လူတွေရှေ့မှာ ဝင်ပြောပေးလိုက်တော့ လူတွေ တစ်မျိုးထင်ကြမှာရော သိရဲ့လား”

“သိပါတယ်.. . ငါ့အတွက် နင် အများကြီး နစ်နာခဲ့ရ တာ ငါသိပါတယ်”

“သိရုံနဲ့တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ တစ်ခုခုတော့ တန်ရာ တန်ကြေး ပြန်ပေးရမှာပေါ့”

“နင့်အတွက်ဆိုရင် ဘာမဆို ပေးဝံ့ပါတယ် မြဝင်းသူ ရယ်”

“ဒီစကားကရော တကယ်ပြောတာလား၊ တစ်ခါတုန်းက နင်ပြောတဲ့စကားကိုရော မှတ်မိသေးရဲ့လား”

“ဘာလဲဟင်”

“ငါ့ကို တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲတဲ့ဘဝမျိုးနဲ့ မနေစေရဘူးဆို၊ အဲ့ဒါကရော တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပေါ့ မြဝင်းသူရယ်၊ ဒီစကားက ငါ့ရဲ့ရင်ထဲက ရှိတဲ့စကားပါ။ အခုဆိုရင် ငါ့မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရထားခဲ့တဲ့ငွေတွေကြောင့် အတော်ကလေး ချောင်လည်လာပါပြီ။ ဒီငွေတွေနဲ့ ငါ့ကို အကူအညီပေးခဲ့တဲ့ ဦးကြာမှုတို့ မိသားစုအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်ပြီး အမျှအတန်း ဝေပေးရမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့... ပြီးတော့ရော”

“နင်နဲ့ အတူတူ နေရအောင် ကြိုးစားရမယ်လေ”

“အလို... အတူတူ နေတဲ့အထိ စဉ်းစားနေရအောင် နင်နဲ့ငါနဲ့က ဘာဖြစ်ကြသေးလို့လဲ”

“ငါ နင့်အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ နင်သိပါတယ်၊ အဲ့ဒီလိုပဲ... ငါ့အပေါ်မှာ နင် ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာလဲ ငါသိပါတယ်”

“သိတော့သိပေမယ့် ပြောတာတော့ ကြားချင်သေးတာပေါ့”

“ငါ နင့်အပေါ်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တာပါ။ ခုလိုအရွယ်ရောက်လာတဲ့အထိ အဲ့ဒီသံယောဇဉ်က မပျောက်ပျက်ဘဲ အခုတော့ ချစ်တဲ့စိတ်အဖြစ် ပြောင်းသွားခဲ့တာ

ပါ”

“စကားတွေက တကယ်ပြောနေတာရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ကဗျာဆန်လိုက်တာ”

“ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ။ နင်ကရော ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ ပြောဦးလေ”

“ပြောစရာလိုသေးလို့လား... မိဘတွေရှေ့မှာရော လူကြီးတွေရှေ့မှာပါ နင့်အတွက် ကာကွယ်ပေးခဲ့တာနဲ့တင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ဘယ်လောက်ရင်းခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူးလား”

“သိပါတယ်... ဒါပေမယ့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာကိုရော ကြားချင်သေးတာပေါ့”

နီမောင်က ပြန်ပြီးအကျပ်ကိုင်လေရာ မြဝင်းသူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သေလည်။

“ငါလည်း နင့်လိုပဲ နီမောင်ရယ်၊ ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက နင့်အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တာ၊ အခုတော့ ဟို... နင်ပြောသလိုပေါ့”

“ဘာလဲ”

“အို... မသိတော့ဘူးဟာ၊ ပါးစပ်က ပြောမထွက်တော့ပါဘူး၊ နင်သဘောကျသလိုသာ စီစဉ်ပါတော့”

ဟု ပြောလေရာ နီမောင်က သဘောကျစွာ ပြုံးရင်း မြဝင်းသူ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

မြဝင်းသူကလည်း မရုန်းဖယ်ဘဲ ရှက်ပြီးကလေးဖြင့်

တုန့်ပြန်ရင်း ချစ်သူ့လက်ကလေးကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

ချစ်သူတို့ ဘဝခရီးလမ်းအတွက် တွဲလက်များ ခိုင်မာစေရန် အရေးကြီးလာပေတော့သည်။

တကယ်ဆိုပါမူ ဤနေရာတွင် ဝတ္ထုကို အဆုံးသတ်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း အရေးကြီးသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တင်ပြရန် ကျန်နေပါသေးသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

စာခြောက်ရုပ်ကြီးမှာ ရွာသူရွာသားများ ဖျက်ဆီးပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်သောကြောင့် မရှိတော့ပေ။

ထိုနေရာတွင် ပြာပုံသာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

ဥအချိန်ရောက်သောအခါ ပြောင်းခင်းအစပ်၌ အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရပ်နေပြီး ပြောင်းခင်းရှိရာဖက်သို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ထိုသဏ္ဍာန်သည် မီးရှို့ထားသော ပြာပုံအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး မီးမလောင်ဘဲ ကျန်နေသေးသော စာခြောက်ရုပ်ကြီး၏အပိုင်းအစများကို တစ်ခုစီလိုက်ကောက်ပြီး အဝတ်စဖြင့် ထုတ်ယူလေသည်။

ပြီးလျှင် အရိုးခေါင်းတစ်လုံး၊ စာခြောက်ရုပ် ပြုလုပ်ရာမှာ အသုံးပြုသော သစ်ကိုင်းခြောက်နှင့် ကောက်ရိုးများကိုပါ အိတ်တစ်လုံးဖြင့် ထည့်ယူပြီးနောက် နီမောင်တို့အိမ်ဘေးမှ တံခါးပိတ်ထားသော ဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်

သွားလေတော့သည်။

တစ်ချိန်မှာ ထိုဂိုဒေါင်၏ မြေအောက်အခန်းထဲ၌... နောက်ထပ်စာခြောက်ရုပ်တစ်ခု ရောက်နေမည်လား ဆိုသည်ကို တော့ မည်သူမှ မသိနိုင်ကြတော့ပေ။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော(စေတနာ၏ စေတမန်)အမည်ရှိ ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုရှည်မှာလည်း ဤနေရာတွင် နိဂုံးကမ္ပတ် အဆုံးသတ်ပြီဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနီယာဟောတု သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု။

ဇာတ်ပြုရေးဆရာ ။ (၂၀၁၁)ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ(၂၁)ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့၊ နံနက်(၉)နာရီ။